

คนหาเสียงอยู่ ยังไม่ใช้ประชาธิปไตย

ต้องยอมรับจริงๆ ว่า กระแสท่อมโฆษณาจตุคาม-รามเทพ ที่มาแรงแซงสินค้ายอดนิยมทุกชนิดในตลาดโฆษณา ทำให้ชาวพุทธเพี้ยนและเปลี่ยนไป แต่ก่อนที่เคยห้อยพระก็เปลี่ยนมาเป็นห้อยเหรียญกลมๆ เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ช่างแปลกตา

พุทธัง..ธัมมัง..สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ถูกเปลี่ยนไปเป็น **จตุคามมัง สรณัง คัจฉามิ** แทน

ไม่ว่ารุ่นไหนๆ ก็ขอให้รำรวย ล้นฟ้ามหาศาล คงไม่ต่างกับการโฆษณาหาเสียงของนักการเมืองที่ฟังแล้วก็น่าจะรุ่งโรจน์รำรวยไปตามๆ กัน แม้ที่ผ่านมาจะถูกตม้ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พอโกหกกันใหม่ พุดให้ดูสมจริงสมจังยิ่งๆ ขึ้น ก็พอใจขึ้น มีความหวังกันขึ้นมาใหม่ แต่พอได้รับเลือกตั้งเข้าไปก็ล้มหัวประชาชน เอาแต่แก่งแย่งชิงดีผลประโยชน์โภคผล จนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น

คำโฆษณาจตุคามๆ และนักการเมือง ไม่ว่ารุ่นไหนๆ ก็ล้วนแต่โกหกพอๆ กัน จึงชอบธรรมแล้วที่ กกต. จะออกกฎเหล็กควบคุมการทำเสียง เพื่อให้ประชาชนค้นหาของจริง ด้วยวิจาร์ณญาณของตนเอง เหมือนกับหมอเก่งๆ ที่มีผลงานในการรักษาโรค ย่อมทำให้เกิดความน่าเชื่อถือมากกว่าปล่อยให้หมอแต่ละคนออกมาโฆษณาหาเสียงให้แก่ตัวเอง ซึ่งจุดอ่อนของแพทย์ทางเลือกมักอยู่ที่แต่ละคนมักคุยโม้โอ้อวดสรรพคุณของตนเอง ทำให้ประชาชนต้องตกเป็นเหยื่อคำโฆษณาเกินจริงเหล่านั้น อย่างน่าสงสาร

นักการเมืองที่แท้จริงนั้น คือผู้เสียสละ ผู้ทำงานเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง โดยไม่มุ่งหวังสิ่งตอบแทนใดๆ ผลงานในอดีต ย่อมเป็นเครื่องตัดสินได้ในปัจจุบัน ไม่ใช่ใช้กลยุทธ์การตลาดท่อม

โฆษณาหาเสียง จนทำให้ประชาชนพากันเพื่อฝันว่าจะมีเทวดา (เช่นกับจตุคามรามเทพ) มาโปรด จนไม่คิดพึ่งตนหรือคิดพัฒนาตนเอง คอยหวังแต่ว่าเทวดาเหล่านั้น จะเนรมิตดลบันดาลข้าวของเงินทองให้ ตามที่ได้หาเสียงไว้

ประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ตามเป้าหมายของประชาธิปไตย ก็เพราะไม่ใช่อำนาจเงินมากกว่านื้อ ไม่ใช่การโฆษณาหาเสียงมาหลอกล่อ และไม่ใช้ทั้งอิทธิพลมาข่มขู่ บีบบังคับ ถ้าใครเป็นพุทธศาสนิกชนก็จะซาบซึ้งว่า **“พระพุทธเจ้านี้แหละ เป็นนักการเมือง ผู้ทรงสถาปนาประชาธิปไตยที่แท้จริง ที่ทำให้ผู้คนได้พบกับ อิสระเสรีภาพ... ภราดรภาพ... สันติภาพ... สมรรถภาพ... และบูรณภาพ”**

คนที่เคยเป็นทาส เมื่อได้เข้ามาบวช ปฏิบัติตามธรรมวินัยได้ ก็จะพ้นจากความเป็นทาสทันที คนจะมีวรรณะสูงต่ำเหลือมล้ำกันปานดอกฟ้ากับหมาวัด แต่เมื่อบวชแล้วทุกคนเท่าเทียมกัน เป็นพี่เป็นน้องกัน (ภราดรภาพ) การตัดสินปัญหาต่างๆ ใช้มติเสียงส่วนใหญ่เป็นข้อยุติ (one monk one vote) และนโยบายสำคัญของพระพุทธเจ้านั้น ทรงได้ประกาศอย่างชัดเจนว่า **เป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์เท่านั้น ไม่หลอกลวงให้คนมาเคารพนับถือ ไม่ได้มาล่ำบวรา** ทรงให้เกียรติยกกลับไปถือลัทธิของตนตามเดิม แม้เขาจะเลื่อมใสจนทูลถามว่า จะต้องเข้ามาบวชอยู่กับพระพุทธองค์หรือไม่ ? ทรงให้อิสระเสรีภาพแก่เขาอย่างเต็มที่ โดยไม่จำเป็นต้องมาแสดงตัวตนว่าเป็นสาวกหรือบวราของพระองค์แต่อย่างใด

นี่คือสุดยอดประชาธิปไตยที่แท้จริง **๒**

ไ ปที่ไหนก็ต้องเจอคนบ่นเรื่องข้าวของจะขึ้นราคา โดยมีน้ำมัน เป็นเหตุ เมื่อน้ำมันขึ้นราคา ขึ้นเอา ขึ้นเอา ของอย่างอื่นจะ อยู่หนึ่งได้อย่างไร แม้น้ำปลา ก็จะขึ้นราคา

พวกผมไม่กินน้ำปลา ก็หาไข่จะพันไม่ น้ำมันพืชก็จะขึ้นแน่นอน รถของมูลนิธิที่ผมดูแลอยู่ เพิ่งเปลี่ยนเครื่องยนต์จากใช้น้ำมันมาใช้แก๊ส เปลี่ยนได้ไม่นาน ปตท.ประกาศแล้วว่าแก๊สที่ตัวเองผูกขาดอยู่จะต้องขึ้นราคาแน่ เพิ่มอีกก็โลกรัมละ ๑ บาท ๓๐ สตางค์ ๑ ถึงก็เพิ่มหลายบาท

แล้วอะไรล่ะที่จะไม่ขึ้นราคาแน่นอน นึกได้อยู่อย่างเดียวคือ **ลมหายใจ**

ทำยังไงดีล่ะ หนีไม่พ้น ต้องประหยัด ไม่ประหยัดไปไม่รอดทั้ง รัฐบาลและชาวบ้าน หลายคนเถียงว่าประหยัดอยู่แล้ว ก็ต้อง บอกว่ายังประหยัดไม่พอ ต้องประหยัดอีก

ทุกครั้งที่บรรยายในหลักสูตรผู้นำ ผมจะทำผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่า ผมประหยัดกว่าทุกคนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ไล่ตั้งแต่ หัวจรดเท้า อาหารการกิน น้ำอาบ ไล่ตะป๋มหมด เพื่อกระตุ้นว่า แต่ละคนยังประหยัดได้อีก แม้จะเป็นการใช้จ่ายเรื่องอื่นๆ ที่ผมไม่ได้ยกตัวอย่างก็ตาม

เรื่องที่พูดกันมากนอกจาก**เศรษฐกิจ**แล้ว คือ เรื่องการเมือง เรากำลังจะมีการเลือกตั้ง ป้ายโฆษณาหาเสียงติดเต็มเมืองไปหมด ป้ายใหญ่โตมโหฬารบางป้ายก็พิลึก **มีหน้าคนอยู่ทางขวา หน้าหมาอยู่ทางซ้าย** ตรงกลางมีข้อความตัวเบ้อเรื่อว่า **“ผมเป็นสุนัขเฝ้าประเทศ** เมื่อคุณโกงผมจะเห่า เมื่อคุณกินผมจะกัด”

ปิดโธ่ ต้องการได้หมาเป็นผู้แทน ไม่ต้องไปเลือกให้เสียเงินเลือก ส.ส. ๔๔๐ คน เสียเป็นพันๆ ล้านบาท ไปเอาที่เมืองกาญจน์ มีให้กว่า ๒,๕๐๐ ตัว ไม่ต้องเสียสักบาท

ติดป้ายหาเสียง จัดเวทีปราศรัย ใช้รถตระเวนประกาศ นึกว่าเป็นประชาธิปไตยแล้ว เป็นประชาธิปไตยหลอกๆ หาใช่ประชาธิปไตยที่แท้จริงไม่

“คนยังหาเสียงอยู่ ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย”

๒

7

บ้านปานาดอย

“สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่มาจากการแต่งตั้งร่วมกับรัฐบาล ที่มาจากการแต่งตั้ง ออกกฎหมาย ให้ห่วยบนดินเป็นอบายมุขที่ถูกต้อง ตามกฎหมาย ในปมหามงค...”

13

สี่สั้นชีวิต

“กินปลาเป็นหลัก
กินผักและผลไม้ประจำ
ดื่มวันวันละ ๒ ลิตร
วิดพื้นวันละ ๒๐ ที่
ชิววันละหน”

58

ไม่จับขั้วขวางอำนาจเก่า ตาอินกะตานาเตะหมูเข้าปากหมา

๒๓ ธันวาคม จะเกิดวิกฤตมหันต์ อีกหรือไม่ อยู่ที่เราจะกลัวมหาภัย เจ้าเก่าแค่ไหนรีไปล่า... จะกล้า ประมาทอำนาจเก่าดูเบาว่าเขาไม่มี ปัญญาเป็นรัฐบาลงั้นหรือ ถ้าไม่น่า เสี่ยงด้วยเลย เลือกข้างอำนาจใหม่ มันยังพอพูดคุยกันได้บ้าง ปลอดภัย กว่าเยอะจนเทียบไม่ติด

ทุกพรรคที่ไม่เอาทักษิณ จึงน่าจะหันมามองให้เห็นมหาภัยเฉพาะ หน้าของชาติร่วมกัน

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๒๐๙
เดือน ธันวาคม ๒๕๕๐

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านปานาดอย

สีสันชีวิต

อาจารย์พจน์ คำสุวรรณ

ไม่จับข้าววางอำนาจเก่า

ตาอินกะตานาเตะหุมเข้าปากหมา

1	นัยปก: คนหาเสียงอยู่ ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานาดอย	จำลอง
13	สีสันชีวิต(พจน์ คำสุวรรณ)	ทีม สมอ.
19	การ์ตูน	วิสูตร
21	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
25	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
26	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
36	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	เชี่ยวชาญนะ
38	ขาดกทันยุค	ฉวมพุท
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
42	เรื่องสั้น (บทเรียนชีวิต)	เอกชัย นพรัตน์
47	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ,เสฎฐชน
53	คิดคนละซี้	แรงรวม ชาวหินฟ้า
58	ไม่จับข้าววางอำนาจเก่า ๆ	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
63	ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	อันติมะ
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
74	แก้ปัญหาสัตว์แบบไม่ต้องฆ่า	ถวัลย์ พัฒนเสถียรพงศ์
77	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 ชมดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอโตกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไทธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอภา
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินดีะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินดีะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๗
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ทำกับ จำกัด
 อินล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินดีะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
 น้อยอินดีะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

ภกหัสดี-USSW๒๓

นายกทักษิณว่ารักพวกรากลหญ้าแต่ธนาการก็มีแต่บัญชีเงินฝากของครอบครัวญาติพี่น้องและพวกพ้อง มีลัทธิบัญชีใหม่ที่เปิดให้คนจน หรือทำแบบบิลเกตมหาเศรษฐีหุ้นที่รวยอันดับหนึ่งของโลกก็ได้ ที่บริจาคเงินตัวเองให้แก่คนจน ตรงกันข้ามเลย เอาเงิน ๓,๐๐๐ ล้านไปซื้อทีมฟุตบอลสนใจอยากตัวเอง แบบนี้จะว่ารักคนจนได้อย่างไร ยังมีหน้ามาร้องว่าโดนรังแกยึดเงินของผมไป

ฝนฟ้า กทม.

ที่บอกว่ารักพวกรากลหญ้าก็ไม่เท็จหรอกครับ แต่รักนิดเดียวแค่เป็นกระสายยาประชานิยมรักตัวเองกับครอบครัวพวกพ้องท่วมทับ ก็เป็นธรรมดาของปุถุชนคนสามัญทั่วไปที่เห็นแก่ตัวยิ่งกว่าเห็นแก่ใคร อย่าไปถือสาหาความเลยครับ ท่านก็เดินตามรอยนักการเมืองรุ่นก่อน (ส่วนมาก) นั้นแหละ ยุคนี้แม้แต่พระคุณเจ้าใหญ่ๆ โดๆ บางท่านก็ยังเมินโลกุตระทรัพย์ โหยหาโลกธรรม สะสมโลกียทรัพย์เงินทองส่วนตัวไว้เพียบ รู้ทั้งรู้ว่าผิดศีลผิดธรรม แม้ตอนบวชก็โปรยทานหวานเหรียญที่หน้าโบสถ์ เป็นปริศนาธรรมเชิงตั้งสัจจะว่าแต่จะไปเราละเงินทองแล้ว

ธSSUSABA

อ่านหนังสือพิมพ์เจอข่าว ม.ร.ว.กำลูนเทพ เทวกุล สนข.ทำพิธีเททองสร้างวัดมุงงคผลตุคาม-รามเทพรุ่น “ธรรมราชา” เพื่อโครงการเฉลิมพระเกียรติของสมานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่วัดราชาธิวาสฯ เมื่อกลางเดือนตุลา ข้องใจมากที่มีรูปแบบนี้ในสังคมปัญญาชน อะไรๆ ก็โครงการเฉลิมพระเกียรติ ทั้งๆ ที่บางโครงการที่ทำกันนั้นมันเป็นเรื่องเลอะเทอะเหลวไหลเหลือเกิน

คนข้างสภา กทม.

ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าเลอะเทอะเหลวไหล แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่ามิสาระคุณค่าเหลือล้น เป็นเรื่องต่างทูลี ใครเห็นธรรมก็เกิดสัสมาทูลี ใครมีตบอดก็จมอยู่กับมิจฉาทูลี แล้วแต่ว่าใครมีต้นธรรม ต้นทุนชีวิตติดตัวมาแค่ไหน ก็ก่อกรรมไปตามนั้น อันว่าปัญญาชนนั้นใช้ว่าจะต้องเป็นปัญญาชนด้วย และปัญญาชนก็ใช้ว่าจะต้องเป็นปัญญาชน ยุคทุนนิยมคนยึดเงินทองวัตถุเป็นที่พึ่งอันเกษม จะแสดงสำนึกกระลึกถึงคุณงามความดีต่อผู้ใดก็ใช้เงินทองใช้วัตถุเป็นสื่อ การแสดงความจงรักภักดีเพื่อเฉลิมพระเกียรตินั้นทำได้ทุกขณะทุกหนแห่ง แค่อธิษฐาน เสียสละ ไม่ฉ้อฉลคดโกงชาติ ไม่เอาวัดเอาเปรียบกัน เอื้อเพื่อเกื้อกูลกันให้อยู่เย็นเป็นสุขทั่วหน้าก็เกินพอแล้ว เพราะ “...ประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” นั้นไซ้ไรคือพระราชปณิธาน

ใต้ดิน-บนดิน

หลังรัฐประหารเมื่อ ๑๙ กันยายน ๔๙ แล้ว ยกเลิกหวยบนดินกินเงินคนจน ผมก็เริ่มมีความหวังว่าคนจนจะพ้นยุคตกหลุมพรางชีวิต แต่พอรู้ข่าวสภาผ่านกฎหมายหวยบนดินในวาระแรกด้วยคะแนนเสียงท่วมทับ รู้สึกละเหี่ยวใจ ไม่คิดว่าสภาจะคิดลั่นต้อนชาวบ้านดึงเหวอบายมุขอีก แม้จะอ้างว่าเอาเงินใต้ดินขึ้นมาบนดิน เอาเงินเถื่อนเป็นเงินถูกมาใช้พัฒนาบ้านเมือง แทนที่จะปล่อยให้สูญเปล่า เพราะตำรวจหมดปัญญาปราบอยู่แล้ว ข้ออ้างนี้ดูดีแต่ก็ฟังไม่ขึ้นอยู่ดีถ้าเปรียบเทียบผลได้ผลเสียทุกด้านที่จะเกิดขึ้นกับประชาชน

คนไทย เสียภาษี กาญจนบุรี

ร่างกฎหมายฉบับนี้นักวิชาการหัวใสระดับดอกเตอร์เสนอเข้าสภาและแจกแจงผลดีสารพัด

จากผู้อ่าน

เป้าหมายสำคัญก็คือ ผันเงินใต้ดินก้อนใหญ่ขึ้นมาบนดินให้เข้าสู่ระบบงบประมาณ ยืนยันกันว่าเงินใต้ดินก้อนนี้ตกอยู่ในมือเจ้ามือห่วย ผู้มีอิทธิพล นักการเมืองท้องถิ่นและนักการเมืองระดับชาติ ที่สร้างเครือข่ายโยงใยผูกขาดการเมือง ตำรวจ กำนานปราบปรามก็ไม่สำเร็จ ในฐานะที่เคยเป็นตำรวจมานาน ๒๐ ปีและเป็นสารวัตรใหญ่หลายโรงพักก่อนลาออก ขอแย้งว่าเรื่องนี้ไม่เหลือบ่ากว่าแรงตำรวจหรอกครับ ถ้าจริงใจ กล้าชนกับผลประโยชน์ อิทธิพลท้องถิ่นและนักการเมือง ไม่วันไหนไว้หน้าใคร กฎหมายฉบับนี้จึงไม่ได้แก้ปัญหาที่เหตุ ถ้าออกมาได้ก็เท่ากับว่าเราล้างกระเป๋าสเงินคนจนมาใช้ คนจนจะยังจนหนักขึ้น คนที่ทุ่มเทซื้อห่วยคือคนจน เพราะหวังรวยลมๆแล้งๆ ขณะซื้อหวังจะถูกรางวัลก็มีความสุขเล็กๆน้อยๆ ตามความเพ้อฝันของผู้ร่างกฎหมาย ครั้นไม่ถูกรางวัล สวรรค์ล่มตกรกทั้งเป็น ทุกข์ก็ยิ่งทับถมหนักขึ้น แต่ก็หมกมุ่นข้องวดต่อไป หวังฝันทุบทุบกำไร ไม่คิดทำมาหากิน พอหมดเนื้อหมดตัวก็ดิ้นรนกู้หนี้ยืมสิน เริ่มคิดหากินทุจริตผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย เกิดปัญหาในครอบครัว ในที่สุดก็ตกเป็นภาระของสังคม ฉะนั้นเงินที่รัฐบาลได้กับเงินที่ชาวบ้านสูญเสียพร้อมกับหนี้ที่เพิ่ม กำลังผลิตที่ลดลง ทรัพยากรมนุษย์ที่เสื่อมค่า ครอบครัวที่ระส่ำระสาย สังคมที่เสื่อมทรามเพราะอบายมุข และอาชญากรรมที่เพิ่ม เยาวชนที่เสียหายเพราะสิ่งแวดล้อมในครอบครัว โรงเรียนและสังคมวิปริต ฟอนเฟะ ซึ่งจะต้องตามแก้เป็นงูกินหางไม่รู้จบ วิธีคิดวิถีบริหารแบบนี้ก่อปัญหาลูกโซ่เรื้อรัง ช้า บางวัดก็เป็นที่มีม่วงส้มไ้ห่วยเผยแผ่ดิรัจฉานวิชา ทาลายเสียอีก บังอาจลบล้างคำสอนพระบรมศาสดาเรื่องอบายมุข ๖ ชุมนรกบนดิน เรื่องบ่อนทำลายพุทธศาสนาอย่างนี้ ทำไม่องค์กร

ยึดครองผูกขาดพุทธศาสนาจึงไม่ออกมาต่อสู้ขัดขวาง เรื่องนี้ได้คุ้มเสียแน่หรือท่านผู้เจริญ ได้ ๑ เสีย ๑๐๐ มีหน้าซ้ำยังกลืนเสมหะที่รัฐบาลประชานิยมถ่มทิ้งแล้วอีกต่างหาก

หมา-บุษย์

อยากให้นำภาพภิกษุสันดานกา ภาพหมา-บุษย์ ภาพสีกา (คนวัด) และภาพที่ทางทีวีออกไม่ได้มาลงในหนังสือเราคิดอะไร พร้อมทั้งคำวิจารณ์อย่างเป็นกลาง หนักแน่น

คุณหมู โคราช

☞ ขอฝากเป็นการบ้านให้ผู้อ่านส่งภาพและข้อคิดข้อวิจารณ์มาร่วมรายการก็แล้วกันครับ จะได้หลากหลาย เชิญครับ

ปิดท้าย

ต้องซื้อเสียงจึงจะได้อำนาจรัฐ
มาแบ่งปันสมบัติตามแบบแผน
อ้างชาติประชาชนคนตัวแทน
แท้ก็เล่นบนกิเลสละลายอารมณ์
การขายเสียงซื้อสิทธิ์ผิดทั้งคู่
ประเทศชาติเสียรู้วิบัติล้ม
ทั้งคู่ร่วมสมคิดฆ่าสังคม
บาปทับถมพาพิณาศทุกชาติไป

ทิวเรื่อง ไทยเขียว ชัยนาท

☞ ประชาชนคนใช้สิทธิ์ต้องคิดหนัก
จะเลือกคนเลือกพรรคยากนักหนา
แสนสับสนถ้ายกกันไปเทกันมา
หรือราคาตัวม่วงพัลวัน

☞ บรรณาธิการ

เรียนรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อ ๔๐ ปีก่อนโน้น ครูบาอาจารย์ไม่เคยสั่งสอน
ลักคำว่า การเมือง หรือราชการเป็นการงานเป็นอาชีพที่มีโอกาสดี มี
รายได้สูง ผมอยากจะเป็นนายอำเภอ แต่วิถีชีวิตพลิกผัน เพราะปีที่จบ
มหาวิทไทยไม่เปิดสอบบรรจุปลัดอำเภอ แต่พอดีกรมตำรวจเปิดสอบรับเข้า
ฝึกอบรมเป็นนายตำรวจพนักงานสอบสวน ๑๐๐ ตำแหน่ง จึงหันเหไปเป็นตำรวจ

ครูบาอาจารย์ที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจพร้อมบ่มเพาะทำนองเดียวกันว่า ข้าราชการเป็นอาชีพ
ที่มีเงินเดือนตอบแทน มีเกียรติยศศักดิ์ศรี มิใช่อาชีพรับจ้างหรือหาผลประโยชน์จากชาวบ้าน

รับราชการอยู่ ๒๐ ปี ก็ทิ้งอาชีพที่รักและมั่นคง โดยไม่โยติว่าอายุราชการยังไม่ครบ ๒๕ ปี ไม่มี
สิทธิ์ได้รับบำนาญ อายุตัวก็แค่ ๔๕ ปี ยังมีอนาคต มั่นใจว่าถ้าเราไม่เลือกงานไม่ตงงาน ต้องการจะ
พิสูจน์ด้วยว่าตำรวจที่กรมไม่พึงใจนั้น ชาวบ้านรังเกียจเดียดฉันท์หรือไม่

สนามเลือกตั้งชลบุรีเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๙ เปิดโอกาสให้พิสูจน์ ลงสมัครพรรคก้าวหน้า ทีมเดียวกับ
คุณอุทัย พิมพ์ใจชน หัวหน้าพรรค และคุณเสาวลักษณ์ สุริยาทิพย์ รวม ๓ คน ชนกับคนเก่าเจ้าสนาม
เช่น คุณประโยชน์ เนื่องจำนงค์ คุณตรงค์ สิงห์โตทอง และยังมีเจ้าสัวใหญ่พเนจรใจถึงอย่างคุณสมพงษ์
อมรววิวัฒน์ สังกัดค่ายกำนันคนดังจังหวัดชลบุรีอีกต่างหาก

เริ่มชีวิตการเมือง ไม่มีแม่แต่ค่าสมัคร เพราะวันที่ลาออก
ทั้งบ้านมีเงินแค่ ๓,๐๐๐ บาท พรรคจึงต้องแบกภาระทุกบาททุก
สตางค์ เริ่มต้นด้วยมือเปล่า เอาตัวกับหัวใจเป็นทุนที่จะทำงาน
ทำงานเพื่อ “ให้” มิใช่เพื่อ “เอา” จึงเบากายสบายใจกินได้นอน
หลับ ไม่วิตกกังวลว่าจะได้หรือไม่ ทำหน้าที่ “ผู้สมัครรับเลือกตั้ง”
แล้วก็ป็นอันแล้วกัน หน้าที่เลือกตั้งเป็นของประชาชนคนมีสิทธิ์

ในที่สุดก็สามารถฝ่าด่านได้สำเร็จ ด้วยคะแนนเสียงกว่า ๗
หมื่นคะแนน ครั้นทำหน้าที่ได้ระยะหนึ่งก็เห็นสังขธรรม จึงบอก
กล่าวหัวหน้าว่าขอเป็นสมัยเดียว ไม่เอาอีกแล้ว แต่หัวหน้า
ปลอบใจให้เดินหน้าต่อ สมัยที่ ๒ จึงมิได้ชวนชววยเหมือนสมัย
แรก และก็หลุดพ้นวงจรสมใจ

เริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยร้านอาหารมังสวิรัตินี้แห่งแรกของ
อ.พนัสนิคม ทำอยู่ได้ ๓ เดือน ท่าน พล.ต.จำลอง ศรีเมือง
ผว.กทม. ให้เลขาทตามตัวไปเป็นที่รักษาต่านงานเทศกิจ ทำหน้าที่นี้ได้นานประมาณปีเศษ ก็ขอลาออก
ทำหน้าที่คณะทำงานคดีกรณีสันติอโศก ร่วมกับนายทองใบ ทองเปาด์ และคณะ รับผิดชอบคดีพระ
โพธิ์รักษ์ ต้องหาคดีไม่ยอมสึกตามคำสั่งคณะสงฆ์

แต่บัดนั้นมาจนบัดนี้ เกือบ ๒๐ ปีแล้ว ยังไม่ได้จากไปไหนเลย บอกแล้วไงว่าเมื่อลาออกจากราชการ
ก็ลงสนามด้วยมือเปล่า พันสนามออกมาก็มีแต่มือเปล่า เงินทองสะสมไว้ก็ไม่มี ก็ไม่ได้คิดเดือดเนื้อร้อนใจอะไร

ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมหนอสมาชิกบางคน แค่ต้องโทษตามกติกา ให้เว้นวรรคการเมือง ๕ ปี จึงยอมไม่
ได้ เรียกร้องโทษหาความเป็นธรรมให้วุ่นและวอนไปทั่ว ลืมแล้วหรือว่าเหตุที่ตนเองถูกสำเร็จโทษตัด
สิทธิการเมือง ๕ ปี ก็มีไ้เพราะใช้อำนาจบาตรใหญ่ยำยี้ความถูกต้องชอบธรรมของบ้านเมืองดอกหรือ

เล่นนอกกติกากระที่บบ้านเมืองจนบอบช้ำสาหัสสาครรจ์ ไม่ถูกคิดสะกิดใจ โดนบาทายันหน้าเบาๆ
ทำไวยวายเป็นได้ รู้แพ้รู้ชนะบ้างสิ ไม่ได้เป็นสักสมัยสองสมัยก็คงไม่ถึงกับลงแดงตายทรอกหน้า **๓**

บ้านป่าปลายเดือนพฤศจิกายนน่าจะมาก พระจันทร์ดวงโตท่ามกลางขุนเขาที่ล้อมรอบ น้ำเต็มสระ นักเบ็ดน้ำแข่งกันปักไซ่ คาบเศษหญ้ามาสุ่มๆ เป็นกองเล็กๆ ลอยเหนือน้ำเป็นที่รองรับไซ่ใบน้อยๆ แม่เฝ้าดูแลไซ่เป็นอย่างดี ก่อนจะไปปลีกตัวไปหาอาหารเป็นระยะๆ ก็จะไปคาบใบไม้มาปิดไว้ เพื่อไม่ให้ศัตรูลักไซ่ไปกิน ตัวอื่นๆ ที่ไม่ได้ปักไซ่ก็บินเล่นเร่ร่อนไปบนผิวน้ำ เป็นความสุขตามประสานกเปิดน้ำซึ่งไม่เป็นพิษ เป็นภัยแก่ใคร

หันมาดูการหาความสุขให้มนุษย์ในเมืองไทย สนช. สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่เด่นชัดเด่นกาทุมโถมพลังกำลังผลักดันให้ออกกฎหมาย หวยบนดิน (หวยสองตัวสามตัว) อ้างว่าเพื่อความ สุขเล็กๆ น้อยๆ แก่ประชาชนที่ติดหวย ยอมรับเหมือนกันว่าเป็น “ความสุขเล็กๆ น้อยๆ” แต่ไม่ตระหนักว่าเป็น “ความทุกข์มหาศาล” ของ สังคมไทย

ผมขอขออนุญาตเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นครบ ๑ ปี พอดี ซึ่งบันทึกไว้ใน “เราคิดอะไร” ฉบับโน้นๆ แล้ว พอคณะรัฐมนตรีมีมติเสนอกฎหมายหวย บนดินเข้าสภา ผมรับมีหนังสือคัดค้านท่านนายกฯ สุรยุทธ์ทันที เมื่อท่านไม่ฟัง ผมก็ส่ง “จดหมายรัก” ถึงสนช. ทุกคนให้ช่วยกันคัดค้านอย่างเต็มที่ สาเหตุที่ต้องรีบส่งจดหมาย เพราะวันที่กฎหมาย เข้าสภาผมจะไม่อยู่ เนื่องจากรับปาก **คุณหมอ**

โทษตะ (หมอที่ทำให้ผมและคุณศิริลักษณ์ ต้องมี ภาระเปิดศูนย์ไตเทียมช่วยคนจน) ว่าจะไปในพิธี เปิดโรงพยาบาล ๑,๐๐๐ เตียงที่ประเทศบุลกาเรีย ยืนยันตอบรับนานแล้ว

กลับจากบุลกาเรียก็ทราบข่าว สนช. รวบพลัง กันคัดค้านจนรัฐบาลยอมแพ้ ต้องถอนร่าง กฎหมายกลับไป ซึ่งจดหมายผมคงมีส่วนเพียงนิดๆ ในการให้ข้อมูลแก่สมาชิกสภาทุกคน จดหมาย รักฉบับนั้น ส่งเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายนปีที่แล้ว

คราวนี้เมื่อทราบอย่างกะทันหันว่ากฎหมายหวย จะเข้าสภาอีกในวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ผมจึงต้องรีบ เขียนจดหมายรัก วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ที่ผ่าน มาปีนี้ ครบ ๑ ปีพอดี โดยไม่ได้ตั้งใจ ส่งทั้งที่สภา และควักเงินกว่า ๓,๐๐๐ บาทส่งทางไปรษณีย์ อย่างเร่งด่วน

ได้ผล วันต่อมา สนช. หลายๆ คนที่พบผม จะยิ้มและพูดซ้ำๆ กันว่า “**ได้รับจดหมายแล้ว**” คำ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน วิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยกระจายข่าวไปทั่วประเทศ ต่อจาก นั้นโทรทัศน์ช่อง ๙ และเอเอสทีวี ขอสัมภาษณ์ สดทางโทรศัพท์ ที่จริงผมส่งจดหมายถึง สนช.พร้อมๆ กัน ๒ ฉบับ ฉบับหนึ่งเรื่องค้าน กฎหมายหวยบนดิน อีกฉบับหนึ่งขอให้สนับสนุน กฎหมายควบคุมน้ำเมา ห้ามโฆษณาตลอด ๒๔ ชั่วโมง แต่สื่อมวลชนสนใจเรื่องแรกเรื่องเดียว

จดหมายขอให้ค้านหวยบนดิน มีข้อความ คล้ายๆ กับที่เคยส่งไปเมื่อ ๑ ปีพอดี มีเพิ่มเติม บ้างเล็กน้อย เพื่อสะกิดเพื่อฟื้นความทรงจำของ บรรดาสมาชิก

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอให้ช่วยออกเสียงในวาระ ๓ ไม่เห็นด้วยที่จะให้ร่างพ.ร.บ.สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลผ่านสภา เรียง ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เนื่องด้วยจะมีการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล (ซึ่งรู้จักกันในนาม ร่างพ.ร.บ.“หวยบนดิน”) วาระ ๒ และ ๓ ในวันที่พุธที่ ๒๘ พฤศจิกายนนี้ เวลา ๑๐.๐๐น. (เป็นเรื่องด่วน

ลำดับที่ ๒) ซึ่งเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายนปีที่แล้ว ผมได้มีหนังสือถึง สนช. ทุกท่านไปแล้ว ขอให้ช่วยกัน คัดค้านและรัฐบาลได้ขอถอนเรื่องกลับไป ต่อมา สนช.บางท่านได้นำร่าง พ.ร.บ. ทำนองดังกล่าวเข้าสู่ การพิจารณาของสภาอีก ซึ่งผ่านวาระ ๑ ไปแล้ว

ผมขอเรียนเสนอความเห็นอีกครั้งหนึ่งว่าในวาระที่ ๓ สนช. ไม่ควรอนุมัติให้ผ่านออกมาเป็นกฎหมาย มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างยิ่งเพราะ

๑. “ห่วยสองตัวสามตัว” เป็นเรื่องผิดกฎหมาย กลับแก้กฎหมายให้คล้อยตามความผิด เป็นการ สร้างบรรทัดฐานที่ผิดๆ

๒. ขัดต่อนโยบาย เศรษฐกิจพอเพียงของรัฐบาล (พระราชดำรัส เศรษฐกิจพอเพียงเมื่อ ๔ ธ.ค. ๔๐ “การเป็นเสือนั้นมันไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เราพออยู่พอกิน และมีเศรษฐกิจการเป็นอยู่แบบพอมีพอกิน แบบพอมีพอกิน หมายความว่า อุ้มชูตัวเองได้ ให้มีพอเพียงกับตัวเอง”

๓. ที่อ้างว่าต้องแก้ไขให้ห่วยบนดิน (สองตัว สามตัว) ถูกกฎหมาย เพื่อปราบและลดการเล่นห่วย ใต้ดินนั้นไม่เป็นความจริง ท่าน พล.ต.อ.ประทีป ลันตีประภพ อดีตอธิบดีกรมตำรวจ ยืนยันทุกที่อยู่ ที่ ตำรวจเท่านั้น ห่วยบนดินปราบและลดห่วยใต้ดินไม่ได้เด็ดขาด

๔. ที่โฆษณาชวนเชื่อว่รัฐบาลได้กำไรห่วยบนดินมาจับจ่ายใช้สอยเป็นจำนวนเงินมากมายนั้นไม่จริง เป็นเพียงเศษเสี้ยวของเงินสกปรกชนิดเดียวที่ไปโปะเงินงบประมาณจำนวนมหาศาล (ปี ๒๕๔๘ กำไรห่วย บนดินเพียง ๔,๐๐๐ ล้านบาท แต่งบประมาณรายรับทั้งหมดมีถึง ๑,๓๖๐,๐๐๐ ล้านบาท) เพียงช่วยกันลด การโกงกินเท่านั้นจะได้เงินมากกว่าห่วยบนดินหลายเท่าตัว

๕. ไม่จำเป็นต้องเพิ่มห่วยบนดินอีก (สองตัว สามตัว) เพราะห่วยเดิมมีให้เล่นมากพออยู่แล้ว ทั้งห่วยรัฐบาล ห่วยออมสิน และห่วย ธ.ก.ส.

๖. สนช. แต่ละท่านได้สั่งสมชื่อเสียง เกียรติยศมาตลอดชีวิต จะสูญเสียหมดในการผ่านกฎหมายนี้ สนช. ส่วนใหญ่เป็นนายทหารและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่เคยเป็นที่พึ่งที่หวัง ประชาชนไม่รู้จะหันหน้าไป พึ่งใครถ้ายอมให้กฎหมายผ่าน

จึงเรียนเสนอแนะขอให้ สนช. ช่วยกันออกเสียงในวาระ ๓ ไม่เห็นด้วยที่จะให้ ร่าง พ.ร.บ. สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลผ่านสภา

ขอบคุณครับ

พลตรี พลเอก ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์
(จำลอง ศรีเมือง)

สนช. อีกคนหนึ่งส่งจดหมายพร้อมๆ กับผมราว กับนัดกันเป็นทหารเหมือนกันตอนเป็นนักเรียนนายร้อย เคยอยู่กองร้อยเดียวกับผม และต่อมาได้รับเลือก เป็นหัวหน้านักเรียนนายร้อยเหมือนผม คือ พลเอก ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์

เวลาอภิปรายในสภาเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ท่านจึงเริ่ม อารัมภบทว่า “ท่านประธานสภาที่เคารพ ผม พลเอก ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์ หนึ่งใน ๒ ทหารแก่ ที่มีจดหมายถึง เพื่อนสนช.ทุกคน”

ทหารแก่อีกคนหนึ่งท่านไม่ได้เอ่ยชื่อว่าเป็นใคร

จดหมายของ พล เอกปาน มี ๑๙ ข้อ ยาวถึง ๖ หน้ามีรายละเอียดมากกว่าจดหมายของผมเช่น

“...เมื่อรัฐบาลเข้ามาบริหารประเทศ ได้ยกเลิก ห่วยบนดิน และดำเนินคดีกับฝ่ายบริหารที่แล้ว ใน ข้อหาออกห่วยบนดินโดยผิดกฎหมาย ต่อมารัฐบาล ได้พยายามที่จะออกกฎหมายให้ห่วยบนดินถูกต้อง ตามกฎหมาย แต่ได้ถอนร่าง พ.ร.บ.ออกไป”

เขียนแรงกว่าผมมาก (เพราะหนุ่มกว่าผม

สามสี่ปี)

“...ถ้ามองกันอย่างผิวเผิน จะเห็นว่าเป็นกฎหมายธรรมดาฉบับหนึ่ง เพียงเพื่อให้รัฐบาลสามารถจำหน่ายสลากกินแบ่งแบบ ๒ ตัว ๓ ตัว ได้เท่านั้น แต่ถ้าพิจารณาอย่างถ่องแท้ รอบคอบ คำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับ เปรียบเทียบกับผลเสียในทุกๆ ด้าน ทั้งในระยะสั้น และระยะยาวแล้ว จะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับนี้จะเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาติไทย เพราะเป็นครั้งแรก ที่มีการออกกฎหมายให้อบายมุขที่ผิดกฎหมาย ให้ถูกกฎหมาย เพื่อให้รัฐบาลตั้งตัวเป็นเจ้าของหวยแข่งขันกับเจ้ามือหวยใต้ดิน เห็นแก่เงินรายได้ซึ่งเมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้วจะไม่มากนัก โดยไม่คำนึง คุณธรรม จริยธรรม ศิลธรรมอันดีงามของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชน ที่จะถูกมอมเมาด้วยอบายมุขที่ถูกต้องตามกฎหมายที่เพิ่มขึ้น นอกเหนือจากม้าแข่งและสลากกินแบ่งรัฐบาล

๓. หากร่าง พ.ร.บ. หวยบนดิน ผ่านวาระ ๓ เป็นกฎหมายใช้บังคับ ประวัติศาสตร์จะจารึกไว้ตลอดไปว่า สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และรัฐบาลที่แต่งตั้งโดยคณะปฏิรูปการปกครองฯ ได้สมรู้ร่วมคิดกันออกกฎหมายส่งเสริมอบายมุขให้ถูกต้องตามกฎหมาย นับเป็นมรดกบาปที่มอบให้กับประชาชน

คณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งแปรสภาพมาจากคณะปฏิรูปการปกครองฯ คงจะต้องเตรียมตอบคำถามว่า ท่านกระทำรัฐประหารมาเพื่อขจัดความชั่วร้ายให้หมดไป แต่ทำไมจึงปล่อยให้ปล่อยให้มีการออกกฎหมาย เพื่อให้อบายมุขที่ผิดกฎหมาย เป็นถูกกฎหมายและให้รัฐบาลตั้งตัวเป็นเจ้าของหวยบนดินอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แข่งขันแบ่งส่วนแบ่งการตลาดจากเจ้ามือหวยใต้ดินที่ผิดกฎหมาย...”

“...กฎหมายหวยบนดินเป็นกฎหมายสำคัญ มีผลกระทบอย่างกว้างขวาง ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว มีผู้ได้ประโยชน์ และเสียประโยชน์ กับบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาล และหวยบนดิน มิได้เป็นกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนส่วนใหญ่ จึง

ไม่สมควรที่จะรีบเร่งผลักดันให้ผ่านเป็นกฎหมายให้เสร็จสิ้นในสมัยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และรัฐบาลที่มาจากการแต่งตั้ง”

ข้อความที่สำคัญยิ่งอีกตอน หนึ่งของพลเอก ปานเทพ

“...ในปีนี้เป็นปีสำคัญของชาติ เป็นปีมหามงคล รัฐบาล และองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน กำลังรณรงค์ทำความดีเพื่อถวายในหลวง จึงเป็นการไม่สมควรเป็นอย่างยิ่งที่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จะผลักดันให้หวยบนดินซึ่งเป็นอบายมุขที่ผิดกฎหมายให้เป็นอบายมุขที่ถูกกฎหมาย หากสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ยังฝันที่จะเดินหน้าผลักดันให้กฎหมายหวยบนดินผ่านวาระ ๓ จนมีผลใช้บังคับ ประวัติศาสตร์จะจารึกไว้ตลอดไปว่า สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่มาจาก การแต่งตั้งร่วมกับรัฐบาลที่มาจาก การแต่งตั้ง ออกกฎหมายให้หวยบนดินเป็นอบายมุขที่ถูกต้องตาม กฎหมาย ในปีมหามงคล...”

วันรุ่งขึ้นจากวันอภิปรายในห้องประชุมรัฐสภา สื่อมวลชนต่างเสนอเรื่อง **“หวยบนดิน”** เป็นข่าวใหญ่ตามๆ กัน บรรยายรายละเอียดครบถ้วน เช่น หนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน เสนอข่าวตบท้ายการประชุม

“...ผู้สื่อข่าวรายงานว่า บรรยากาศในห้องประชุมเริ่มตึงเครียดขึ้นเมื่อนายมีชัย จะให้ที่ประชุมลงมติในวาระที่ ๓ โดยพล.ต. จำลอง ศรีเมือง สนช. คัดค้านว่าถ้ากฎหมายฉบับนี้ผ่านสภา สนช. จะถูกตราหน้าไปจนตายว่าเป็นสภาหวยบนดิน ดังนั้น จึงขอให้ประธานใช้อำนาจงดใช้ข้อบังคับการประชุม ข้อ ๔๘ เพื่อให้ผู้ที่ไม่ได้ส่งวนคำแปรญัตติสามารถอภิปราย อย่างไรก็ดี นายมีชัย ไม่นอนุญาติ เพราะถือว่าผ่านวาระรับหลักการไปแล้ว สมาชิกทำได้เพียงแค่จะแก้ไขหรือไม่แก้ไขตามที่ กมธ. เสนอเข้ามาเท่านั้น แต่หาก พล.ต. จำลอง ต้องการจะพูดก็จะอนุญาตทำให้ พล.ต. จำลอง ไม่พอใจลุกขึ้นตอบโต้ทันทีว่าการพูดอย่างนี้ไม่ยุติธรรม หากจะเอาความแก่ของตนหรือ น.ต. ประสงค์ มาอนุญาตให้พูด ตนก็จะไม่พูด จากนั้นนายมีชัยได้ให้ที่ประชุมลงมติ ผลปรากฏว่า ที่ประชุมมีมติเห็นด้วย

๔๔ ต่อ ๒๖ และงดออกเสียง ๓ เสียง”

ผลพวงที่ตามมา หลังจากสภาลงมติให้ออก
หวยบนดิน เป็นไปตามข้อความในจดหมายที่ผมมี
ถึง สนช. เมื่อ ๑ ปีที่แล้ว คือผมเตือนว่า รัฐบาลชุดนี้
กล่าวโทษว่ารัฐบาลที่แล้ว ออกหวยบนดินผิด
กฎหมาย ถ้าสภาออกกฎหมายคราวนี้ ให้ออกหวย
บนดินได้ เท่ากับนิรโทษความผิดของรัฐบาลที่แล้ว
ทันทีที่สภาผ่านกฎหมายอย่างฉลุย วันรุ่งขึ้นก็
มีข่าวสะพัดไปทั่ว

พปช. อ่างตบหน้าคตส.ชี้แม้ไม่ผิด

ร.ท.กฤเทพ ไสภระจ่าง โฆษกพรรคพลัง-
ประชาชนกล่าวถึงกรณีนี้ที่ สนช. ลงมติเห็นชอบ
ผ่านร่าง พ.ร.บ.สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลว่า
ถือเป็นการตอกย้ำและยอมรับว่าที่ผ่านมารัฐบาล
ของ พ.ต.ท. ทักษิณได้ทำในสิ่งที่ทำถูกต้องและเป็น
ประโยชน์ต่อสังคม นอกจากนี้ยังถือว่าเป็นการ
ตบหน้าคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิด
เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ที่มีการชี้มูลเอาผิด
คณะรัฐมนตรีสมัยรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ดังนั้น
เมื่อออกเป็นกฎหมายแล้ว ศาลจะไม่เอาผิดและลง
โทษรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ คงไม่ได้ ทั้งนี้หากออก
กฎหมายที่เป็นคุณ ก็จะต้องมีผลย้อนหลังที่เป็นคุณ
กับคณะรัฐมนตรีในอดีตด้วย

ด้านสุทิน คลังแสง กรรมการบริหารพรรค
พลังประชาชน กล่าวว่า “รัฐบาลชุดนี้ทำตัวเหมือน
กับเกลียดตัวกินไข่ เกลียดปลาไหลกินน้ำแกง แรกๆ
ก็บอกว่าหวยเป็นอบายมุข รังเกียจ ต้องยกเลิก
ไปๆ มาๆ ก็กลับมายอมรับออกมาเป็นกฎหมาย
อย่างดี”

เดือนแล้วไม่ฟังช่วยไม่ได้ ถือเป็นเวรกรรมของ
บ้านเมือง ก็แล้วกัน

นอกจากจะตีปีกเรื่องหวยบนดินแล้วยังเพิ่มเติม
โยงไปถึงเรื่องการออกเอกสารสิทธิ์สปก. ๔-๐๑ (ที่
ผมคัดค้านเมื่อปี ๒๕๓๔ ว่าผิดกฎหมาย โดยถอน
สิทธิการตั้งที่ดินเมื่อเดือนมิถุนายนที่รัฐบาลที่แล้ว(พปช.)
จะมาท้าวว่ารัฐบาลที่แล้วผิดกฎหมายเรื่องออก
หวยบนดินไม่ได้ เพราะสภาชุดนี้ยอมรับแล้ว

และไม่เห็นเอาผิดรัฐบาลประชาธิปไตยที่ออก
เอกสาร สปก. ๔-๐๑ เมื่อปี ๓๔ ซึ่งเป็นแถลงการณ์
ของ ดร.ทักษิณ ส่งมาจากประเทศอังกฤษ ฯลฯ รื้อนๆ
หลังสภาลงมติให้หวยบนดินออกมาเป็นกฎหมาย

ในวันเดียวกันมีการประชุมเรื่องน้ำเมา หลัง
จากฟังหลายๆ คนพูดแล้ว ผมก็ขออนุญาตท่าน
ประธานสภา อภิปรายบ้าง

“ท่านประธานครับ ผม พลตรี จำลอง ศรีเมือง
กรรมาธิการ

นับตั้งแต่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการชุดนี้
ในการประชุมทุกครั้งที่ผ่านมา เมื่อมีการเสนอขอ
แก้ไขมาตราต่างๆ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้
เปลี่ยนไปจากร่างเดิม ผมไม่คัดค้านอะไรเพราะมี
เหตุผลเหมาะสม และตรงตามเจตนารมณ์ของ
กฎหมายซึ่งเรารับหลักการไปแล้วในวาระแรกที่จะ
ลดการดื่มแอลกอฮอล์ให้ลดลงมากๆ การไม่มีความ
เห็นแย้งช่วยประหยัดเวลาให้พิจารณาได้เร็วขึ้น

เมื่อพิจารณาถึงมาตรา ๓๑ และ ๓๔ เรื่อง
การควบคุมการโฆษณา คณะกรรมาธิการ ๕ ท่าน
รวมผมด้วยเป็น ๖ ขอยืนยันร่างพระราชบัญญัติ
ร่างเดิมมาตรา ๓๑ และ ๓๔ เท่านั้น เพียง ๒
มาตราในจำนวนทั้งหมด ๔๔ มาตรา เราเห็นแย้ง
จากกรรมาธิการเสียงข้างมาก กรรมาธิการ ๕
ท่านดังกล่าวเป็นผู้เชี่ยวชาญกฎหมายอาวูโส นัก
วิชาการอาวูโส นักธุรกิจผู้ใหญ่ และนายแพทย์ที่คร่ำ
หวอดอยู่กับการลดการดื่มแอลกอฮอล์ เห็น
แย้งเพราะการโฆษณาสำคัญมากเอกสารธนาคารโลก
ยืนยันว่า “ถ้ายังมีการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
มาตรการอื่นๆ ในการลดการดื่มจะไม่ได้ผล” ผมขอ
ขีดเส้นใต้คำยืนยันของธนาคารโลก

ท่านประธานครับ ในการอภิปราย บางครั้งผม
ขออนุญาตแทนคำว่า “เครื่องดื่มแอลกอฮอล์” ด้วย
คำว่า “น้ำเมา” เพื่อประหยัดเวลา ลดจากคำ ๕
พยางค์เหลือ ๒ และเป็นคำไทยๆ ดี

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมได้พบเรื่องราวเกี่ยวกับ
น้ำเมาแตกต่างเพิ่มเติมจากเพื่อน สนช. บ้าง

ตอนที่รุ่นผมจบออกเป็นนายทหาร นาย
ตำรวจใหม่ๆ มีการทำศึกในลาว ในเวียดนามและ
ปราบปราม ผกค. ในประเทศ พวกผมแยกย้ายกัน

ไปปฏิบัติงานในที่ต่างๆ นับถึงวันนี้เพื่อน ๆ ผมตายแล้ว ๗๐ คนพอดี ตายในสนามรบเพียงคนเดียว นอกนั้นเสียชีวิตเพราะเหล่าและบุหรี

ทหารเป็นอาชีพหนึ่งที่เราเห็นทุกข์จากการที่ลูกน้องตกเป็นเหยื่อน้ำเมา โดยเฉพาะพลทหารซึ่งล้วนแล้วแต่มาจากครอบครัวผู้มีรายได้น้อย จะโน้มน้าว จะห้ามปราม จะลงโทษกักขังอย่างไรก็ไม่วายแอบดื่มจนได้ ลูกน้องตกเป็นเหยื่อการโฆษณาชวนดื่มน้ำเมา นิสัยขี้เมาติดตัวไปตลอด แม้อยู่ในสนามรบที่มีวินัยเคร่งครัดก็ไม่วาย

ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ผมเดินสายบรรยายชักชวนผู้คนให้เลิกอบายมุข ช่วยกันตั้งเป็น กองทัพอธรรมมูลนิธิ ดำเนินงานมาจนถึงวันนี้ จะพูดอย่างไร ก็ลดการดื่มน้ำเมาได้ไม่เท่าไร สู้สิ่งพิมพ์ วิทยู โทรทัศน์ที่โฆษณาเพิ่มการดื่ม สู้ไม่ได้ เพราะสื่อโฆษณาเหล่านั้นรอกหุรอกตาบอ่ยๆ ทุกวัน เรื่องนี้อย่าว่าแต่ฆราวาสเลยที่แพ้ พระก็แพ้ หลวงพ่อบัญญัติ วัดป่าแห่งหนึ่งในภาคอีสาน ท่านทำชุมชนต้นแบบช่วยเกษตรกรให้อยุรอดโดยได้เงินอุดหนุนจากญี่ปุ่นรับเกษตรกรอาสาสมัครตั้งแต่พิษณุโลกไปถึงอุบลราชธานีได้มา ๕๔ ครอบครัวสัญญาว่าจะเลิกอบายมุขจะไม่ดื่มเหล้า

ตอนยังไม่มียารักษาได้ก็เชื่อฟังดี พอมีรายได้อีก แข็งข้อ อยู่มาวันหนึ่งชวนกันไปนั่งบนหลังคาบ้าน ซึ่งเป็นกระเบื้องคอนกรีตแข็งแรง เอาขวดกลมขวดแบนขึ้นไปตีมัน ตะโกนประท้วงหลวงพ่อกว่า “หลวงพ่อก่อน ไมกินเหล้ามันจิตซิด ต้องเข้ากั๊งเย็นกั๊งถึงจะมีชีวิตชีวา” ลามปามไปถึงขนาดบอกให้หลวงพ่อกินที่ตีขึ้นมาแบ่งกันเพราะไม่ใช่เงินของหลวงพ่อกับเป็นเงินของญี่ปุ่น หลวงพ่อบัญญัติจึงไล่ออกไป

และเมื่อตอนที่รัฐบาลก่อนจะเอาเบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ ประชาชนจำนวนมากที่เห็นภัยของการที่จะมีการเพิ่มการผลิตเพิ่มการดื่มประชาชนจำนวนมากดังกล่าวที่ไม่มีภาระทางบ้านมากนัก รวมทั้งตัวผมด้วย ได้ชุมนุมประท้วงอย่างเข้มข้น ไปกินไปนอนที่กลางถนนวิทยู หน้าสำนักงาน ก.ล.ต. อยู่ถึง ๙ วัน ๙ คืน จนรัฐบาลส่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขไปเจรจาขอร้องให้เลิก

การชุมนุม สัญญาจะหยุดเรื่องการพิจารณาเอาหน้าเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์ไว้ก่อนจนกว่าจะออกกฎหมายคุมเข้มน้ำเมาแล้วค่อยพิจารณากันใหม่ จึงเป็นที่มาของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ

การโฆษณาที่มีผลมากครับที่สหรัฐอเมริกาใช้เวลาวิจัย ๒๑ เดือน ระหว่าง ๒๕๔๑ ถึง ๔๔ เป็นการวิจัยที่ได้รับความเชื่อถือมาก ตีพิมพ์ในวารสารสำคัญของโลก ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญหลายคน หลายสาขา วิจัยพบว่า

“ปริมาณโฆษณาที่เพิ่มขึ้นทำให้การดื่มน้ำเมาเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด” ศูนย์วิจัยเอแบคโพลล์ โดย ดร.นพดล กรรณิกา ผู้อำนวยการเปิดผลวิจัย (เมื่อ ๑๒ กรกฎาคม) เยาวชน ๕๘.๙ % ผู้ใหญ่ ๕๙.๓ % เห็นว่าการโฆษณาน้ำเมาทำให้ขายได้มากขึ้น เยาวชน ๖๒.๘ % ผู้ใหญ่ ๖๑.๘ % เห็นด้วยที่จะห้ามโฆษณาทุกสื่อตลอด ๒๔ ชั่วโมง **ตั้งแต่มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประชาชนเป็นจำนวนมากดีใจเข้ามามีส่วนร่วมตลอด** ผมขออนุญาตยกบางกิจกรรม

๔-๑๘ มีนาปีนี้ ประชาชน ๔ ภาครวมตัวกันวิ่ง “ต้านเหล้าทำความดี ปีมหามงคล” เป็นจำนวนถึง ๑๒ ล้าน ๘ แสน ๙ หมื่นคนเศษ สนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ เรียกร้องให้ สนช. คุมเข้มการโฆษณาน้ำเมา

๓ กรกฎาคมที่ผ่านมา มีการสัมมนาผู้แทนเยาวชนจากโรงเรียนมีชื่อ ๔๐ โรงเรียน ในกรุงเทพฯ ได้เสนอขอให้รัฐบาลควบคุมน้ำเมาอย่างเด็ดขาด

เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ผู้ได้รับภัยจากน้ำเมา ๖ คน กับอีก ๑ องค์ คือ พระอโศก ได้เข้ามาชี้แจงในกรรมาธิการชุดนี้ ขอร้องให้กรรมาธิการใช้ความกล้าหาญ ควบคุมการโฆษณา ๒๔ ชั่วโมง

เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม สภาสถาบันนักวิชาการสื่อสารมวลชน สัมมนาเรื่อง “การสื่อสารการตลาด น้ำเมา มาตรการที่พึงประสงค์ และผลกระทบต่อทางสังคม” รองศาสตราจารย์สุรัตน์ ประธานกล่าวว่า “การตัดมาตรการห้ามโฆษณาออกจากร่างพระราชบัญญัติ ไม่น่ากระทำ เพราะเป็นหัวใจสำคัญของร่างพระราชบัญญัติควบคุมน้ำเมา”

สภาพระสังฆาธิการคาทอลิกแห่งประเทศไทย มีหนังสือถึง สนช. เครือข่ายนักวิชาการเด็กก็มีหนังสือถึง สนช. ทำนองเดียวกัน ให้คุมเข้ม น้ำเมา

วันที่ ๑๒ กรกฎาคมปีนี้ ที่หอประชุมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีการจัดสัมมนา “ศาสนิกสัมพันธ์ เพื่อปลุกดันพระราชบัญญัติควบคุม น้ำเมา” โดยตั้งประเด็นว่า “ศาสนิกคิดอย่างไร ถ้ามาตรการควบคุมน้ำเมาแท้ๆ คือไม่ผ่าน หรือถูกแก๊สเสียละ” เด็กนักเรียนหลายคนขึ้นไปจุดเทียนบนเวทีวางไว้ใต้ต้นไม้ใหญ่ในความมืด ร้องขอแสงสว่างจากผู้ใหญ่ ช่วยกันหนุนการห้ามโฆษณา น้ำเมาอย่างเด็ดขาด

ที่จริงการพิจารณามาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๔ ของร่างพระราชบัญญัตินี้ง่ายมาก (ร่างเดิมของมาตรา ๓๑) ห้ามโฆษณาภาพ เครื่องหมาย ชื่อผลิตภัณฑ์ในทุกสื่อ ๒๔ ชั่วโมง...” มาตรา ๓๔ ห้ามโฆษณาเครื่องหมาย ชื่อบริษัทในทุกสื่อ ๒๔ ชั่วโมง”)

ง่ายเพราะ (๑) มีข้อมูลและผลวิจัยเพียบทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ (๒) ผ่านการกลั่นกรองจากการประชุมคณะกรรมการใหญ่ๆ ดังนี้

๑. คณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ

๒. คณะทำงานร่างพระราชบัญญัติเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

๓. คณะรัฐมนตรี

๔. คณะอนุกรรมการด้านกฎหมาย ด้านวิชาการและคณะทำงานร่างพระราชบัญญัติ

๕. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๖. การประชุมรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียทั่วประเทศ

๗. คณะกรรมาธิการกระทรวงสาธารณสุข

๘. คณะกรรมาธิการกระทรวงพาณิชย์

นับเฉพาะการประชุมและเสวนาใหญ่ๆ ประมาณ ๓๐ ครั้ง รวมแล้วใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ ๑ ปี ๑๐ เดือน ก่อนที่จะเสนอเข้าสู่สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

(๓) มีพระราชบัญญัติเปรียบเทียบให้เห็นเด่นชัดคือ กฎหมายห้ามโฆษณาบุหรี่ ๒๔ ชั่วโมง ใช้กฎหมายนี้มา ๑๘ ปีแล้ว ลดการสูบบุหรี่ได้ผลดีมาก

ขอเรียนผ่านท่านประธานสภาไปยัง สนช. วันแรกที่ สนช. ชุดนี้เข้ารับตำแหน่ง เราทุกคนได้กล่าวคำปฏิญาณว่าจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประชาชนชาวไทย ผมจึงขอเรียนให้ช่วยกันยืนยัน ม.๓๑ และ ๓๔ ตามร่างเดิม เพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศคือ เยาวชนและผู้มีรายได้น้อย ตามที่เราได้ปฏิญาณไว้

ขอบคุณครับ”

เราได้เตรียมการอย่างดี ฉายข้อมูลที่น่าสนใจบนจอในห้องประชุมสภาเพิ่มเติมจากการที่พวกเราหลายคนได้ช่วยกันอภิปราย สนช. ฝ่ายเราบางคนยังมีเหตุผลที่จะชี้แจงอีก แต่มีการปิดสภาเสียก่อน

ผลการประชุม มาตรา๓๑ กฎหมายถูกแก้ให้โฆษณาบริษัทน้ำเมาได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง จึงจำเป็นต้องกลับไปรื้อมาตราอื่นๆ ให้คล้อยตามที่ถูกแก้

ส่วนเรื่องหายนั่น สนช. ๓๐ คนรวมทั้งผมด้วยเข้าชื่อเสนอศาลรัฐธรรมนูญให้ตีความกฎหมายห่วยอาจขัดต่อรัฐธรรมนูญก็ได้

สรุป ในปีสำคัญนี้ สังคมไทยแพ้อบายมุขทั้งห่วยและน้ำเมา ต้องจดไว้ในประวัติศาสตร์

ย้อนไปเปรียบเทียบกับกฎหมายทำแท้งเสรีเมื่อ ๒๐ กว่าปีที่แล้ว ที่หลายคนช่วยกันคัดค้านเป็นผลสำเร็จ ทั้งๆ ที่ค้านยากกว่าเรื่องห่วย เรื่องน้ำเมา และกฎหมายทำแท้งนั้นผ่านการพิจารณาจากสภาผู้แทน ๓ วาระแล้ว ผมลาออกจากเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ออกมาร่วมกับศาสนิกชนทุกศาสนาจัดเวทีปราศรัย แล้วร่วมกันเขียนจดหมายถึงสมาชิกรัฐสภา สมาชิกช่วยกันดันด้วยคะแนน ๑๔๗ ต่อ ๑ ไม่มีการนำกฎหมายทำนองดังกล่าวเข้าสภาอีกเลยจนถึงวันนี้

ผมวิเคราะห์อย่างไม่เกรงใจ สมาชิกสภานิติบัญญัติชุดนี้ “หนา” ไม่เหมือนชุดเมื่อ ๒๐ กว่าปีก่อน ที่ “บาง” สะกิดป้ายัฐันที ทั้งๆ ที่มาจากการแต่งตั้งเหมือนกัน

ถ้าใครถามผมว่า ผมมีตำแหน่งอะไร ผมจะตอบทันทีว่า สนช. สมาชิกสภาห่วยแห่งชาติครับ

๒

สี่ สั้น
สี่ ชีวิต สมอ.

“ถ้าอาชีพครูเปรียบเสมือนเรือจ้าง
ก็นับว่าได้ทำหน้าที่ก่อปรก่อกอผลบุญให้เกิดแก่ตน
และผู้อื่นแล้วอย่างงดงาม
สมเป็นแม่พิมพ์ของชาติ
เป็นปูชนียบุคคล
ที่ควรแก่การเคารพของศิษย์

อาจารย์
พจน์ คำสุวรรณ

ผอ.รร.บูรณะศึกษา

★ รู้จักโรงเรียนบูรณะศึกษา

- เริ่มเปิดปี ๒๕๐๔ มีนักเรียนไม่ถึง ๑๐๐ คน โรงเรียนตั้งอยู่ที่ถนนประชาอุทิศ ข้างวิทยาลัย พณิชยการเซตุน บนเนื้อที่ประมาณ ๔ ไร่เศษ เปิดสอนชั้น ป.๑ - ป.๔ อยู่ประมาณ ๒ ปี ก็ขยายถึง ป.๖ จนถึงปี ๒๕๓๐ มีนักเรียนเพิ่มขึ้นถึง ๓,๗๐๐ คน ทำให้สถานที่ตรงนั้นแคบไป ซึ่งคิดว่าเกิดจากสาเหตุ ที่ชุมชนขยายมากขึ้น และในตอนนั้นโรงเรียนเอกชนยังมีน้อยแห่ง ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนของ กทม. อีกปัจจัยหนึ่งอาจเป็นเพราะ เรียกเก็บค่าเรียน ไม่แพง เรียกว่าเราดำเนินถูกทางละครมัง เพราะถ้าทำไม่ถูกก็คงจะไม่มีผู้ปกครองมาให้เกียรติ เราเยอะขนาดนั้น

ชุมชนขยาย คือ บ้านจัดสรรก็เยอะ คนก็เยอะ เมื่อเป็นเช่นนี้ โรงเรียนที่ตั้งอยู่ตรงนั้นก็ได้รับผลกระทบ การจราจรติดขัด รุนแรง ผู้ปกครองไม่ได้รับความสะดวก ประชาชนตำหนิโรงเรียน กล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุ เมื่อเกิดความกดดันจากหลายด้าน อีกทั้งเมื่อมีนักเรียนมากขึ้น จะสร้างขยายเพิ่มก็ไม่ได้ เพราะมีเนื้อที่จำกัด ผมจึงมีดำริว่าควรย้ายโรงเรียน เผอิญผมมีที่อยู่ที่นี่ (ที่ตั้งโรงเรียนปัจจุบัน) ซึ่งเมื่อก่อนเป็นท้องนาและสวนผสมกัน ซื่อทั้งไว้นานแล้ว เนื้อที่ ๑๒ ไร่ การย้ายต้องใช้ทุนค่อนข้างสูง ผมจึงต้องขายที่โรงเรียนเก่า นำเงินมาลงทุนในที่ใหม่ ซึ่งใช้งบประมาณในการก่อสร้าง ๑๑๐ กว่าล้านบาท ลงทุนสร้างทีเดียว

เลยไม่ได้มาต่อเติมอะไรอีก เปิดสอนตั้งแต่อนุบาล ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

★ พูบุกเบิก

- ผมจบโรงเรียนพาณิชยการพระนคร ซึ่งในยุคนั้นถือว่าเก่งแล้ว พอเรียนจบปี ๖ อนาคตก็มาจองตัว ไม่ต้องคิดเรื่องเรียนต่อเลย ขนาดทำงานอยู่ก็ยังถูกบริษัทห้างร้านจะมาดึงตัวเพราะว่าคนที่เรียนด้านนี้น้อย ผมทำงานธนาคารอยู่ ๑๔ ปี ตำแหน่งสุดท้ายคือผู้ตรวจการ ซึ่งต้องเดินทางออกต่างจังหวัดเสมอ ๆ ในขณะที่มีลูก ๕ คน ผมต้องทิ้งลูกและภรรยาไว้ งานที่ออกไปตรวจสอบสาขาต่าง ๆ แต่ละครั้ง ใช้เวลาอยู่ครึ่งเดือนก่อนเดือนหรือเป็นเดือนก็มี ซึ่งเป็นงานที่ไม่เหมาะสมสำหรับคนมีครอบครัวและลูกหลายคน ช่วงนั้นภรรยาผมนึกอยากทำโรงเรียน คิดจะทำเล็ก ๆ ที่บ้านเราเอง ผมก็เห็นด้วย เราเปิดโรงเรียนเล็ก ๆ ที่บ้าน ภรรยาผมก็ทำไป ผมก็ยังทำงานธนาคารอยู่ ต่อมาเมื่อมีเด็กนักเรียนมากขึ้น ผมก็ลาออกจากงานมาช่วยที่โรงเรียน นั่นคือที่มา ซึ่งเกิดจากเพราะเราไม่ยอมไปไหนๆ อยากอยู่พร้อมหน้าครอบครัว ได้คิดว่ามีลูก ๕ คน ถ้าไม่ช่วยเหลือลูก ลูกไม่ดีขึ้นมาเราก็จะลำบากในภายหลัง

★ หลักการบริหารงาน

- ทั้งผมและภรรยาไม่ได้รำเรียนมาด้านการศึกษา แต่เนื่องจากผมเคยผ่านงานใหญ่ ๆ มาก่อน เราก็นำมาบูรณาการได้ ปรับได้ ผมถือว่า

● ครอบครัว อาจารย์พจน์ คำสุวรรณ

ผู้ร่วมงานเป็นเหมือนคนในครอบครัวของเรา ผมจะนำข้อบกพร่องมาแก้ไขโดยปรับที่ตัวเองก่อน นำส่วนที่ดีมาใช้ นี่คือนโยบายที่ผมใช้ทำงาน จนถึงทุกวันนี้ ผมไม่ใช่ผู้บริหาร แต่จะเรียกว่า นักดัดแปลงหรือเป็นนักบูรณาการก็ได้ หรือเรียกภาษาชาวบ้านก็คือ นักจับแพะชนแกะ นักครุพักลักจำ เพราะเราทำงานคนเดียวไม่ได้ เราต้องอาศัยผู้อื่น เราอยู่ได้เพราะเขา เขาอยู่ได้เพราะเรา ถ้าไม่มีเขา เราก็ออยู่ไม่ได้ ในทางกลับกัน ถ้าไม่มีเราตอนนี้ เขาก็ต้องไปทำงานที่อื่น เมื่อทั้งสองฝ่ายมีความคิดต่อกัน ก็ช่วยกัน ถ้าไม่ช่วยกัน องค์กรก็จะไม่มีรายได้ให้เขา เพราะงานเราไม่ใช่งานรัฐ พอขาดเงินก็ไปของบประมาณ ตั้งฎีกาต่าง ๆ ได้ แต่งานของเรา Customer is a God ลูกคำคือพระเจ้า ถ้าเราทำให้พระเจ้าไม่พอใจ พระเจ้าก็จะไม่ให้ค่าเล่าเรียน แล้วเราจะมีเงินมาจากไหน เราจึงอยู่อย่างเป็นผู้สานประโยชน์ร่วมกัน ปัจจุบันโรงเรียนมีครูทั้งสิ้น 150 คน

★ จุดอ่อนคือจุดแข็ง

- ผมถือว่าผู้ปกครองคือผู้บังคับบัญชาของโรงเรียน ก็เราอยู่ได้เพราะเขา นี่ เพราะฉะนั้นเราต้องทำทุกอย่างให้ถูกใจเขา แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข กฎระเบียบ การปกครองของเรา ผมให้นโยบายครูทุกคนว่า ถ้าเด็กคนใดเราเชิญผู้ปกครอง

มาพบเกิน 3 ครั้งแล้ว ยังไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นให้ย้ายเด็กออกไปเรียนที่อื่นได้ เพราะโรงเรียนเราหมดความสามารถโดยไม่คิดว่าการกระทำนี้จะมีผลกระทบต่อโรงเรียนหรือไม่ ผมขึ้นป้ายหน้าโรงเรียนไว้ว่า “ลูกใครติไม่ได้ เขียนไม่ได้ อย่างนำมาเข้าโรงเรียนนี้”

★ จุดเด่นสำคัญ

- ผู้ปกครองทุกคน เมื่อนำเด็กมาโรงเรียน เรา มีความหวังเหมือนกันหมด ว่าต้องการให้สอนลูกหลานเขาตามหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด พอมาเรียนจริงๆ เป็นไปไม่ได้ มันมีทั้งนักเรียนเรียนเร็ว เรียนช้า เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้ว่าผู้ปกครองมีเป้าหมายอย่างนี้ เราก็จะพยายามผลักดันให้ถึงเป้าหมายมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้จะเป็นไปได้ยากที่จะให้ได้เท่ากันจริง ๆ แต่เราต้องทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ สมมุติเด็กถึงเป้าแล้ว 10 คน อีก 3 คนยังไม่ถึง แต่เรามีโอกาสจะถึง ถ้าเราให้โอกาส ดังนั้นการสอนพิเศษให้แก่เด็ก โดยไม่คิดค่าสอนจึงถือเป็นหน้าที่ เป็นความรับผิดชอบของเรา และนี่คือที่มาว่าช่วงปิดเทอม เราจะเกณฑ์เด็กให้มาเรียน ระดมสรรพกำลังให้เขา พวกเด็กที่เรียนเก่งไม่ต้อง เราเลือกเด็กที่เรียนอ่อน ยังไม่ถึงมาตรฐานตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ ผู้ปกครองไม่มีส่วนกดดันในเรื่องนี้ เราเชิญผู้ปกครองมาคุย รับรู้สภาพปัญหาของเด็ก เพื่อทำความเข้าใจและทำใจไว้ก่อน แต่ทางโรงเรียนไม่ทอดทิ้งให้คุณรู้ว่าเราพยายามตั้งใจ ทำดีที่สุด เรามีสำนึกอย่างนี้

★ ศีลธรรม ธรรม ที่ขาดหายในสังคม

- ผมเน้นเรื่องนี้มาก เพราะคิดว่าวันนี้สังคมกำลังป่วย มีบทความเขียนไว้เมื่อปี 2548 ใครจะช่วยพระเจ้าอยู่หัวได้บ้าง พระองค์ตรัสว่า กลุ้มใจมากๆ ประเทศชาติแบ่งแยก วุ่นวาย เพราะฉะนั้นที่เราทำดีๆ อยู่ที่นี่ ก็เป็นการช่วยพระเจ้าอยู่หัว ทำอย่างไรให้คนในชาติมีคุณธรรม จริยธรรมเหมือนเมื่อก่อนๆ ซึ่งสภาพสังคมไม่เป็น

อย่างนี้เพราะความยึดมั่นในเรื่องคุณธรรมศีลธรรม จริยธรรม มั่นแน่นแพ้น มั่นจริงจัง มั่นหนักหน่วง แล้วถามว่าปัจจุบันล่ะ มั่นก็ยังยึดอยู่เหมือนกัน แต่แผ่วเบา ถามว่าคนเรามีคุณธรรมไหม มี แต่แผ่วเบาเหลือเกิน

ทางโรงเรียนจึงยึดถือเรื่องนี้เป็นสำคัญ แต่เราจะไม่พูดซ้ำซากเหมือนคนอื่น ๆ ว่าโรงเรียนมีคุณภาพและให้ความสำคัญกับระดับการเรียนรู้ การศึกษาเท่ากับเรื่องคุณธรรม จริยธรรม หรือมีความรู้คู่คุณธรรม เพราะพูดอย่างนี้หลายคนพูดมาแล้ว แต่โรงเรียนเราตระหนักถึงการกระทำจริงๆ มากกว่า เวลาเด็กมีปัญหา เราจะเชิญผู้ปกครอง มาคุยกัน ครูจะพบปะกับผู้ปกครองบ่อยมาก ก่อนเปิดเทอม เราก็เชิญผู้ปกครองมาคุยกับครู และใน ระหว่างเทอมการศึกษาเราก็เชิญมา เรามักพูดอยู่เสมอว่า เรายินดีพบผู้ปกครอง เพราะเรารู้ว่า トラบไตครูและผู้ปกครองใกล้ชิดกันมากเท่าไร ปิดช่องว่างกันลงมากเท่าไร ประโยชน์ย่อมเกิดแก่เด็กทั้งในด้านวิชาการและจริยธรรม แต่ถ้ายังเกิดช่องว่าง ปัญหาของเด็กจะยิ่งมาก เราพยายามบอกผู้ปกครองขอให้พยายามเข้าหาโรงเรียนมาร่วมกันแก้ปัญหา มาใกล้ชิด ประสานสัมพันธ์กันให้มากๆ นึกถึงสมัยเราเป็นเด็ก ถ้าพ่อแม่ไปพบ ครูบ่อยๆ เราก็ไม่ค่อยกล้าทำอะไรผิดๆ ไซ้ใหม่ ฟังผมพูดเล่าแค่นี้ อาจคิดว่าทุกอย่างน่าจะลงตัวดี แต่ไม่ใช่ เพราะผู้ปกครองบางคน เราก็รู้ว่ายังไม่พร้อมที่จะทำเรื่องนี้ แม้ส่วนใหญ่จะให้ความร่วมมือประมาณ ๗๐% แต่อีก ๓๐ % ก็ยังไม่ต้องการ ว่าไปแล้ว ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของโรงเรียนนักแต่เราก็ยอมรับ วันนี้สังคมเป็นเช่นนี้ ๓๐% ที่ว่า ในภาพรวมมันคล้ายกับ เอาเงินไป แล้วอย่ามายุ่งกับฉัน ถึงเวลาที่จ่ายค่าเล่าเรียนฉันไม่มีเวลาถ้าโรงเรียนเรียกพบบ่อยๆ ก็จะบ่นว่ายุ่งจริงๆ

★ บทบาทต่อสังคม

- มากมายจนเรียกว่า เกินไปแล้ว ลูก ๆ มักบ่นพ่อว่า ไม่ค่อยอยู่ที่โรงเรียน แต่เราก็คิดว่า

ในเมื่อเรารักชาติ มีอะไรที่พอช่วยได้ จาก ประสพการณ์ที่เรามีอยู่เราก็ต้องช่วยโดยไม่จำเป็นต้องไปเป็นทหาร ตำรวจ ถึงจะช่วยสร้างชาติได้ ทำหน้าที่อะไรก็ได้ที่เป็นการสร้างชาติ เช่น ในปีหนึ่ง ๆ เรามีนักเรียนจบเป็นพัน ๆ คน รวมแล้ว เราสร้างนักเรียนที่มีคุณภาพเป็นหมื่น ๆ คนออกไปสู่สังคมแล้วผมว่านะ ผมยังดีกว่าข้าราชการชั่วๆ บางคน ที่มีหน้าที่สร้างชาติแต่ไม่ทำ กลับไปผลาญชาติ

★ ศิษย์เก่าของเรา

- เรื่องที่ผมยังเสียใจอยู่ทุกวันนี้ คือ ทำเนียบรุ่นศิษย์เก่าของโรงเรียนที่ทำไว้ยังไม่สมบูรณ์ครบถ้วน เท่าที่จำได้ ลูกศิษย์บางคนที่ประสบความสำเร็จ เช่น เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลทหารเรือ พลเรือโทกิตติภัก วัฒนาวงศ์ และเป็นพลตรี พลโทอยู่ ๒-๓ คน เป็นแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ และศิริราชก็มี (อีกคนมีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการสถาบันอบรมผู้นำของมูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง ชื่อ นายสมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ และน้องชายชื่อ

นายสมหวัง ฟังเจริญจิตต์ ซึ่งขณะนี้ได้บวชเป็นสมณะของชาวโศก ฉายาสมณะชินบน ธิรจิตโต ทำหน้าที่เป็นอาจารย์ใหญ่ฝึกอบรมพระนวกะ ที่พุทธสถานภูผาฟ้า น้ำ จังหวัดเชียงใหม่)

★ ส่งเสริมด้านศาสนา

- นอกจากงานที่ทำมาเกือบตลอดชีวิต ผมภูมิใจที่เกิดเป็นชาวพุทธ ผมเคยบวชและทุกวันนี้ก็ยังส่งเสริมเรื่องการบวช โดยเด็กนักเรียนของเราจะบวชเณรภาคฤดูร้อนทุกปี ตั้งแต่ชั้นป.4ขึ้นไป ครั้งละประมาณ ๘๐ คน รวม ๑๐-๑๕ วัน เป็นกิจกรรมที่ให้ไปทำตามความสมัครใจ ไม่ได้บังคับ โดยมีเป้าหมายนอกจากเพื่อให้เด็กได้สัมผัสรูปแบบพิธีกรรมต่างๆ และปูพื้นฐานทางศาสนา เพื่อเรียนรู้ให้เข้าใจเรื่องบาปบุญคุณโทษแล้ว ยังให้เด็กได้ฝึกความอดทนและสร้างวินัยให้แก่ตนเอง ทุกวันศุกร์จะเรียนวิชาพุทธศาสนาและสวดมนต์กันในห้องเรียน อีกทั้งกิจกรรมในด้านอื่นๆ ที่มุ่งปลูกฝังความดีงามให้เข้าสู่จิตใจของเด็ก

★ ย้อนอดีตสู่วัยเด็ก

- ผมมาจากครอบครัวยากจน พ่อแม่มีอาชีพทำนาและทำสวนนิดหน่อย สมัยก่อนๆ แถวนี่เป็นที่นาทั้งนั้น ผมเคยเป็นเด็กเลี้ยงควาย ต้องเกี่ยวข้าวก่อนไปโรงเรียนต้องเลี้ยงเบ็ดเลี้ยงไก่ ให้อาหารมันก่อน พ่อแม่ไม่ได้เลี้ยงผมเหมือนเด็กสมัยนี้ ผมต้องถูบ้าน กวาดบ้าน ทำอาหาร รู้ไหม ผมทำกับข้าวเก่งกว่าผู้หญิงซะอีก ทำไมเก่ง เพราะผมเป็นลูกคนเดียว เวลาทำนาไปทำนา ผมต้องทำกับข้าว เตรียมให้เรียบร้อย กลับมาจากนาก็ทานข้าวกันได้เลย มีฉะนั้นโดนตีแน่ ท่านเลี้ยงผมค่อนข้างเคร่งครัด เพื่อหวังให้ผมเป็นเด็กดี

★ ความลำบากยากจนไม่ใช่ปมด้อย

- มันเกิดความทะเยอทะยาน เห็นใครอยู่บ้านสมัยโบราณเขาเรียก บ้านเรือนฝากระดาน หลังคามุงกระเบื้อง บ้านเราหลังคามุงสังกะสี เราก็อยาก มุงกระเบื้อง เห็นใครเรียนหนังสือสูงๆ เราก็อยากเรียนบ้าง ฝรั่งเศสเรียกว่า AMBITION มันเป็นความใฝ่ฝัน เพราะเราจน เราเลยอยากมี และเพราะความอยากมีนี้ มันก็ผลักดันให้เกิดการต่อสู้เพื่อให้ได้มา ไม่เหมือนลูกคนรวยที่มักจะเรื่อย ๆ เฉื่อยๆ เพราะมีแล้วทุกอย่าง อยากได้ก็ได้ ไม่ต้องต่อสู้ เลยไม่เก่ง

ผมสอบได้ที่ ๑ ที่ ๒ มาตลอด ผมเป็นเพื่อนกับ ดร.สายหยุด จำปาทอง เรียนหนังสือแข่งกันมาตลอด เเทมนี้ไ้หยุดได้ที่ ๑ ผมได้ที่ ๒ เเทมหน้าผมต้องได้ที่ ๑ ไ้หยุดตกเป็นที่ ๒ ผมเรียนหนังสือเก่ง วิชาที่ถนัดที่สุดคือ วิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ รองลงมาคือ วิชาภาษาอังกฤษ ที่เรียนเลวที่สุดคือ วิชาวาดเขียน ปั่นโน่นปั่นนี้ เช่น ปั่นลูกน้อยหน้า ซึ่งเป็นวิชาที่ผมเกลียดที่สุด

พ่อแม่ทำนา ไม่รู้เรื่องการศึกษา คอยแต่หาเงินส่งเสียให้เรียน ตอนผมเรียนที่โรงเรียนพาณิชย์การพระนคร พักอยู่ที่วัดปทุมคงคา แถวทรงวาด เพราะไม่มีญาติสักคน ตอนเรียน ม.๑-ม.๖ ก็อาศัยอยู่ที่วัดทรงธรรม แถวพระประแดง ต้องอาศัยวัด เรียกว่าเป็นอารามบอยมาตลอด จำได้ว่าพ่อจะพายเรือเอาข้าวสารไปส่งให้ที่วัด

ปทุมคงคา เนื่องจากเด็กวัดเยอะ ต้องหุงหากินเอง และหุงให้พระฉันด้วย บ้านเรามีข้าวเยอะ เรามีที่นาเอง ปลูกข้าวสีทองเองเสร็จ

★ เบ้าหลอมชีวิต

- พ่อกับแม่มีระเบียบและท่านสอนให้ผมเป็นเช่นนั้น ระเบียบต่างๆ ที่ผมนำมาจู้จี้กับครูบ้าง ลูกน้องบ้าง ใคร ๆ บ้าง จนเขาไม่ค่อยชอบเรา และมักบ่นว่าจู้จี้มากไปอะไรทำนองนี้ โห่เอ๊ย... ยังไม่ได้ครั้งที่ผมเคยได้รับมาเลย พ่อแม่สอนผม ตั้งแต่การวางถ้วยจานก็ต้องมีวิธีวางเบาๆ ไม่ให้เสียงดัง ถ้าตั้งโดนเขกกบาล ท่านทั้งสองเคร่งครัดระเบียบวินัยมาก อาจเป็นโชคคติของผมที่ได้พ่อแม่แบบนี้

ตอนผมอยู่กับท่านเจ้าคุณวัดทรงธรรม โอ้โฮ... ยิ่งหนักใหญ่ ขนาดล้างจานเสร็จต้องยกขึ้นสอง คือ ผมโดนหลอมจนเข้าสายเลือดและยังมีอีก ครูสอนวิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ชื่อ อ.เนิ่น เกตุสุวรรณ เป็นชาวกระบี่ มีวิธีการสอนเยี่ยม ไม่มีใครสู้ท่านได้ แต่ดูมาก เวลาทำโทษนักเรียนจะตีด้วยกำนสน เจ็บที่สุด

ผมเองถูกมองว่าเป็นครูดู เอาจริงเอาจัง แต่จริงๆ แล้ว เราก็แค่อยากให้เราได้สิ่งที่ดีและถูกต้อง เช่น ทำอะไรทั้งไว้ สกปรก เลอะเทอะไม่วางของให้เป็นระเบียบ ไม่เก็บของเข้าที่ให้เรียบร้อย เราก็ไม่ยอม ต้องพูดต้องสอน ก็เหมือนไปขัดใจเขา เขาก็ไม่ชอบ ผมเองก็ได้แต่ระลึกถึงคุณพ่อแม่ ครูอาจารย์ ได้แต่โทษหาวันคืนในอดีตซึ่งคงหวนกลับมาไม่ได้แล้วนะภาพพจน์ของครูวันนี้ ครูมีปัญหามากมาย รวมทั้งน้ำใจ และจรรยาบรรณที่ขาดหายไปซึ่งต่างจากครูรุ่นเก่าๆ อย่างสิ้นเชิง เนื่องจากผมเป็นประธานและกรรมการในการศึกษาในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง ผมมองดูจริยวัตรของครูวันนี้พูดกันเรื่องเดียวที่มันเปลี่ยนไปผมจำได้ว่า ครูผมไม่มีหนี้สินเยอะเหมือนครูในเวลานี้ อาจเป็นเพราะสภาพสังคมเปลี่ยนไปสมัยก่อนไม่มีแหล่งบันเทิง เตี่ยวันนี้ทุกอย่างทำให้เกิดความฟุ้งเฟ้อจนติดเป็นนิสัยมือเติบ

และการแข่งขันอวดร่ำอวดรวย สร้างค่านิยมเหลวไหลมาแทนที่ จนขาดตัวอย่างครูดีๆ ให้สมกับที่ครูเป็นแม่พิมพ์ของชาติ

★ ทำอย่างไรถวายในหลวง

- ก่อนอื่นต้องแยกแยะ ต้องแยกเป็นทุกวันนี้คนในสังคมแยกแยะไม่เป็น ไม่รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก อะไรดีอะไรชั่ว ผสมปนเปมั่วๆ กันไปหมด ถ้าแยกออกว่าอะไรดี ทำดีนั้นแหละถวายในหลวง ตั้งแต่อาชีพการโรงเรียนตำแหน่งนายกรัฐมนตรื ความดีนั้นคือ สิ่งที่เกิดทั้งประโยชน์ต่อตนเอง ต่อสังคมและประเทศชาติ ถ้าสังคมประเทศชาติดี ในหลวงท่านก็ทรงสบายใจ เหมือนลูกทำดีเพื่อพ่อ ไม่กินเหล้าเมายา รู้จักทำมาหากิน ขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์สุจริต พ่อก็มีความสุขโดยไม่จำเป็นต้องมาหอมแก้มพ่อ หรือมากอดพ่อทุกวัน การที่ประชาชนจะใส่เสื้อเหลือง หรือมีรูปแบบอะไรก็ตาม อย่าใส่แค่เสื้อเหลืองไปตามกระแสเท่านั้น พ่ออยู่บ้านก็ทะเลาะตบตีกัน เสพอบายมุข หรือยังซี้เกียจเหมือนเดิม นั้นมันผิดแล้วควรต้องปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่ดีให้ดีขึ้นด้วยความซื่อสัตย์ต่างๆ อย่าไปทำ ทำแล้วมันกระทบสังคม ประเทศชาติก็จะเกิดปัญหา ในหลวงก็ทรงเป็นทุกข์

★ เคล็ดลับวัยงาม

- ผมอายุ ๘๐ ปี มีหลายคนทายอายุผิดและอยากรู้ว่าผมดูแลสุขภาพตัวเองอย่างไรตลอดชีวิตผมไม่มีอบายมุข ไม่กินอาหารขยะตั้งแต่เล็ก อาหารหลักคือน้ำพริกปลาทุและผักสดจานใหญ่ ๑ จาน ผมเดินตรวจโรงเรียนเป็นประจำไม่ขึ้นลิฟท์ ยึดถือหลัก ๕ ประการ คือ

๑. กินปลาเป็นหลัก
๒. กินผักและผลไม้ประจำ
๓. ดื่มน้ำวันละ ๒ ลิตร
๔. วิดพื้นวันละ ๒๐ ที
๕. ชีวันละหน

สูตรนี้ไม่หวง ขอให้นำไปทำ รับรองได้ผลแน่

☞

.....ประชาธิปไตย“ตาย”เพราะ.....

๑. ดนตรีปไทย

๒. พิเศษปไทย

๓. ตุ๊กตีปไทย

๔. แดน ตีปไทย

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 208)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยนโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปฤชชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลขั้น“โสตาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียะธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียะธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมัตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทิวาว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทินวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิวา จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนไหน หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “วิจจาทิวา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมาทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิวาสังโยชน์”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้น

ลดละกิเลสลงได้ เพียงแคเห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ซึ่งมีญาณหรือมีวิชา(ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ แต่มี **“นามรูปปริเฉทญาณ”** ที่เดียว ญาณข้อ ๑

และแม้จะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ ๒. **ปัจจุยปริคคทญาณ** คือ **“อธิบัญญัติกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิกนั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า **“นาม”** เหตุไหนจึงชื่อว่า **“รูป”**

๓. **สัมมสนญาณ** คือ **“อธิบัญญัติกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า **มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”**

“ความไม่เที่ยง” ที่เป็นโลกีย์นั้นก็คือ คราใดกิเลสมันสมใจ คนก็ชอบใจก็สุข เมื่อสุข**กิเลสมันก็ได้อาหาร** กิเลสก็อ้วนขึ้นหนาขึ้น กิเลสนี้เป็นกิเลสสายราคะโลภะหรือแม้ไม่สมใจกิเลสมัน**ไม่ชอบใจ**ก็ทุกข์ ไข้ไหม กิเลสก็หนาขึ้นอยู่ดี ซึ่งกิเลสนี้เป็นสายโทษะ ไม่ชอบใจ-พยาบาลนั่นเอง แต่ถ้าไม่สุขไม่ทุกข์คราใด กิเลสมันก็ไม่อ้วนขึ้นไม่หนาขึ้น คือ กิเลสพักชั่วคราว ไม่ลดไม่เพิ่มชั่วระยะหนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่า **“กิเลสได้ถูกกำจัดให้ดับไปในตอนที่พักชั่วคราวนี้”**หรือ**“ขณะ”** ก็แค่กิเลสมันไม่อ้วนขึ้นไม่หนาขึ้น ไม่พอมลงไม่ลดลงชั่วคราวหนึ่งคราหนึ่งเท่านั้น

ที่ผู้ปฏิบัติได้รู้แจ้งเห็นจริงหรือมีการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง กิเลสว่ามัน **“ไม่เที่ยง”**(อนิจจัง) **กิเลสมันไม่คงที่** คือ **มันอ้วน(ปุถุ)ขึ้น มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า**(อนิจจัง) คือ **มันหนา(ปุถุ)ขึ้น มันมาก(ปุถุ)ขึ้น มันโต(ปุถุ)ขึ้น ซึ่งเป็น**

การมี “สัมมสนญาณ” เห็นแจ้งรู้จริง “ความเป็นอนิจจัง” แต่ยังเป็น **“ความเห็นแจ้ง.. ความรู้จริง”** ในภาวะของ **“ความเป็นปุถุชน”** อันเห็นถึงขั้น **“กิเลสไม่เที่ยง”** ได้ แต่ไม่เที่ยงชนิดที่กิเลสมัน**หนาขึ้น มันอ้วนขึ้น มันใหญ่ขึ้น** ซึ่งภาษาบาลีที่แปลเป็นไทยว่า **หนา ว่า อ้วน ว่า ใหญ่** นั่นก็คือ **“ปุถุ”**

ผู้นั้นจึงเห็น **“เหตุ”** แห่งความเป็น **“ปุถุชน”** ของคนแก่ๆ **นัยสำคัญของ “ความไม่เที่ยง”**(อนิจจัง)นี้ **ต้องทำความเข้าใจให้แม่นยำตรงๆชัดเจนๆประณีตๆ แบ่งเขตภาวะ “ความไม่เที่ยงแบบโลกีย์” กับ “ความไม่เที่ยงแบบโลกุตระ”** ให้ได้ **ตัดเขตให้ชัดเจนๆแม่นยำ**

ลักษณะของ **“ความไม่เที่ยง”** หรือ **“อนิจจัง”** ตามที่ได้สาธยายมาแล้วนั้น เป็นลักษณะของ **“ความไม่เที่ยง”** ที่ต้องถึงขั้นมีภูมิ **“เห็น”** (บัสสติด้วย “ตานิ” หรือด้วยตาทิพย์ที่เห็นจิต-เจตสิกได้แล้ว แต่เป็นภูมิแค่ภูมิโลกีย์ ซึ่งอาจสามารถหยั่งรู้ปรมาตถธรรม ขึ้นหยั่งรู้ “จิต-เจตสิก-รูป (นามรูป)” ได้แล้ว ขณะนี้คือภูมิขั้น มี **“สัมมสนญาณ”**

“ความเป็นอนิจจัง” ขั้นนี้แหละ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นผู้ **“พ้นมิฉชาติภูมิ”** ซึ่งจ่อถึงขั้น **“เข้าถึงสักกายทิฐิ”** แต่ **ขั้นนี้ยังไม่ “พ้น” สักกายทิฐิ** ตามที่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔

กล่าวคือ ยังไม่ **“พ้น”** การลดละตัวตน เพียงแต่ **“พ้นมิฉชาติภูมิ”** เท่านั้น หรือมี **“สัมมาทิฐิ”** แรกเริ่มรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงใน “ปรมาตถธรรม” ซึ่งเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ภาวะจิต-เจตสิก-รูป” ด้วย **“อธิบัญญัติกขา”** ที่เจริญขึ้นจาก **“ฉาตปริณญา”** (กำหนดรู้ขั้นรู้จัก) เข้าสู่ **“ตีรณปริณญา”**

ดังนั้น การกำหนดรู้ “กิเลส” ว่า **มันไม่เที่ยง-ไม่คงที่** (อนิจจัง) ผู้ปฏิบัติก็เห็น **“ความจริง-ของจริง”** คือ **กิเลส อยู่ไหนโททลัๆอยู่** ว่า **มันหนา(ปุถุ)ขึ้น มันอ้วน(ปุถุ)ขึ้น มันมาก(ปุถุ)ขึ้น** ซึ่งเป็น **“ความรู้”** ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความจริงตามความเป็นจริงมีจริง”** มันจึงไม่ใช่ **“ความรู้”** แค้ขั้นเข้าใจทะลุปรุโปร่ง รู้แจ้งในใจอย่างซาบซึ้ง อันเป็นแค่ **“ความรู้แค้รู้”** เท่านั้น แต่ **นี่เป็นการรู้ที่สัมผัสกับของจริงขั้นนามธรรมทีเดียว เพียงแต่ว่าความรู้ขั้น “สัมมสนญาณ”** นี้ ผู้ปฏิบัติยังไม่สามารถเห็นแจ้งหรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“กิเลส” ลดละจางลายลงไป** เท่านั้นเอง

จึงชื่อว่า มี **“อธิบัญญัติกขา”** ระดับที่แม้ว่า จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความไม่เที่ยง”**(อนิจจัง) ของกิเลส ก็เป็นเพียง **“ภาวะของความเป็นปุถุชน”** แท้ๆ ยังไม่ใช่ **“ภาวะของความเป็นอริยชน”** อยู่ชัดๆ

ตั้งใจอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ และข้อ ๒๕๕ ให้ชัดและพิจารณาดีๆ (๒๕๔) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ครั้นแล้ว ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคล**รู้้อย่างไร เห็นอยู่อย่างไร** จึงจะละมิฉชาติภูมิได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ บุคคลผู้**เห็นจักขุแล** โดยความเป็น

ของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นรูปโดย
ความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นจักขุ
วิญญาณ โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฏฐิ
ได้ รู้เห็นจักขุสัมผัส โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะ
ละมิจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นแม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือ
อทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย
โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้
บุคคลรู้เห็นหู... รู้เห็นจมูก... รู้เห็นลิ้น... รู้เห็น
กาย... รู้เห็นใจโดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะ
ละมิจฉาทิฏฐิได้

บุคคลรู้เห็นธรรมารมณ โดยความเป็นของไม่เที่ยง
จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นมโนวิญญาณ โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นมโน
สัมผัส โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ รู้
เห็นสุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิด
ขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นของไม่เที่ยง
(อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ ดูกรภิกษุ เมื่อบุคคลรู้
อยู่อย่างนี้ เห็นอยู่อย่างนี้แล จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ ฯ

เห็นใหม่ว่าเป็นแค่“ละมิจฉาทิฏฐิ”ได้เท่านั้น ยังละ
“สักกายทิฏฐิ”ไม่ได้ เพียงแต่มีญาณหรือมี“วิปัสสนา
ญาณ”ได้“รู้จัก”ขั้นสัมผัสกับ“สักกายะ”(ตัวตนกิเลส)ของตน
อย่างเป็นของจริง และเห็น“ความไม่เที่ยง”ที่เป็น“โลกีย์”
คือ กิเลสมันยังเพิ่มขึ้นๆ ไม่คงที่ ไม่เท่าเดิม **ซึ่งต่าง
กันกับ“ความไม่เที่ยง”ชนิดที่“กิเลสไม่คงที่-ไม่เท่าเดิม
..แต่กิเลสลดลงๆ” อันเป็น“วิราคะ”คือความจางคลาย
ที่เป็นโลกุตระเดินทางไปสู่นิพพาน**

ดังนั้น ถ้าผู้ปฏิบัติสามารถทำให้กิเลสหรือ“สักกายะ”
ของตนนั้นเอง ลดละจางคลายลงได้ กระทั่ง“สักกายะ”
ลดลงๆ นั่นคือ เรา“**พินสักกายทิฏฐิ**” ซึ่งสูงกว่า“**พิน
มิจฉาทิฏฐิ**” ขึ้นมาได้เป็นลำดับ ตาม“สักกายทิฏฐิสูต”
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕ คำตรัสของพระพุทธเจ้า
ในสูตเรื่องนี้คำความเหมือนกับ“มิจฉาทิฏฐิสูต”เกือบทั้งหมด
มีต่างกันแค่คำว่า“ทุกขโต” คือ “**โดยความเป็นทุกข์**”
เท่านั้น อ่านบททวนดูคำตรัสของพระพุทธเจ้าดีๆ อีกที

(๒๕๕) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มี
พระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคลรู้อยู่อย่างใด เห็นอยู่อย่างใด
จึงจะละสักกายทิฏฐิได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ
บุคคลรู้เห็นจักขุแล โดยความเป็นทุกข์ จึงจะละสักกาย
ทิฏฐิได้ รู้เห็นรูปโดยความเป็นทุกข์ รู้เห็นจักขุวิญญาณ
โดยความเป็นทุกข์ จึงจะละสักกายทิฏฐิได้ รู้เห็นจักขุ
สัมผัส โดยความเป็นทุกข์ จึงจะละสักกายทิฏฐิได้ รู้เห็น
แม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิด
ขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นทุกข์ จึงจะ
ละสักกายทิฏฐิได้

บุคคลรู้เห็นหู... รู้เห็นจมูก... รู้เห็นลิ้น... รู้เห็นกาย
... รู้เห็นใจโดยความเป็นทุกข์ จึงจะละสักกายทิฏฐิได้

บุคคลรู้เห็นธรรมารมณ โดยความเป็นทุกข์ จึงจะ
ละสักกายทิฏฐิได้ รู้เห็นมโนวิญญาณ โดยความเป็น
ทุกข์ จึงจะละสักกายทิฏฐิได้ รู้เห็นมโนสัมผัส โดย
ความเป็นทุกข์ จึงจะละสักกายทิฏฐิได้ รู้เห็นแม้สุข
เวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะ
มโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นทุกข์ จึงจะละสักกาย
ทิฏฐิได้ ดูกรภิกษุ เมื่อบุคคลรู้อยู่อย่างนี้ เห็นอยู่อย่างนี้
แล จึงจะละสักกายทิฏฐิได้ ฯ

เริ่มจากคำว่า “รู้” และ “เห็น” ซึ่งหมายถึง
การได้รู้ได้เห็น ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ไม่ใช่รู้อยู่-
เห็นอยู่แค่ในภวังค์ คือ แค่ในภพภายใน เหมือนอย่าง
ผู้ที่นั่งหลับตาสมาธิ เท่านั้น และคำต่อมาก็คือ มีการ
สัมผัส ด้วยอายตนะ ๖ ทั้งภายนอกภายใน คือตา-หู-
จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ซึ่งเมื่อสัมผัสแล้วก็จะ“ได้รับรู้” ตาม
อายตนะทั้ง ๖ นั้น อยู่ไหนไหนก็ชัดเป็นปัจจุบัน และ
สามารถมี“ติริณปริญญา” หยั่งรู้ไปถึง“สุขเวทนา ทุกข
เวทนา อทุกขมสุขเวทนา” นั่นก็คือ พิจารณาจนสามารถ
รู้“เวทนาในเวทนา” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ชัดว่า มี
เวทนา ๒ เวทนา ๓ เวทนา ๕ เวทนา ๖ เวทนา ๑๘
เวทนา ๓๖ เวทนา ๑๐๘ อันเป็นความรู้ขั้น“วิชา ๘”
ทีเดียว จึงสามารถลดละจางคลายได้กระทั่ง“สักกายะ
-อตตะ-อาสวะ”ดับสนิทสัมบูรณ์

นั่นคือ เรา“**พินอตตะนาทิฏฐิ**” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัส
ว่า จะต้องถึงขั้น“**อนัตตโต**” คือ “**โดยความเป็นอนัตตา**”

ข [มีต่อฉบับหน้า]

สุข-ทุกข์ อยู่ที่ใจ

ฉาก ๑ บ้านเช่าเก่าๆ ชายหนุ่มหิ้วกับข้าวพะรุงพะรังเข้าบ้าน

ลูกเมียนั่งพร้อมหน้าพร้อมตา

“วันนี้วันพิเศษอะไรหรือ - พ่อ”

“เงินเดือนขึ้นจะ พ่อได้อีก ๕๐๐”

“เฮ้ๆๆๆ” ต่างดีใจกันถ้วนทั่ว

ฉาก ๒ บ้านทาวน์เฮ้าส์ ครอบครัวนี้ นั่งกินข้าวกันเงียบเชียบ

“เป็นอะไรพ่อ”

“เงินเดือนประกาศแล้วพ่อได้ขึ้นเดี๋ยวนะ ๕๐๐ บาทเอง”

“โถ เรารีเหน็ดเหนื่อย เอาเฮอะพ่อ ดึกกว่าไม่ได้นะ พ่อ มองในแง่ดี” เมียปลอบ

ข้าวในจานรสขมชอบกล

แม้แต่ข้าวยังรับรู้!

ฉาก ๓ บ้านเดี่ยวในหมู่บ้านจัดสรร

ชายหนุ่มนั่งหน้าเครียด

นายบอก ว่าทำงานดี ปีนี้เป็นคิวของเราจะได้ ๒ ชั้น

โธ่เอ๊ย ให้เราขึ้นครึ่ง หักหลังซัดๆ”

กระดกแก้วเหล้าใส่ปากเล็กน้อย ขมวดคิ้ว ๓๐ วินาที

“ได้เท่าไรล่ะ พี” เมียพยายามพูดคุยเพื่อผ่อนคลาย

“๗,๐๐๐ บาท”

“เจ็ดพัน!” เมียเสียงดัง มองไปที่กล่องป้องปากเล็กน้อย “น่าเห็นใจผัวทูนนะคะ” ๒

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๘<<

- ๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
- ๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

พิธีเปิดการประชุมนานาชาติ ความสุขมวลรวมประชาชาติ ครั้งที่ ๓ “การเปลี่ยนแปลงในระดับมาตรฐานโลกทัศน์ นำมาซึ่งความแตกต่างด้วยการสวดภาวนา จากหลากหลายศาสนา และนิกาย” ปาฐกถาเรื่อง “ศาสนธรรมและจิตวิญญาณ” นำโดยอาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ สมณะโพธิรักษ์ พระไพศาล วิสาโล นักบวชจากภูฏานและศาสนาอื่นๆ ดำเนินรายการโดย ท้าวสมบัด สมพอน ประเทศลาว ณ วัดหินหมากเป้ง จ.หนองคาย วันที่ ๒๒-๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้ชื่อว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มาหานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความที่**“เป็นจริง”**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่างจริงจังจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหติ)**“เห็น”**(ปัสสตี)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์รวม”**อื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจนุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น”****“อาริยะ”**จะต้องมี**“คุณธรรม”**เข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น**“มรรคผล”**** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น **“พุทธธรรมนุญ”** หรือ **“ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น **“เว้นขาด”**อะไรบ้าง หรือ**ไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้ว**คุณจะ**“งง!”** แทบจะไม่อยากจะทำอะไรก็เลยก็เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้**“เว้นขาด”**นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็**“เว้นขาด”**ได้จริง **ไม่มี**ในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ**“อเทวนิยม”** งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้**สิ่งและเรื่อง**ที่ทรงให้**“เว้นขาด”**ทั้งหลายกลับ**มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ** ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม **“ศรัทธา”**ก็ยัง**ไม่บริบูรณ์**ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี **ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็**ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในยสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถิแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

ดังนั้น ผู้ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง มีสัมมาทิฐิหรือมีวิชา จึง **“เชื่อ”**ในกรรม(กัมมสัทธา) **“เชื่อ”**ในวิบาก(วิปากสัทธา) อย่างไม่มีวิจิจกฉาลังโยชนนี้ใดๆ ดังที่ได้นำคำตรัสของพระพุทธเจ้ามายืนยันแล้วว่า **“อตฺถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก”** แปลว่า **“ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่ว..มี”** ฉะนั้น

๓.กัมมัสสกตาสัทธา คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฐิจริงจะเชื่อว่าการกระทำของตนย่อมเป็นของตน เป็นทรัพย์ของตน เป็นสมบัติของตน [ไม่ใช่..ไปเอาที่คนอื่นเขาทำมาเป็นของตนได้ ไม่ใช่ให้คนอื่นแบ่งมาให้ตนได้ หรือตนแบ่งไปให้คนอื่นได้] ตนกระทำเองต้องเป็นของตนเอง เป็นของคนอื่นไม่ได้เลย ตนต้องรับ**“การกระทำ”**ที่ตนได้ทำแล้วทุกกรรมเป็นมรดกของตน(กัมมทายาท) เราทำจริงแล้วปฏิเสชว่าไม่ใช่ของเราไม่ได้ ไม่รับกรรมที่ตนทำไม่ได้ ตนต้องเป็นทายาทการกระทำที่ตนได้ทำแล้วทุกกรรม(กัมมทายาท) ไม่หกไม่ตกไม่หล่นไปไหน ไม่ระเหย ไม่ระเหิด กรรมกุศลและอกุศลทั้งหลายทุกกรรมทุกการกระทำจะสะสมแล้วสั่งเคราะห์กัน ออกฤทธิ์หรือบันดาลบันดาลแก่ตนไปตลอด พาเราเกิดเราเป็นไปสารพัดในวิภวสังสาร กรรมที่สะสมลงเป็นวิบากของเราในอภิปภาพของเราที่แหละที่บันดาลบันดาลเราเกิดเราเป็น พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“กัมมโยนิ”** หมายความว่า **กรรมของเราเป็นผู้ให้กำเนิดหรือกรรมของเราเป็นผู้บันดาลให้เกิด** พุทธไม่ได้เชื่อหรือนับถือว่า **“ก้อตโยนิ”** **พระเจ้าเป็นผู้ให้กำเนิดหรือพระเจ้าเป็นผู้บันดาลให้เกิด** พุทธนั้น **“กรรม”เป็นผู้ให้กำเนิด**

ศาสนาพุทธเชื่อตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าแล้วนำมาทรงสอนยิ่งกว่านั้นอีกว่า **“กัมมพัตต”** หมายความว่า กรรมนี้แหละคือต้นตอเผ่าพันธุ์ของตัวเองแท้ๆ พันธุ์ของเราจะเป็นสัตว์ชนิดใดก็เพราะกรรมที่เราสังสมลงไปนั่นเอง ที่เป็นเชื้อแท้ เป็นต้นกำเนิดแท้ ซึ่งเกิดจากเราเอง-ตนเองแท้ๆที่สร้างพันธุ์ หรือแปลงพันธุ์เปลี่ยนแปลงพันธุ์ของเราให้แปรไปสู่ความเป็นสัตว์ที่เจริญขึ้น-สูงขึ้น หรือเสื่อมลง-ต่ำลง

เช่น เราจะมีเผ่าพันธุ์ของสัตว์นรก เป็นต้น ซึ่งเมื่อมีพันธุ์เป็นสัตว์นรกแล้ว แน่แน่นอนว่า อภิปภาพของคนผู้นั้นจะ

ต้องเกิดเป็นสัตว์นรกไปอีกนานเท่านั้น กว่าที่จะเปลี่ยนพันธุ์ของตนเองได้ ดังที่ใครก็คงจะเคยได้ยินว่า คนที่ทำบาปถึงขั้นต้องเกิดมาเป็นหมาหรือชาติ..ทำร้ายชาติ หรือต้องตกนรกขุมนั้นอยู่นานตั้งร้อยกับพันกับ อะไรวางนี้ เป็นต้น

จนกว่าจะใช้หนี้วิบากนั้นเพียงพอ หรือมี“กรรม”ใหม่ที่ตนได้กระทำทุกปัจจุบัน และต้องเป็นกุศลกรรม หรือเป็นกรรมที่เป็นส่วนแห่งบุญ(บุญภาคียา) จึงจะมีคุณค่าไปบวกลบคุณนรกกับวิบากในอดีต เช่น กรรมใหม่ที่เป็นส่วนแห่งบุญซึ่งนั้นซึ่งนี้ และเมื่อได้ทำมากพอ ก็จะบวกลบคุณนรกกับ“วิบากเดิม”(ผลกรรมที่มีเพราะเราสะสมมาแล้ว) จนกระทั่งทำให้เปลี่ยนแปลงจากพันธุ์สัตว์อบาย ไปเป็นสัตว์พันธุ์ใหม่ เกิดเป็น“พันธุ์แห่งสัตว์เทวดาหรือสัตว์มนุษย์หรือพรหมสัตว์”(ปรสัตตานัง) โดยเฉพาะจากพันธุ์ปญฺจคคฺล ไปเป็นอารยบุคคล(ปรปคคฺลนัง) ก็เพราะเราทำ-เราสร้างพันธุ์นั้นๆเองให้แก่ตนเองแท้ๆ ไม่มีใคร“สร้างเรา”หรอก

การกระทำทุกกรรมของเราเอง คือพลังสร้าง-พลังบันดาลให้เราเกิดเราเป็นโดยแท้ เมื่อกรรมนั้นๆมีความเป็นบาป-เป็นอกุศล หรือเป็นความชั่ว ลัจจะของกรรมที่เราทำทั้งหลายนั้น ซึ่งต้องเป็นของเราทั้งนั้น ไม่มีหกตกหล่นหายไปไหนเลย แม้ระเหยหรือระเหิดก็ไม่มี ล้วนสังเคราะห์กันอยู่ในวิบากทั้งหลายทั้งหมดของตนๆไม่มีหยุดหย่อนสักเวลาเดียว ไม่มีการพัก ไม่มีช่วงปิดสวิตซ์แห่งการบวกลบคุณนรกในกรรมวิบากของคนแต่ละคน วิบากอดีตกับกรรมปัจจุบันที่ทำเสร็จลงไปเป็นอดีตใหม่ ทุกวิบากจะบวกลบคุณนรกกันตลอดไม่มีพัก-ไม่มีสะดุด-ละเอียด-ครบ-ชื่อลัตย-ไม่มีผิดพลาดแม้แต่น้อย ยิ่งกว่าการทำงานของคอมพิวเตอร์ชนิดดีที่สุด เก่งที่สุดใดๆในโลกเสียอีก

การบวกลบคุณนรกกันอยู่ตลอดนั้น ก็จะก่อให้เกิดผลวิบากที่แปรเปลี่ยนไปได้เรื่อยๆ ไม่เที่ยง ไม่คงที่ ไม่เท่าเดิม อนิจจัง จนกระทั่งมีจำนวนผล ครบขนาด หรือถึงรอบแห่งการหลุดพ้นจากขอบเขตเผ่าพันธุ์เก่า ชนิดหนึ่งไปสู่เผ่าพันธุ์ใหม่อีกชนิดหนึ่ง จึงจะหมดสิ้นความเป็นสัตว์ชนิดนั้นๆ ไปเป็นสัตว์อื่น(ปรสัตตานัง) ตามลัจจะแห่งกรรม

เช่น สัตว์ที่ทำกรรมชั่วกรรมบาป หรือกรรมดีกรรมบุญก็ตาม กรรมที่ทำนั้นเป็นของจริงที่ผู้ทำจะส่งสมลงเป็น

วิบาก(ผล)ของตนๆ เป็นทรัพย์ของตน ซึ่งเป็นสมบัติของตน
 : จริงๆส่งสมลงในอรรถภาพของผู้ทำแต่ละคน ใครทำก็เป็นของ
 : คนนั้น เป็นสมบัติจริงติดตัวเราไปแม้จะตายไปอีกก็ชาติๆ
 : ก็ยังคงเป็นสมบัติของตนแท้จริงติดตัวเราไปนานเท่านั้น ยิ่ง
 : กว่าสมบัติที่เป็นโลกีย์ คือ ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข เป็นต้น
 : ที่คืนทั้งหลายหลงแย่งกันหนักกันหนา ซึ่งหลงแย่งกันเอาเป็น
 : เอาตายแม้จะต้องทำบาปทำชั่วทำร้ายสาหัสสาครรจ์ขนาดไหน
 : ก็ยอมสู้ทนทำ (อถฺถิ สุกตทุกกณฺณํ กัมมานํ ผลํ วิบาโก)

หากเราทำจริงแล้วการกระทำนั้นสำเร็จลงเป็น“วิบาก”(ผล)ของตนแท้ๆแน่นอน เราไม่เอาที่ไม่ได้ ต้องเป็น“กรรม
 : ของตน”(กัมมัสสกะ)ตามลัจจะแห่งกรรม ตามกฎแห่งกรรม
 : ไม่มีใครสามารถปฏิเสธกรรมที่ตนทำไปได้ ต้องเป็นของตน
 : ดังนั้น ถ้าส่งสมกรรมที่เป็นบาปใส่ตนเข้าไป จนกระทั่ง
 : มากพอก็ก่อเกิดเป็น“พันธุ์สัตว์อบาย”แน่นอน ซึ่งสัตว์อบาย
 : ก็มีต่างกันไปอีก เช่นชนิดหยาบๆ เป็นต้นว่า สัตว์นรก
 : สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย สัตว์หุดทิวินิฆาต
 : ทั้งหลายนั้นๆจะเป็นสัตว์นรกหนักนรกเบา จะเป็นสัตว์
 : เปรตต่ำเปรตสูง เท่าใด ขนาดไหน ก็ต้องเป็นเท่านั้น ขนาด
 : ใดก็ขนาดนั้น ตามจริงอันเกิดจาก“กรรม”ที่ตนทำแท้ๆ

หรือจะเป็นสัตว์ที่นับว่า “สบาย”กว่าสัตว์หุดทิวินิฆาต
 : ทั้งหลายเหล่านั้น ซึ่งเป็นสัตว์ที่จัดอยู่ในหมู่เทวดา เช่น สัตว์
 : ที่สะสมอารมณ์สุขแบบโลกีย์ จนหลงติดโลกีย์สุข ก็เท่ากับ
 : สร้าง“พันธุ์สัตว์เทวดาโลกีย์”ใส่ตนให้ตนหลงยึดหลงติดไป
 : ในอรรถภาพ(หลงติดยึดในความ“สมมุติเทพ”) หรือสัตว์ที่สะสม
 : บุญกุศลแบบโลกีย์ ก็ส่งสมลงเป็น“พันธุ์สัตว์เทวดา”ตาม
 : เผ่าพันธุ์เทวดาต่างๆหลากหลายพันธุ์นั้นจริง(สมมุติเทพ)

หรือสูงไปกว่านั้นอีก เป็นสัตว์เทวดาที่สามารถปฏิบัติ
 : จนกระทั่งจิตเกิดกุศลชนิดที่เข้าสู่ภูมิโลกุตระ เริ่มเป็น
 : “พันธุ์อาริยะ”ตั้งแต่โสดาบันเป็นต้นไป(อุปัตเทพ) แม้ที่สุด
 : สามารถปฏิบัติกระทั่งจิตเกิดเป็น“พันธุ์อาริยะ”สูงสุดเป็น
 : “พันธุ์เทวดาบริสุทธิ์สูงสุดที่ยั่งยืนถาวร”คือ เป็น“อรหันต์”
 : (วิสุทธิตัพ) ก็เปลี่ยนพันธุ์ไปตาม“กรรม”ที่เจ้าของ“จิต”ได้
 : กระทำจนเป็นมรรคผลสั่งสมในจิต กระทั่ง“จิต”มีคุณสมบัติ
 : ที่เป็นปรมาตถธรรมถึงขั้นเกิดทางจิต“ผุดเกิด”(อุปปาตโกโยนิ)
 : เป็นสัตว์อื่น(ปรสัตตานัง)-บุคคลอื่น(ปรปคคฺลนัง)ตาม“กรรม”

ที่เจ้าตัวกระทำเองทั้งนั้น จึงชื่อว่า “กัมมพันธหรือกรรมพันธ” (พันธที่เกิดจากการกระทำของตน ไม่ใช่จากส่วนที่เป็นสรีระของพ่อแม่) เพราะถ่ายถอด “พันธ” กันด้วย “การกระทำ” (กรรม) ของใครก็ ของตนเองเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่ถ่ายถอด “พันธ” กันมาจากส่วนของ “สรีระ” พ่อแม่หรือตกทอดมาจากปฏิกายาตเวทหลายชั่วคน ไม่ใช่ถ่ายถอดกันทางโครโมโซม(chromosome) ไม่ใช่ถ่ายถอดกันทางยีน(gene) นั้นเอง

ดังนั้น “กัมมพันธสัตว์” หรือ “พันธกรรมของสัตว์” ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นี้ ล้วนเกิดจาก “กรรม” สั่งสมลงเป็น “พันธ” จึงชื่อว่า “พันธกรรม” หรือ “กรรมพันธ” แท้ๆ ซึ่งไม่ใช่ “พันธสรีระ” หรือ “สรีระพันธ” เลย เพราะไม่ได้ถ่ายถอดกันทางโครโมโซมหรือถ่ายถอดกันทางยีน แต่ “พันธ” ชนิดนี้เป็นการถ่ายถอดทาง “กรรม” โดยเฉพาะเท่านั้น “กรรม” ของใครก็ “พันธ” ของคนนั้นที่ตนทำ “กรรม” นั้นแหละสั่งสมลงเป็น “เชื้อ” เป็น “พันธ” ซึ่งลึกซึ้งถึงที่สุดชั้น “ปรมาตถธรรม” ที่เดียว ไม่ใช่ถ่ายถอดกันด้วย “มหาภูตรูป ๔” (ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ) แต่เป็น “อุปาหารรูป” คือ อากาศของมหาภูตรูป หรือรูปที่เกิดสืบเนื่องทางนามธรรมจากมหาภูตรูป ซึ่งเป็นรูปละเอียดเป็น อรูป ไม่ใช่มหาภูตรูป แต่เป็นชั้นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน

“เผ่าพันธ” ชนิดนี้แหละที่เกิดจาก “กรรม” (กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม) ถ่ายทอดกันได้เฉพาะทาง “กรรม” แท้ๆ ถ่ายทอดกันทาง “กรรม” เท่านั้น “กรรม” ของใครของมัน ใครทำก็ถ่ายทอดของตนๆ คนใดทำก็เป็นเชื้อเป็นพันธของคนนั้นๆ จะแบ่งเอา “ผลของกรรม” (วิบาก) ของตน ไปแบ่งให้คนอื่นไม่ได้เลย **“กรรมพันธ” จึงถ่ายทอดไปให้คนไม่ทำ ..ไม่ได้ ของใครก็ของมัน ไม่สามารถถ่ายทอดกันทาง “วัตถุ” ทาง “สรีระ” หรือทางมหาภูตรูป เช่น ยีน หรือโครโมโซม** แต่ถ่ายถอดกันเฉพาะทาง “กรรม” ที่ตนทำ “กรรม” นั้นก็ “เป็นของตน” (กัมมัตสกะ) **แบ่งใครไม่ได้** แบ่งพ่อแม่แบ่งปู่แบ่งย่า หรือแบ่งลูกแบ่งหลานเหลนโหลน ไม่ได้ ทั้งนั้น แม้แต่ญาติทางสายเลือดก็ยังแบ่งบุญแบ่งกรรมกันไม่ได้ ดังนั้นใครจะแบ่งบุญแบ่งกรรมให้คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ ก็ไม่ต้องพูดกันแล้ว

พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ชัดๆ ว่า **“กรรมเป็นของของตน”** (กัมมัตสกะ) **ใครทำก็ถ่ายทอดก็สะสมเป็นของตนๆ**

(กัมมัตสกะ) **ตนต้องเป็นทายาท “กรรม” ของตน** (กัมมทายาท) **ตนต้องรับมรดก “ผลกรรม”** (วิบาก) **ของตนเองที่ตนทำทั้งหมด** (กัมมทายาท) **“กรรมพันธ” หรือ “พันธกรรม” ของใครคนใดคนหนึ่ง ก็ตกทอด สืบทอด ถ่ายทอดสู่คนๆ นั้นเท่านั้น เป็น “ของคนนั้น” โดยเฉพาะ** **จะเป็นของคนอื่นได้อย่างไร?**

“กรรม” มันคือ การกระทำ คือ กิริยาอาการของคน **ทางกาย-ทางใจ-ทางใจ พอทำเสร็จ.. “รูป” ของการกระทำ ก็หายไปด้วยซ้ำ** เพียงแต่เป็น **“ผลทางนามธรรม”** ที่เรียกว่า **“วิบาก”** มันเกิดแล้ว สำเร็จแล้ว เป็นแล้ว มีแล้ว แม้ทางรูปธรรมหายไปแล้ว **“กรรม” ไม่ใช่ “ตัวของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ”** เลย **“กรรม” ไม่ใช่ “ร่าง” ไม่ใช่ “ส่วน” ของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟไม่ใช่ **“ตัวกรรม”** ไม่ใช่ **“ตัววิบาก”** แต่ก็เป็นปรากฏการณ์ที่คนใดทำก็ตาม ที่ผู้ใดทำเสร็จมันก็ชื่อว่าเกิดแล้ว มีแล้ว เป็นแล้ว เป็นสัจจะของ “ผู้ทำ” นั้นแล้ว จึงเป็น **“ของผู้ทำ”** แน่ๆ แม้ไม่มีใครเห็นไม่มีใครรู้ด้วยเลย ก็เป็น **“ของตนที่ตนทำจริง”** มันจะเป็นของ “ผู้อื่น” ได้อย่างไร? มัน เป็นสมบัติทางนามธรรมเท่านั้น ซึ่งใคร “ทำ” มันก็ของคนนั้นแน่แท้ (กัมมัตสกะ) **ใช่ไหมเล่า? มันไม่ใช่ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ** มันไม่ใช่เรื่องของเซลล์ ไม่ใช่เรื่องของสรีระที่ถ่ายถอดกันได้ **การถ่ายทอดทางเซลล์ทางยีนทางโครโมโซม หรือทาง สรีระดังกล่าวนี้ เรียกว่า “กรรมพันธหรือพันธกรรม” จึง ไม่ถูกต้อง** น่าจะเรียกว่า **“สรีระพันธหรือพันธสรีระ”**

เพราะ **“กรรมพันธหรือพันธกรรม”** เป็น **“พันธ”** ที่ ถ่ายทอดกันทาง **“กรรม”** เมื่อใคร **“ทำ”** เสร็จก็จบลงเป็นของ **คนผู้นั้น** จะไปจับเอา **“นามธรรม”** หรืออาการของคนหนึ่ง มาให้แก่อีกคนหนึ่งได้อย่างไร? ซึ่ง **จะแบ่งส่วน “กรรม” ของบุคคลหนึ่ง ที่เขา “กระทำ”** ออกไปให้เป็น **“การกระทำ”** ของอีกบุคคลหนึ่งที่เขาไม่ได้ทำ ย่อมไม่ได้แน่ๆ ใคร **“กระทำ”** (กรรม) ก็เป็นแค่กรรม **“ของคนนั้น”** และเมื่อตน **“ทำ”** (กรรม) **ตนก็ต้องเกิดความขำนาญ** เกิด **“ความเป็น-ความมี”** นั้นที่ตน มันก็สะสม **“ความขำนาญ”** สะสม **“ความเป็น-ความมี”** อยู่ใน **“คนผู้ทำ”** เท่านั้น เป็น **“พันธ”** ของตน เท่านั้น เมื่อผู้นั้นยังมี **“อติภาพ”** มันก็คือ **ของผู้นั้น** ไม่ว่า **ชาติใดชาติไหน** **เท่าที่ยังมีอติภาพ** จนกว่าจะปรินิพพาน **“กรรม” คือ การกระทำ** ได้แก่ **กายกรรม-วจีกรรม**

-**มโนกรรม** ซึ่งเป็นได้ทั้ง“กุศลกรรม”(ความดี)หรือ“บุญ” เป็นได้ทั้ง“อกุศลกรรม”(ความไม่ดี)หรือ“บาป” จะผ่าจะแบ่ง “การกระทำของผู้ที่**ทำ**”ออกไปเป็น“ส่วนๆจากการกระทำของ **ตน**”..แล้วแบ่งให้“**คนอื่น**”ซึ่งเป็นคนละคน “**คนอื่น**”เขาก็ ย่อมมี“**กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม**”ของเขา เมื่อเขา**ทำ** มันก็เป็น“ของเขา”เช่นกัน โดยลัจจะ“**ของใครก็ของมัน**” กรรมของแต่ละคน ของใคร**ทำ**ก็ของคนนั้น “กรรม” ใคร**ทำ**..ก็ต้องมี“การกระทำ”อันเป็นกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของผู้**นั้น**เอง เพราะโดยลัจจะก็**ขั้**ๆ**ขั้**ๆอยู่แล้ว ว่า “**กรรมเป็นของของตน**”(กัมมัตสกะ)

และพระพุทธเจ้าก็ตรัสยืนยัน**ลัจจะ**เรื่อง“**กรรม**”นี้ เป็นหัวข้อหลัก เป็นเนื้อหาหลักของพุทธศาสนาทีเดียว ซึ่ง “**กรรม**”นี้แหละที่มีศักดิ์มีบทบาทมีอำนาจสำคัญยอดเยี่ยม เป็น“**พระเจ้า**”ที่แท้จริงในพุทธศาสนา

จากลัจจะสำคัญข้อแรก...“**กรรมเป็นของของตน**” (กัมมัตสกะ)แล้ว พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันต่อไปอีกว่า **ตน ต้อง**เป็น**ทายาทของกรรมของตนทั้งหมด**”(กัมมทายาท)ด้วย ดังนั้นจะแบ่ง“**ส่วนของบุญของกรรม**”ที่**ตน**ทำ**เอง**”**แท้ๆ** จาก“**กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม**ของ**ตนเอง**”**ออกไป เป็นของผู้อื่น**ใจนอง**ไร**กัน**อีก**เล่า ? เพราะ**กายกรรม- วจีกรรม-มโนกรรม**ที่**ใคร**ทำ**** ก็**คน**นั้น**ทำ**สิ! **คน**ทำ** กรรมใด**มันก็**คน**ละ**คน**ทำ**กรรมนั้นๆ** แล้วจะไป**เป็น **“ของคนอื่น”****ได้อย่างไร? “**กรรม**”เมื่อ**ใคร**ทำ****เสร็จ มันก็**บันทึก**เป็น“**ความจริง**”ตาม**การกระทำ**ที่**ตน**ทำ**** **นั้นๆ**แล้ว จึง**เป็น**“ของ**ผู้**ทำ**นั้นๆ**”ใน**ตัว**มัน**เอง** **ไม่มี**ทาง**บิดพลิ้ว**เป็น **อื่น**แล้ว “**กรรม**”มัน**เป็น**“กิริยา”****ของ**แต่ละคน** **นาย ก. **ทำ**กรรมใด** แล้วจะ**แบ่ง**“กรรม”****ที่เป็น“**การปฏิบัติ**” เป็น “**กิริยา-อาการ**”ของ**นาย ก.ออกไป**ให้**เป็น**ของ**นาย ข. ที่ **ไม่ได้**ทำ**กรรม**นั้น** **อย่างไร ? แบ่งกัน**ยัง**ไง ? แบ่งกัน** **ตรงไหน ? เอาไป**ใส่ให้**คนอื่น**คน**นั้น**คน**นี้**ด้วย**วิธี**ไหน?

มันไม่ใช่**วัตถุ**นะ ! ไม่ใช่**มหาภูตรูป** ไม่ใช่**ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ** ซึ่งมี“**ภาวะ**กิน**เนื้อ**ที่” **ผล**ของ“**กรรม**”ที่**เรียกว่า **“วิบาก”****นั้นมัน**เป็น**เรื่อง**ของ**“จิตวิญญาณ”****เท่านั้น **ซึ่ง เป็น**ภาวะ**ของ**เจ้า**ของ**“อตภาพ”****แต่ละ**คน** **เป็น**ของ**คนอื่น** **ไม่ได้** **ถ่ายทอด-ตกทอด**จาก**ของตน**ไปให้**คนอื่น**ไม่ได้

นี่คือ “**ความ**ตรัส**รู้**เอง**โดย**ชอบ**ของ**พระ**พุทธเจ้า**” (สัมมาสัมพุทธ) **ซึ่ง**พิเศษ**สุด**เฉพาะ**ตน**ไม่**เหมือน**ของ**ใคร** “**กรรม**ที่**ตน**ทำ**ก็ต้อง**เป็น**ของ**ของ**ตน-ตน**เป็น**ตน**มี **เป็น**มรดก**ของ**ตน**เท่านั้น** **ซึ่ง**คนอื่น**เป็น**ทายาท**ไม่ได้**”

เห็นได้ชัดใช่ไหม ว่า **มัน**แบ่ง**ไม่**ได้**เลย** และ“**วิบาก** **กรรม**”ของ**นาย ก.**จะ**ตกทอด**ไป**เป็น**ของ**นาย ข.**ไม่**ได้**เลย **เด็ดขาด** **แม้**เราจะ**เต็ม**ใจ**แบ่ง**ให้**อย่างไร**ก็**แบ่ง**ไป**ไม่**ได้

“**กรรม**”หรือ“**การกระทำ**”ของ**ใคร**ทำ****เท่า**ใด** มันก็ **เป็น**“การกระทำ** ที่ **คุณ**ทำ**เอง**ทั้ง**นั้น**”** **เท่า**ใด**ๆ**ก็**เท่า**นั้น**ๆ** **มัน**จะ**น้อย-จะ**มาก **มัน**จะ**อย่างไร ? แบบ**ใด ? **เท่า**ใด ? **ขนาด**ไหน ? “**การกระทำ**”นั้นก็คือ“**ความจริง**”**อย่าง**นั้น **เท่านั้น** **ขนาด**นั้น **เต็มๆ** **ครบๆ**ตาม**“ลัจจะ”** **ไม่**หก**ไม่**ตก **ไม่**หล่น **ไม่**เพี้ยน**ไป**จาก**“ลัจจะ”**ที่**ได้**ทำ**** **จริง**นั้น**ๆ**เป็น**อัน**ขาด **ไม่มี**อะไร**จะ**ทำ**“ลัจจะ”**ให้**ผิด**เพี้ยน**ไป**จาก**“ลัจจะ”**ที่เป็น **“กรรม”แท้ๆ**ของ**ผู้**ใด**“ทำ”จริง**นั้น**ๆ**ไป**ได้** **มัน**เป็น**กิริยา** **ที่**ทำ****เสร็จ **มัน**ก็**สำเร็จ**เป็น**“ผล**แห่ง**การกระทำ**ที่**คุณ**ทำ**ไป** **แล้ว**” **ไม่**เหลือ**เป็น**“รูป**ของ**กิริยา**แห่ง**กรรม**”**นั้น**ให้**เห็น**อีก**แล้ว **เพราะ**มัน**ไม่ใช่**“มหาภูตรูป”**** **ไม่มี**ตัว**ตน(อนัตตา)** **ไม่ใช่**ภาวะ**ที่** มี**รูปร่าง(อสรรีง)** **คนอื่น**แย่ง**หรือ**แบ่ง**เอา**ไป**ไม่**ได้**เด็ดขาด** **หรือ**แม้**แต่**ตัว**เรา**เอง**จะ**แบ่ง**ให้**ใคร **ก็**แบ่ง**ไม่**ได้**เด็ดขาด**

เพราะ“**กรรม**”คือ“**การกระทำ**”**ใดๆ**นั้น**เรา**แท้**ๆ**เป็น **คน**ทำ**เอง** **ใช่**ไหม ? **เรา**“**ก่อ**ให้**เกิด**เอง” **แล้ว**จะ**เป็น**ของ **คนอื่น** **ที่**เขา**ไม่**ได้**ก่อ**ไม่**ได้**ทำ **ไม่**ได้**เป็น**ผู้**มี**กิริยา**นั้นๆ**เลย **อย่างไร**กัน ? **แล้ว**จะ**แบ่ง**ให้**คนอื่น**ใน**แบบ**ใด ? **ใน**เมื่อ“**กรรม**” **นั้น**ไม่ใช่**ใคร**อื่น**ก่อ-ใคร**อื่น**ทำ**สัก**น้อย** **ตนเอง**ทำ**** **ตนเอง** **“ก่อ”**ก็**เป็น**ของ**ตนเอง**(กัมมัตสกะ)แท้**ๆ** **และ**ตนเอง**ก็**ต้อง**เป็น** **ทายาท**รับ**กรรม**ที่**ทำ**นั้น**ๆ**เป็น**มรดก**ของ**ตนเอง**(กัมมทายาท)

คน**“ทำ**เอง-ของ**ตนเอง-รับ**เอง” **แล้ว**“**กรรม**”ก็**สั่ง**สม **ผล**ลง**เป็น**“พันธุ์”****ให้**แก่**“ตนเอง”**** **ด้วย**การ**กระทำ(กรรม)**ของ**ตน** **เอง(กัมมพันธุ์)** **จน**กระทั่ง**เป็น**“เชื้อ**แท้”**ของ**ตนเอง** **และ**ตนเอง **ก็**ต้อง**อาศัย**หรือ**พึ่ง**พา**“สิ่ง**ที่**ตน**เป็น**ตน**มี**เป็น**ของ**ตน**แท้**ๆ**”นี้ (กัมมปฏิสฺสธะ) **“กรรม”**จึง**ให้**กำเนิด**ตนเอง**”(กัมมโยนิ) **จริง**

ดังนั้น **“ต้นพันธุ์”**จึง**เป็น**ทั้ง**“เชื้อ”**ที่**พา**เกิด**(กัมมโยนิ)** **เป็น**“มรดก”****ที่**ตน**ต้อง**รับ**มา**ทั้งหมด**หรือ**เป็น**ทายาท**แต่**ผู้**เดียว** **แบ่ง**ใคร**ไม่**ได้(กัมมทายาท) **เพราะ**ตนเอง**เป็น**“คน**ทำ**เอง**ด้วย**ตน****

เองแท้ๆ” ไม่ใช่ใครอื่น“ทำ”เลย ไม่ว่า“กรรม”ที่เป็น“กุศล
กรรม”(บุญ)ก็ตาม “กรรม”ที่เป็น“อกุศลกรรม”(บาป)ก็ตาม
ดังนั้น **“ที่ฟัง”**(สธนะ)**อันแท้จริง** จึงคือ**“กรรมของ
ตนเอง”**ทั้งสิ้นที่ตนเอง“กระทำ”มา สิ่งสมมา ซึ่งเห็นได้ชัด
ว่า **ไม่ใช่“สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือพระเจ้า”**ที่พิสูจน์ที่จับต้องไม่ได้

**การ“แบ่งบุญ” หรือ“แบ่งส่วนบุญ” จึงไม่มีผลจริง
แบ่งยังใจก็แบ่งไม่ออก ตามที่ได้สาธยายมาแล้ว**

เมื่อ“บุญ”หรือ“ส่วนแห่งบุญ”ของตน ที่“ตน”แท้ๆ
ทำเอง อันเป็น **กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม** ของตนเอง
ไม่ใช่“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ของผู้อื่นผู้ใดเลย
ชัดๆแท้ๆ ก็“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ของผู้ใด“ทำ”แล้ว
มันจะจัดแบ่ง จะฉีกออกจาก“ของผู้ทำ”ไปเป็น“ของผู้ไม่ได้
ทำ”ยังไง วิธีไหน แบบใด เพราะของใครก็ของมัน จะ“แบ่ง”
ได้อย่างไร แบ่งไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง **เห็นได้ชัดไหม ?**

การส่งส่วนบุญไปให้คนอื่นนั้นคนที่ตายไปแล้ว ซึ่งผู้จะ
ส่งไปให้ไม่รู้จริงแล้วหรือว่า วิญญาณเขาอยู่บ้านเลขที่เท่าไร
ชอยอะไร อยู่ในนรกหรือสวรรค์กันแน่ มันจึงยังเป็น
เรื่องหลอกสุดหลอกสุดลวงจริงๆ เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้เลย
แถมยังมีหลอกทำงเต็กเผาไฟทั้งแท้ๆ แล้วว่าส่งสิ่งนั้นๆไป
ให้ผู้ตาย มันไม่มีผลถึงผู้รับจริงหรือ จะแบ่งกันด้วยวิธี
ใดๆก็ไม่ได้ การแบ่งบุญ-แบ่งส่วนบุญจึงเป็นไปไม่ได้ เพราะ
ขัดแย้งกับความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้ชัดๆเห็น
กันอยู่ได้ง่าว่า **“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-
กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งยืนยันตามที่ได้อธิบายมานี้

“กรรมพันธุ”จึงเป็น**“พันธุ”**ของตนเท่านั้น ถ้ายทอด
กันไม่ได้ ถ้ายทอดไปให้ใครก็ได้ หรือแบ่งเอาส่วนใด
ส่วนหนึ่งแห่งกรรมบาปกรรมบุญของตนไปให้ใครไม่ได้เลย
แบ่งได้ก็แค่บอกแค่อ่อนแก่คนอื่นเท่านั้น และจะได้ก็ต่อเมื่อ
คนนั้น“ทำเอง”จนเป็นจนมีได้ จึงจะมีจะเป็น ของใครก็ของมัน

ส่วนบุญส่วนบาปก็เป็นของของตน(กัมมัตสกะ) ใครทำ
ก็เป็นของตน ได้รับคำสอนแล้วไม่ทำจะไปแบ่งเอาจากใคร
หรือให้ใครแบ่งให้ไม่ได้ **“กรรมพันธุ”จึงไม่มีการถ้ายทอด
ไม่มีการแบ่ง แต่ละคน“ทำ”หรือประกอบ“กรรม”เอาเอง**

ดังนั้น “กรรม”ที่ตนทำทั้งหลายสิ่งสมลงมาพอถึงขั้น
ก็เป็น**“กรรมพันธุ”**ที่เป็นเชื่อเป็น**“พันธุ”**แท้ๆอันเกิดจาก

“กรรม”ติดตามอตภาพ นี่คือ**“ที่ฟัง”**ของตนแท้ๆ **จริงที่สุด**
เพราะ**“กัมมัตสโกมทิ”**(กรรมเป็นของของตน) **“กัมม**
ทายาโท”(กรรมของตนตนก็ต้องเป็นทายาทของกรรมนั้นๆ) **“กัมม**
โยนิ”(กรรมของตนเองบันดาลบันดาลตนเกิด) **“กัมมพันธุ”**(กรรมเป็น
พันธุแท้ๆของตน) **“กัมมปฏิสรโณ”**(กรรมเป็นที่ฟังสูงสุดของตน)

•••

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่
ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไป
แล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑**
ส่วน**“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา**
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม
เต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร ?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ
เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ
“พีชะ”เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**
อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค
ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมถะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมถโกมติ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมถโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมถะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำการกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำรง”**ขึ้นในใจ(อภิปกชาติ) หากความดำรงนั้นพร้อมไปด้วยเจตนาก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมถะ”**หรือ**“กัมมัสมถโกมติ”**และ**“กัมมททยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้จะกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมถะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ส่วนความมี“ศีล”ไม่เสมอสมานกันนั้น ก็เช่นว่า “ศีล”ข้อเดียวกันแต่ๆ แต่ต่างประพฤติก็นไปคนละอย่าง เป็นต้นว่า ใน“จุลศีล”พระพุทธเจ้าให้เว้นขาดจาก“การรับเงินทอง” ฝ่ายหนึ่งก็เลี้ยงไปว่า รับได้ แกรมใช้เงินทองเป็นปกติเหมือนฆราวาสเขาเป็นธรรมดาด้วย แต่อีกฝ่ายนั้น“เว้นขาด” ไม่รับเงินทอง ไม่ใช้เงินทอง เป็นต้น

หรือใน“มหาศีล”พระพุทธเจ้าให้เว้นขาดจาก“ทำพิธีบูชาไฟ-ทำพิธีชดถนบบูชาไฟ(เพื่อให้เกิดควัน ปัจจุบันนี้ใช้ธูป)-ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ(เพื่อให้เกิดเปลวไฟ ปัจจุบันนี้ใช้เทียน)-รดน้ำมันต์-พ่นน้ำมันต์” เป็นต้น ฝ่ายหนึ่งไม่ถือว่าเป็น“ศีล” ก็ไม่“เว้นขาด” ก็รดน้ำมันต์-พ่นน้ำมันต์-จุดไฟ ทั้งรูปทั้งเทียนทำพิธีบูชากันเป็นเรื่องปกติธรรมดา ส่วนอีกฝ่ายเห็นว่า ต้อง“เว้นขาด” ไม่ประพฤติ

“ศีล”ก็ไม่เสมอสมานกัน ฉะนั้น

เมื่อ**“กรรมหรือการกระทำ”ต่างกัน “อุเทศ”ต่างกัน “ศีล”ไม่เสมอสมานกัน** จนกระทั่งต่างคนต่างยึดกันปฏิบัติขัดแย้งกัน เป็นอยู่ไม่ผาสุกแล้ว พระพุทธองค์ก็ให้ประกาศแยกกันเป็น**“นानาสังวาส”**ได้ หมายความว่า ยัง**“เป็นพุทธรวมกันอยู่”**(สังวาส) หรือ**“มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกัน”**(สังวาส) แต่มี**“ความต่างกัน”**(นानา) ก็สามารรถประกาศเป็น**“นานาสังวาส”**กันได้ เมื่อเป็น**“นานาสังวาส”**กันแล้ว ก็มีหลักเกณฑ์ต่างๆที่พระพุทธเจ้าตรัสห้ามไม่ให้ละเมิด เช่น **ร่วมสังฆกรรมกัน-อธิกรณ์กันไม่ได้แล้ว** ถ้าฝ่ายใดล่วงละเมิดไปอธิกรณ์อีกฝ่ายเมื่อใด ก็**ต้องอาบัติ**

และแม้จะตั้งต้นอธิกรณ์ไปจนสำเร็จได้ กรณีนั้นก็มิใช่ไม่เป็นอันทำ สูญเปล่า “กรณีนั้น”ทำไปก็ต้องทิ้ง ถือว่าใช้ไม่ได้ เป็นของเสีย เป็นกิจที่ทำไปแล้วก็ไม่มีผลอะไร

เช่น กรณีสงฆ์ชาวโศก ถูกสงฆ์ทางเถรสมาคม “กล่าวหาฟ้องร้อง”(อนุวาทิกรณ์)แล้วสงฆ์เถรสมาคมก็พิพากษาตนเอง โดยไม่เชิญฝ่ายจำเลยคือสงฆ์โศกเข้าไปร่วมในการสอบสวนพิจารณาคดีเลย เป็นการพิจารณาดัดสินคดีลับหลังจำเลย ผิดหลักสัมมุขวินัย ซึ่งผิดหลักการตัดสินคดีแล้ว มิหนำซ้ำสงฆ์“ธรรมยุติกนิกาย” และ“มหานิกาย”ซึ่งเป็นสงฆ์**“นानาสังวาส”**กันแท้ๆ ยังมาร่วมสังฆกรรมทำคดีที่อธิกรณ์สงฆ์ชาวโศกอีกด้วย ก็ผิดธรรมวินัยซ้ำเข้าไปอีก และยังมีอื่นอีกที่ผิดธรรมวินัย โดยเฉพาะละเมิดหลัก**“นานาสังวาส”** ตามที่กำลังกล่าวถึงอยู่นี้ แสดงความไม่เคารพธรรมวินัย ไม่นำพาธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าเลย ท่านก็ได้ทำกันไปด้วยอำนาจบาตรใหญ่ของท่านแล้ว จนสำเร็จ แล้วก็ประกาศนียกรรมไปทั่วประเทศว่า “สงฆ์โศก”ผิด สงฆ์โศกเถื่อน สงฆ์โศกไม่ใช่พระ ไม่เป็นภิกษุของพุทธแล้ว ว่าไปเรื่อย

จนกระทั่งทำให้ประชาชนคนทั้งหลายเข้าใจผิดว่า “สงฆ์โศก”นั้นดันทุรัง ยังตั้งดีทำตนเป็นสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าในพุทธศาสนาอยู่อย่างไม่ยอมเล็ก

โดยสังจะแล้ว ตามธรรมวินัยนั้นเถรสมาคมทำผิดละเมิดธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงตราไว้อย่างโจ่งแจ้ง เพราะสงฆ์ที่เป็น**“นานาสังวาส”**กันนั้นจะ**“ประท้วงฟ้องร้องกันจนเป็นคดีความ”**(ปฏิโกสนา) ไม่ได้ ฝ่ายใดทำก็ต้องอาบัติ เพราะการต่อต้านคัดค้านให้เกินเลยจนเกิดเรื่องนั้น ผิดธรรมวินัยตามหลัก**“นานาสังวาส”** เป็นความผิดที่เข้าข่าย**“ปฏิโกสนา”**(คัดค้านเพื่อก่อเรื่องเกิดคดี) ถ้าจะแสดงความเห็นแย้ง หรือชี้แจงความเห็นเพื่อแสดงสารสังจะ แสดงสังจธรรม โดยไม่เพ่งโทษ ไม่มีกิเลสมานะ-กิเลสอวดตา ย่อมทำได้ ซึ่งอยู่ในขอบเขตของ**“ทิวฐาวิกัมม”**(การแสดงความเห็นแย้งที่เป็นไปโดยชอบธรรม)

ความแตกต่างกันของสงฆ์**“นานาสังวาส”**จึงมีอยู่แน่ที่นี้เมื่อสงฆ์เกิด**นานาสังวาส** มี ๒ ฝ่ายแล้วเช่นนี้

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ตอน “เงินหรือคน.. ทำแผ่นดินไทยเดือด”

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

คอลัมน์ “ชวานผ่าซาก”

เชี่ยวชาญนะ

จาก “ผู้จัดการรายวัน”

สังคมไทยโชคดี..คนดีครองเมือง..สังคมก็
ร่วมเย็นมีสุข!

แน่นอน-สังคมไทยคนช่วยบริหารบ้านเมือง
ความฉ้อฉล-ความแตกแยกไม่สงบย่อมเกิดขึ้น!!

สังคมไทยต้องถือว่า..โชคร้าย ๒ ต่อ และกำลัง
จะโชคร้ายอีกครั้งหลังวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ครับ

ไม่อยากเขียนหรือเมื่อจะเขียนถึงคน ๒ กลุ่ม ที่
กำลังทำบ้านเมืองให้ยุ่งเหยิงอยู่ในวันนี้และ
วันหน้า นั่นคือกลุ่มอำนาจเก่าที่ชนะเลือกตั้งอย่าง
ท่วมท้น แต่เมื่อได้บริหารประเทศนี้อย่างเบ็ดเสร็จ
กลับดันละโมภโลภมากเห็นแก่ตัวกับพวกพ้อง จึง
ฉ้อฉลด้วยกลยุทธ์คอร์รัปชันเชิงนโยบายสารพัด เป็น
ผลให้ทหารกลุ่มหนึ่งนำไปอ้างจนทำการรัฐประหาร
สำเร็จเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔

ส่วนนายทหารใหญ่ไม่กี่คนกลุ่มนี้ หลัง
โค่นล้มอำนาจเก่าได้แล้ว กลับไม่ทำตามเหตุผล
๔ ข้อที่ใช้อ้างกับประชาชนเพื่อทำการรัฐประหาร แล
แต่ตั้งคนไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่สนใจแก้ไขปัญหา
เศรษฐกิจ สังคม และ การเมืองอย่าง พล.อ. สุรยุทธ์
จุลานนท์ ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีอีก

ความอ่อนแอของตัวนายฯ และกรม.ทำให้คน
ยากคนจนและชนชั้นกลางทั้งเมืองและชนบท ทวน
คิดถึงผู้นำอำนาจเก่าอย่าง พ.ต.ท.ทักษิณชินวัตรอีกครั้ง

ประชาชนบางส่วนคิดถึงขนาดว่า ทักษิณแม้จะ
โกงกินแต่ประชาชนก็ได้ผลประโยชน์ดีกว่ารัฐบาล
ของคณะรัฐประหารอย่าง พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ที่
แทบจะไม่ทำอะไรให้ชาติและประชาชนเลย

นั่นเป็นความคิดที่นาคติใจยิ่งของสภาพคนใน
สังคมไทย ที่คิดเอาแต่ได้โดยไม่สนใจความถูกผิด

หรือคุณธรรมจริยธรรมกันอีกแล้ว..น่าใจหายจริงๆ ครับ

เมื่อรัฐบาลจากคณะรัฐประหารอ่อนแอหรือ
เป็นง่อยในการบริหารประเทศเช่นนี้ เงินที่มีในมือ
อย่างมหาศาลของกลุ่มอำนาจเก่า ก็ถูกใช้ออกมา
เพื่อยึดอำนาจรัฐคืนมีประสิทธิภาพยิ่งนัก

เริ่มด้วยการใช้เงินจ้างคนกลุ่มหนึ่ง ให้โจมตีกลุ่ม
นายทหารที่กระทำการรัฐประหาร อย่าง
พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน และพรรคพวก โดยเฉพาะ
ประธานองคมนตรี พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ถูกเดิน
ขบวนขับไล่อ่างหยาบคาย ฯลฯ

จากนั้นก็ดึง นายสมัคร สุนทรเวช มาเป็น
หัวหน้าพรรคคนอมินี ตามด้วยการส่งพลพรรคลง
สมัครรับการเลือกตั้ง แต่นั่นยังไม่ร้ายเท่ากับการ
แอบแจกจ่ายเงินอย่างลับๆ ให้พรรคการเมือง
บางพรรคเตรียมสนับสนุนแผนลับบางประการอีกด้วย
แผนลับนี้..เป็นข่าวแฟลมไปแฟลมมา แต่ผมขอ
เปิดเผยให้รู้แล้วรูดไปเลยนะครับ

สามี-ภริยาที่มีเงินมหาศาลในอำนาจเก่า ได้
แอบ (แต่ถูกเปิดโปงแล้ว) พบปะกับผู้นำพรรค
การเมืองหลายคนที่เดินทางไปประเทศอังกฤษทั้งลับ
และเปิดเผย มีการให้เงินแก่คนเหล่านั้นนำมาใช้
ในการเลือกตั้ง ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ อย่างมหาศาล

เป้าหมายการใช้เงินไม่อันครั้งนี้หวังผลหลักๆ
เพียงแค่ว่า..ทำยังไงก็ได้ ขอเพียงมิให้พรรคประชา
ธิปัตย์เป็นรัฐบาล อ้อ..แน่นอน..“มิสเตอร์มาร์ค”
หรือนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ต้องวิบัติ..แห้ว..
หรืออดเป็นนายกรัฐมนตรีคนต่อไปล่ะครับ

คำถามตามมาว่า..แล้วกลุ่มอำนาจเก่า อยากให้
ใครเป็นนายกรัฐมนตรีไทยคนต่อไปล่ะ?

ตอบแบบฟังธงไว้ตรงนี้ได้เลยว่า มีใช้นายสมัคร สุนทรเวช แน่นนอน เพราะคนที่กลุ่มอำนาจเก่าอยากให้เป็นนายกฯ มากที่สุด ชื่อ..บรรหาร ศิลปอาชา นุสรุปร่างเล็ก “แซ่เบ๊” ที่มีลูกเล่นทางการเมืองแพรวพราวใจละครับ

หาก “ผู้เฒ่าแซ่เบ๊” เรื่องมาก กลุ่มอำนาจรัฐเก่า ก็อาจโยนส้มลูกโต หล่นไปทับเท้านายสุวิทย์ คุณกิตติ หัวหน้าพรรคเพื่อแผ่นดินก็ได้..ใครจะไปรู้..

ทั้งหมดเป็นผลที่คอกการเมืองเชื่อว่า พรรคพลังประชาชนที่เข้ามาแรงแล้วแรงอีกนะ ยังไงๆ ก็ไม่มีวันจะได้ ส.ส.เกินกึ่งหนึ่งในสภา ดังนั้นหลังการเลือกตั้ง ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ รัฐบาลไทยในอนาคตหนีไม่พ้น...รัฐบาลผสมครับ

ส่วนจะผสมพันธุ์..เอ๊ย..ผสมกันก็พรรคและพรรคไหนบ้างนั้น ต้องรอผลการเลือกตั้งที่ชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง!

“มังกรเต็ง” หรือนายบรรหาร ศิลปอาชา นั้นเชี่ยวชาญทางการเมืองที่สุด ยังมี พล.ต.สนั่น ขจรประศาสน์ มาผสมครบสูตร “ขนมจีน-น้ายา” เข้าไปอีกคน พรรคชาติไทยก็มีราคาราคีเพิ่มขึ้น จน “มังกรเต็ง” เริ่มพูดจาวางก้าม ประกาศตัวเป็นไท..ไม่จับขั้วกับประชาธิปไตยอีกต่อไป แถมตอบคำถามผู้สื่อข่าวแบบยอกย้อนวนวนอ้อๆ อ้าๆ อี้ๆ อักๆ ยี้ๆ ยักๆ เหมือนมีก้อนเงินก้อนทองติดคออย่างฉับพลันชนิดไม่มีปีไม่มีขลุ่ย

ทำไมจะต้องไม่ให้นายอภิสิทธิ์เป็นนายกฯ และทำไมต้องให้นายบรรหารหรือนายสุวิทย์เป็นนายกฯ เท่านั้น? คำตอบไม่ซับซ้อนเลย..เพราะหากนายอภิสิทธิ์เป็นนายกฯ ทักษิณจะต้องเผชิญกับความเสียหายอีกครั้งในชีวิตครับ แค่อ้อหาคอร์รัปชั่นเรื่องเดียว หากถูกลบปล่อยให้ดำเนินการตามครรลองของกระบวนการยุติธรรมอย่างต่อเนื่อง โดยความจริงไม่ถูกกระทำให้บิดเบี้ยวหรือบิดเบือนล่ะก็..

เชื่อกันได้เลยว่า การกระทำคามผิดมากมายในอดีต คราวนี้ทักษิณได้บริหารประเทศกว่า ๕ ปี นุสรุ “หน้าเหลี่ยม” ก็มีโอกาสจะถูกยึดทรัพย์จนเหลือแต่กางเกงใน และในที่สุดทักษิณและครอบครัวอาจถูกจับติดคุกติดตะรางก็ได้ แบบนี้..เป็นใครก็คงไม่อยากจะเสี่ยง...จริงไหมท่านอดีตนายก

รัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ผู้ยิ่งใหญ่ที่รักและเคารพยิ่ง?

แต่หาก “มังกรเต็ง” เป็นนายกฯ คนอย่างนายบรรหาร..หากคิดจะช่วยทักษิณและครอบครัวแล้วล่ะก็ ประสพการณ์ทางการเมืองที่มีอย่างเหลือเฟือ “มังกรสุพรรณ” ย่อมมีวิธีอุ้มหรือช่วยทักษิณได้อย่างแยบยล

ที่สำคัญ “มังกรเต็ง” นี้..ในวงการเมืองเชื่อว่าหาผลประโยชน์ถึง..ย้า..ต้องถึงจริงๆ (อย่าชี้เหนียวล่ะ) นะ เต็ง-ถือเป็นหนึ่งในนักการเมืองที่พูดคำไหนคำนั้นเหมือนกันนะครับ

เรียกว่า..ทักษิณฉลาดพอที่จะรู้ว่า อภิสิทธิ์ คือนายกฯ ที่เป็นโทษมหันต์ แต่บรรหาร คือนายกฯ ที่เป็นคุณอนันต์!

เมืองไทยนี้แปลก..ส่วนใหญ่ “ข่าวลือ” มักเป็นข่าวจริง ส่วนข่าวที่บอกว่า “จริง” ก็มักเป็นข่าวลือเสมอข่าวลือที่ทักษิณกับคุณหญิงอ้อจะทุ้มเงินประดามีตันกัน “มังกรเต็ง” ให้โตงจนนั่งเก้าอี้ นายกรัฐมนตรีคนต่อไปได้นั้น ดูจะเป็น..ไม่มีควันจะมีไฟหรือ?

พิเคราะห์ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังครบถ้วน สำหรับทักษิณและครอบครัวแล้ว สมเหตุสมผลยิ่งต่อการจะจ่ายทรัพย์สินศฤงคารให้ “เต็งเสี่ยวหาร” เป็นนายกฯ ในครั้งนี้ครับ

ส่วนการกระทำของกลุ่มอำนาจเก่า ตั้งแต่ทุ้มเงินซื้อเสียงให้บรรดาพรรคคนอมีนี่ทั้งหลายเพื่อจะให้ได้ ส.ส. มากที่สุดในสภา หลังการเลือกตั้ง ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามด้วยการซื้อมือ ส.ส. เพื่อยกให้กับคนที่ทักษิณอยากให้เป็นนายกรัฐมนตรี จะก่อให้เกิดปัญหาอันเลวร้ายต่อการเมือง และประเทศไทยสักปานใด ถือเป็นเรื่องน่าเศร้าและเป็นโชคร้ายของประเทศไทยครับ

เฮ้อ..เงินกับคนนี่จะโทษใครดี? เงินนะเป็นกลางใช้หนี้ได้ตามกฎหมาย แต่ยามใดที่เงินตกไปอยู่ในมือคนชั่ว คนชัวย่อมใช้เงินไปทำเรื่องชั่วๆ ทำให้เงินดีๆ และเป็นกลางมัวหมองเสียหาย ถูกกล่าวหาว่าเงินทำร้ายชาติบ้านเมืองและประชาชน

ผมว่า..อย่าโทษหรือโยนความผิดให้เงินเลยคนครับ..คนชั่วต่างหากที่ผิด..ทำให้ชาติไทยเดินสู่ลงศาเตียด เตือดจนเกิดวิกฤตทางการเมืองอีกครั้ง..หลังวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐! ๗

เลือกคนดีให้เป็นที่
อย่างเหลือใจเลือกคนชั่ว
หรือคนดีใช้เวลาเมามัว
เห็นแก่ตัวหลงใหลใต

มีอยู่วันหนึ่ง พระมหาสาวกทั้งสองของ พระศาสดา กำลังวินิจฉัยปัญหาธรรม กันอยู่ ภิกษุทั้งหลายที่ร่วมรับฟังปัญหา นั้น ต่างพากันยกย่องสรรเสริญพระเถระ ทั้งสอง ว่าเป็นผู้ฉลาดรู้ในธรรมยิ่งนัก แต่พระ โลหุทายีเถระ (เถระคือผู้บวชตั้งแต่ ๑๐ พรรษา ขึ้นไป) ซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นด้วย ทำวางท่าอ้าววด ตน กล่าวขัดคอขึ้นว่า

“พระมหาสาวกทั้งสองนี้จะฉลาดสักแค่ไหน จะรู้อะไรทัดเทียมเราได้”

พระมหาสาวกทั้งสองได้ยินเช่นนั้น ก็มีได้ ว่ากล่าวอันใด ต่างก็ลุกจากที่นั่งนั้นแล้วหลีกเลี่ยงไป เหล่าภิกษุเห็นดังนั้นก็พากันแยกย้ายไปเช่นกัน ณ โรงธรรมสภา ภิกษุทั้งหลายประชุม สนทนากันว่า

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย พระโลหุทายีทำ เป็นอวดฉลาด ยกตนเหนือพระอัครสาวก ทั้งสอง ด้วยการกล่าวขัดคอท่ามกลาง สงฆ์เลยทีเดียว”

พระศาสดาเสด็จมา ทรงได้ยินเรื่องนั้น

เข้าพอดี จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น
แม้เมื่อก่อนโลหุทายีนั่นก็ไม่รู้อะไรเลย นอก
จากทำวางทำเท่านั้นเอง”

แล้วทรงนำเรื่องนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มีพระราชอาองค์หนึ่ง

ครองราชย์อยู่ที่กรุงพาราณสี ทรงมีโอรส
พระนามว่า ปาทัชชสี ซึ่งเป็นผู้ไม่ฉลาด มีนิสัย
โลเลเชิงซ้า แต่พระราชาทรงมีมหาอำมาตย์
ที่เป็นบัณฑิตผู้ฉลาด เป็นผู้สนสาระประโยชน์
และธรรมะแก่พระองค์

ครั้งต่อมา พระราชาสวรรคต

หลังจากจัดการถวายพระเพลิงเสร็จแล้ว
พวกอำมาตย์พากันปรึกษาว่า

“เราน่าจะอภิเษกปาทัชชสีราชบุตรขึ้น
ครองราชสมบัติ”

แต่มหาอำมาตย์ได้ทักท้วงว่า

“พระกุมารนี้หากเป็นผู้ไม่ฉลาด โลเล
เชิงซ้า จะทรงปกครองบ้านเมืองได้หรือไม่
พวกเราควรจะทอดสองดู ก่อนที่จะอภิเษก”

ทั้งหมดจึงเตรียมการตัดสินคิดความให้
พระกุมารประทับนั่งในที่นั้นด้วย เมื่อมหา
อำมาตย์ตัดสินคิด ก็**สร้างตัดสินคิดอย่างผิดๆ**
โดยตัดสินให้ผู้ที่มิใช่เจ้าของ ได้เป็นเจ้าของ
แล้วลองถามพระกุมารว่า

“ข้าแต่พระกุมาร ข้าพระองค์ตัดสินความ
เช่นนี้ เป็นไปโดยชอบธรรมหรือไม่”

พระกุมารรับฟังแล้วก็นิ่งเงียบ ทำทีเหม้ม
ริมฝีปาก มิได้กล่าววาจาใด มหาอำมาตย์เห็น
อย่างนั้น ก็เกิดความคิดว่า

“พระกุมารคงจะรู้ว่า เป็นการตัดสินที่

ไม่ถูกต้อง จึงฉลาดที่จะไม่กล่าวคำใดออกมา
กระมัง”

ดังนั้นมหาอำมาตย์จึงเอยกับพวกอำมาตย์ว่า

“ปาทัชชสีราชกุมาร ทรงมีความสามารถ
ย่อมรุ่งเรืองกว่าพวกเราทั้งหลายเป็นแน่ จึง
ทรงเม้มพระโอษฐ์ไว้ เพราะทรงเห็นว่าพวกเรา
ตัดสินโดยไม่ชอบธรรม”

วันต่อมา พวกอำมาตย์ได้เตรียมการ
ตัดสินความคดีใหม่ **คราวนี้ได้ตัดสินคดีอย่าง
เป็นธรรม** แล้วสอบถามพระกุมารว่า

“ข้าแต่พระกุมาร ข้าพระองค์ตัดสินความ
เช่นนี้ เป็นไปโดยชอบธรรมหรือไม่”

พระกุมารถูกถามแล้วก็นิ่งเงียบ ทำทีเหม้ม
ริมฝีปาก มิได้กล่าววาจาใดเหมือนเดิม คราวนี้
มหาอำมาตย์จึงรู้ความจริงได้ทันทีว่า

“พระกุมารนี้ทำวางทำไปอย่างนั้นเอง
ที่แท้ใจเขลา ไม่ฉลาด ไม่อาจแยกแยะชั่วได้”
จึงบอกกับพวกอำมาตย์ว่า

“**ราชกุมารองค์นี้ไม่ทรงรู้ว่า สิ่งใดเป็น
ธรรมหรือไม่เป็นธรรม จึงได้แต่เม้ม
พระโอษฐ์ไว้ เพราะไม่ทรงทราบเหตุการณ์
สักนิดหนึ่งเลย**”

บรรดาอำมาตย์ทั้งหมดก็เห็นพ้องต้องกัน
อย่างนั้น จึงพากันเลือกมหาอำมาตย์ขึ้นแทน
อภิเษกให้ครองราชสมบัติกรุงพาราณสีสืบไป

.....

พระศาสดาทรงนำพระธรรมเทศานี้มา
แสดง แล้วตรัสว่า

“**ปาทัชชสีราชกุมารในครั้งนั้นได้มาเป็น
พระโลหุทายีในบัดนี้ ส่วนมหาอำมาตย์ผู้
เป็นบัณฑิตนั้น คือเราตถาคตเอง**” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๔๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๕๑๐)

จะเป็นทนายทอสูร
หรือทนายทบุญ
ผลกระทบ จะบอกเอง

ระบบผูกขาด เป็นระบบที่เลวร้ายที่สุดในโลก
มนุษย์

ที่เห็นเด่นชัดทำให้ขาดการแข่งขัน

เมื่อไม่แข่ง ก็ไม่กระตือรือร้น และจบลงที่
ไม่พัฒนา

หน่วยราชการหลายแห่ง หากมีเอกชนเข้า
มาประกบอาจจะเจ๊งไปนานแล้ว โดยมีเสียงปรบมือ
ของประชาชน!

ทฤษฎีผูกขาด บางทีก็มีข้อยกเว้น เมื่อเอา
สาธารณูปโภคไปยกให้คนนอกทำ

เมื่องานบริการ งานบำบัดทุกข์ มุ่งกำไร จะ
เหลืออะไรท่านผู้ฟังครับผม?

แม้โลกียะก็ยังมีข้อยกเว้น ซึ่งกระจ่างใจ ออก
กฎหมายสกัดกั้นธุรกิจผูกขาดในหลายประเทศ

แต่จะสกัดอย่างไร ก็พ่ายแพ้สุดมคต “เงิน
คือพระเจ้า” และฝีมือ “กินค่าใหญ่ที่สุด” ของคน
ค้าขาย

เพิ่มทุนก็ทำ

รวมบริษัทก็เอา

เพื่อสังหารกรรมธุรกิจขนานแท้ ปลาใหญ่กิน
ปลาเล็ก

ก่อนพุทธกาลกำเนิด

ก่อน คริสต์กาลอุบัติ

ความดีผูกขาดโดยบุคคลกลุ่มเล็กๆ

ประชาชน ห้ามโต้แย้ง ห้ามโต้เถียง

ระบบผูกขาด มีการสืบทอดทางสายโลหิต
เรียกว่าผูกขาดกันตั้งแต่เกิด

บุคคลที่เหมาะสม จะต้องเกิดในตระกูลของเรา!

บางลัทธิใครจะขึ้นสวรรค์ ต้องผ่านฉันทานุมติ
ะจีระ มิฉะนั้นไม่มีสิทธิ์ แม้จะทำดีมากมายก็ตาม!

ทนายทบุญ : ทนายทอสูร : ระบบผูกขาด

หลายลัทธิของวันนี้ จะชิงชังบอกกล่าว มี
แต่พวกเราเท่านั้นที่มีสิทธิ์

เธอจะทำความดีแค่ไหนก็แค่นั้น ต้องให้ฉัน
ตีตราประทับ

อนาถใจมาแต่ตึกดำบรรพ์

ผูกขาดกันตั้งแต่อำนาจบริหารบ้านเมือง

อำนาจค้ากำไร

และอำนาจแห่งการทำความคิด!

ศาสดาทั้งหลาย ท่านทำลายโซ่ตรวนแห่ง
การผูกขาดผู้เสียประโยชน์จึงมุ่งร้ายทำลายชีวิต

ตัวกฎแห่งกรรมเองก็ไม่ใช่คคิกคนอง “ผูก
ขาด” หากกรรมใหม่มากพอ กรรมเก่าที่เรียก
ฟ้าลิขิตก็ต้องถอย

เมื่อกฎแห่งจักรวาล ยังไม่กล้าผูกขาด แต่
มนุษย์ตัวเล็กๆ กลับมีใจกำเรียบทะเลเยอทะยาน
ขาดล้มมาคารวะ

การเมือง เรื่องของการเสียสละ แต่คน
มักง่าย กลับกล้าที่จะเอาสุขทุกข์ของประชาชน
มาสนองตัณหาตัวเอง

นักการเมือง ส่งทายาทเข้าชิงธง ส่งเมีย
เข้ารบ ส่งผิวเข้าต่อสู้!

คนรวย ส่งลูกหลานร่วมรบ

ชิงธงแห่งการเสียสละ!

ชิงธงแห่งการเห็นชีวิตผู้อื่นสำคัญกว่าชีวิต
เรา !

ผลประโยชน์ของประชาชน ย่อมมาก่อน
วงศ์ตระกูล!

ตื่นตา ตื่นใจ

กลองรบ การเมือง ดังกระหึ่ม

“ผมจะทำทุกอย่างเพื่อพ่อแม่พี่น้อง
(ยกเว้นลงจากหลังท่าน!)”

จะเป็นทายาทอสูร หรือทายาทบุญ

ผลกรรม จะบอกเอง

ก่อนนอน ขอจงอธิษฐาน

“ขอให้คนอื่นมีความสุข ส่วนข้าพเจ้าไว้
ทีหลัง...”

๗

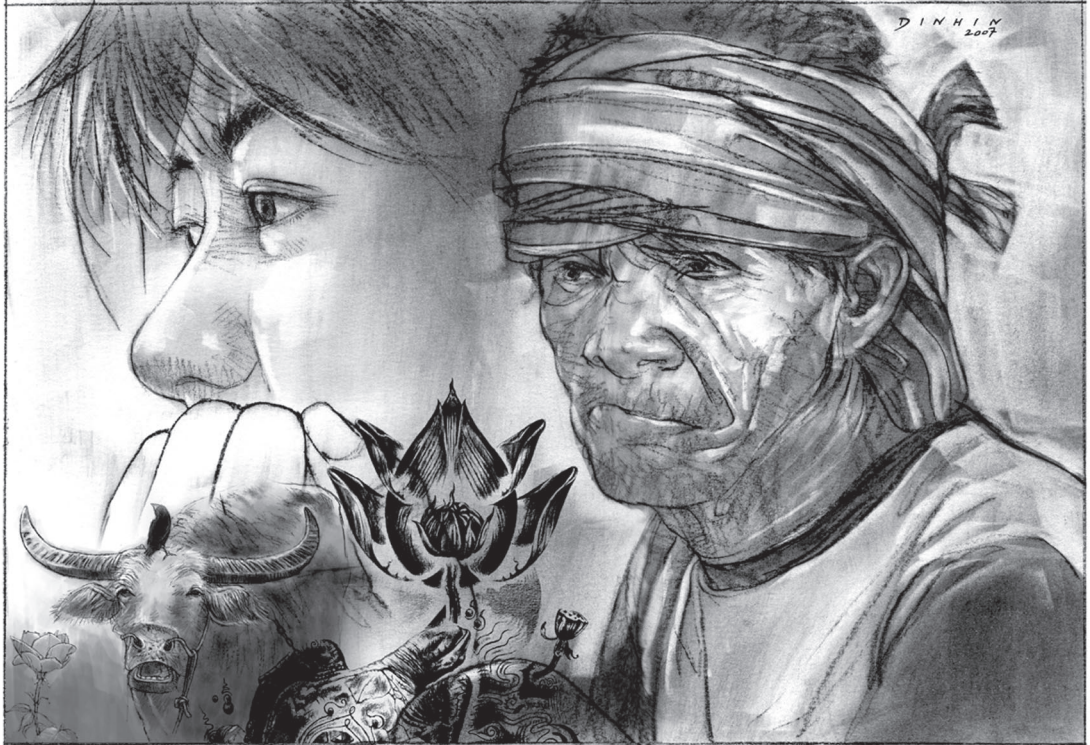
แปดสิบพรรษา มหาราชา

องค์ พระรังสฤษฎ์พร้อม	โพบูลย์
องค์ ประทีปแสงสุรย์	ส่องหล้า
องค์ เอกเทพวิฑูร	ไต่เทียบ ทันนอ
องค์ หนึ่งในประเทืองฟ้า	เฟื่องฟุ้งกรุงสยาม
องค์ ไท้งามสง่าแท้	สุนทร
องค์ มหาชนกลอน	สืบสร้าง
องค์ สละเพื่อนคร	ครองสุข สันต์แล
องค์ เพชรเมลิองมีร้าง	มีแล้งแหล่งสถาน
องค์ ทรงงานหนักทัน	ศรัทธา
องค์ เสด็จดับปัญหา	แห่งด้าว
องค์ นำรัชนีาวา	ชีวิต
องค์ รักรัษีสิทธิ์ทรงน้ำ	จิตน้อมจอมธรรม
องค์ ล้ำสายสมุทรกว้าง	กลมมชน
องค์ พิทักษ์มณฑล	ถิ่นแคว้น
องค์ เพิ่มผลิตผล	สรรคเพื่อไทยเอย
องค์ ผดุงศาสตร์มั่น	มุ่งสร้างทางเกษม
องค์ ปรีดีเปรมปกบ้าน	ธิบดินทร์
องค์ อัครศิลปิน	เปรี๊ยะแก้ว
องค์ ภูมิพลฯ ยิน	พระยศ ยิ่งเฮย
แปดสิบพรรษาแพ้ว	เฟริศพร้อมพรถวาย

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า นางสาววาสนา บุญสม ประพันธ์

คำสอง
กสองคำ

บทเรียนราคาแพง

ซาพเจ้าตื่นนอนด้วยความรู้สึกซึ่มๆ เอนพิงหมอน ในท่ากึ่งนอนกึ่งนั่ง ชันเข่ากอดเหมือนคนติดยา ดึงผ้าห่มทอมือสีมอมๆ คลุมปลายเท้า เหลือบดูนาฬิกาข้อมือที่ผูกหลวมๆ เส้นเลือดโปน ลึคล้ำปรากฏที่ปลีแขนทั้งสองข้าง บ่งบอกความกรากกร่างงานและการเดินทางของสังขาร ตั้งแต่เริ่มต้นจนเข้าสู่วัยดึก รอยหมองคล้ำของโรคภัยที่รุมล้อมเร่งวันเวลาให้การเดินทางชีวิตได้สิ้นสุด

เร็ววันรอยคล้ำที่ขอบตาบอกถึงเลือดไหลเวียนไม่ได้ ไตทำงานบกพร่อง มองพื้นห้องที่ราดด้วยซีเมนต์ หยาบๆ พอกันมดปลวก ผ่นกั้นด้วยอิฐไม่ฉาบ ปูนพอกันลมฝน ภาพปฏิทินหลวงพ่อบัญญาฯ กับพ่อบ้านโพธิ์รักรัษนั่งเคียงข้างกันเขวอนที่ตะปุดผ่นั่ง นึกกราบท่านในใจอย่างคนขาดบุญ แม้จะศรัทธาเพียงไรก็หาโอกาสไปกราบท่านไม่ได้

มองผ่านหน้าต่างทางทิศตะวันออกเห็นสวน

เบื้องล่าง พุ่มดอกเฟื่องฟ้าเลื้อยปกคลุมเรือน
แก้วมังกรดูรุงรังเพราะห่างเห็นการตกแต่งดูแล
จึงบุกรุกพื้นที่กันเอง ซอกกล้วยไม้ห่อด้วยกาบ
มะพร้าวมีเถาวัลย์ก่ห้อยพาดเป็นสายราวจะ
เยาะเย้ยเจ้าของเก่าอย่างผู้ที่กำลังจะชนะ

กลิ่นดอกมะม่วงหอมโชยไม่ขาดระยะ ซ่อ
ดอกขาวโพลนจนมองไม่เห็นใบ แผลงฝั่งบินใต้
ตอมเกสรอย่างมีความสุข ละสายตาจากซ่อ
มะม่วงมาพิจารณาซอกกล้วยไม้อีกครั้ง ที่คิดว่า
เป็นวัลย์ก่ห้อยย้อยอยู่นั้น ที่แท้ไม่ใช่ เป็นพืชพันธุ์
ใหม่ที่ไม่เคยรู้จัก มีหน้าตาคล้ายวัลย์ก่ ซ่อดอก
แตกตามซ่อใบ ดอกบานสีขาวแบบดอกมะลิ อิมม
..ปล่อยไว้อย่างนี้ก่อน

เสียงปืนคำรามที่ท้ายไร่จนแทบชี้หูรวง ไก่ป่า
นกหนูแตกตื่นกระเจิงไป นึกตำหนิตงใจๆ คนพวก
นี้จิตใจทำด้วยอะไร ถึงโหดร้ายป่าเถื่อนเช่นนี้
สัตว์จะเอาอะไรมาต่อสู้กับคนได้เล่า? ฆ่าก็ตายไว้
ก็รอด นึกอยากจะไปต่อว่าให้หน้าใจ แต่เรามี
สิทธิ์อะไรที่จะไปห้ามปราม ท้ายไร่ไม่ใช่ป่าที่เรา
เป็นเจ้าของ เป็นสัตว์ป่าธรรมชาติไม่ใช่สัตว์เลี้ยง
ชินเจ้าก็เจ้าการมีหวังได้กินกระสุนนายพรานแทน
สัตว์เหล่านั้น

เสียงระฆังแห่งแห่งบอกเวลาชาวบ้านให้
เตรียมตัวดับบาตร ข้าพเจ้ารีบยื่นกายลุกขึ้น
ความเจ็บปวดข้างขาทำให้ลุกนั่งไม่คล่องตัวโดย
เฉพาะช่วงต้นนอน แต่พอลุกนั่งได้ก็พอเดินเดินไป
มาได้ตลอดวัน มันเป็นอาการของคนใช้แรงงาน
หนัก เส้นสายต่างๆ ยึดแข็งตึง ความแข็งแรง
สมัยหนุ่มเริ่มหดหาย

นึกถึงครุมวยท่านหนึ่งเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน
เป็นครุมวยที่มีลูกศิษย์มากมายไปฝึกซ้อม
ข้าพเจ้าไปยืนเลียบบๆ เคียงๆ ดูเขาฝึกซ้อมทุกวัน
แต่ไม่กล้าฝึกเพราะกลัวเจ็บ แต่ใจชอบนัก มีครู
พละคนหนึ่งเป็นครูฝึกนักมวยด้วยอีกคน ปกติ
ท่านจะเป็นกรรมการตัดสินมวยอยู่เสมอ เมื่อท่าน
เห็นความกำยำของข้าพเจ้าก็จะจ้องมองอย่างสนใจ
วันหนึ่งจึงถามครูพละผู้เป็นเจ้าของสนาม

“พี่ชลดูกคนนี้เป็นใคร?”

“ไหน?..” ครูพละเหลียวมอง

“นั่นไง ยืนพิงต้นมะพร้าวอยู่นั่น ผมซักสนใจ
รูปร่างมันดูล้ำล้นดี หน้าตาก็ดูเอาเรื่อง ทำไม
ไม่ตั้งมันมาฝึกบ้างล่ะ เพื่อมีแวว”

“ฮะๆ คราวนี้เห็นที่สายตาอาจารย์หลอก
ตัวเองซะแล้วนะ”

“ทำไมล่ะพี่?” ครูพละถามงงๆ

“โธ่ ใ้มนั้นเทียม มันแท้เสียเมื่อไรเล่า มัน
ล้ำล้นเพราะจุงควายไถนา งานหนักเบา มัน
ไม่เกียงทรอก มันเก่ง แต่เรื่องตวยดีไม่เห็นมัน
มีแววผู้ชายเลยวะ”

“แต่หน่วยก้านมันดีนะ ไม่ลองเชียร์ๆ มันดู”
ครูพละยังติดใจ

“เสียเวลา ชี้ตลาดออกอย่างนั้น จะไปสู่ใคร
ได้ ใครทำตมันก็ยกมือไหว้ จนไม่มีใครเอาเรื่อง
เอาราวกับมันแล้ว” ครูพละพูดปลงๆ

หนุ่มๆ วัยคะนองหลายคนหันมามองยิ้มหยามๆ
จนข้าพเจ้ารู้สึกอาย แต่นึกถึงคำสอนของแม่ที่ให้
สงบเสงี่ยมเฉียมตัวเสมอ “ลูกเอ๋ย เราเกิดมา
อาภัพอัปจน อย่าไปเกะกะระรานใคร มันจะทำให้
เราเดือดร้อน พ่อเราก็ไม่มี แม่เองก็หาเช่ากินค่า
เลี้ยงลูกไปวันๆ ไกล่ใครที่เขาเป็นผู้ดีมีสกุลให้
ถ่อมตนไว้ เขาจะได้เอ็นดูไม่รังแกเรา”

คำเตือนของแม่เป็นความจริงเสมอ ข้าพเจ้า
ไม่เคยถูกรังแกถึงขั้นทำร้ายร่างกาย จะมีบ้างก็
เพียงคำเสียดสี แต่ทำหูทวนลมเรื่องก็จบ

วันนั้นถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะอัปอายแต่ก็ไม่คิด
จะเป็นนักสู้หรือนักมวย ข้าพเจ้าทนดูการซ้อม
มวยจนจบยก นักมวยอีกคนเตรียมตัวซ้อมต่อ
จากคู่แรกหันมามองข้าพเจ้าแล้วส่งยิ้มกับครูพละ
พูดต้งๆ ว่า

“ไ้เจ้มนเอาหัวใจมาหรือเปล่าวะ ถึงเฉย
อย่างนั้น”

“น่าจะเอาผ้าถุงแม่มาผูกนะ” อีกเสียงเสริม

“นั่นสิ น่าเสียดายความเป็นผู้ชายของมัน”

“เฮ้ย ผู้ชายที่ไหน ดูหน้ามันสิเหมือนผู้หญิง”

ข้าพเจ้าหยุดจดจรัคาญกับวจาเหล่านั้น
ผลุนผลันลุกขึ้นยืน หลายคนตื่นตื่นตบมือให้
กำลังใจให้สู้

“เฮ้ย ใ้เจ้มันสู้แล้ว เตรียมหาคู่ซ้อมให้มันไว้ย”

อาจารย์พละกับครูชลปรารตเข้ามา ข้าพเจ้า
รีบค้อมตัวพนมมือไหว้

“แะ..ไม่เอาละครับ ผมขอลา”

เสียงร้องโอยด้วยความผิดหวังดังขึ้นแทบจะ
พร้อมกัน ครูชลส่ายหน้า “กว่าแล้วไ้มันมันไ้
ตัวเมีย จะเลี้ยงเป็นไ้ตืออย่างไร เสียเวลานานา” ครู
ชลตึงครุพละกลับเข้าล้างเวียนเรียกซ้อมคู่ต่อไป

ข้าพเจ้าเดินกลับบ้านด้วยความลับสน นั่งซึม
เกิดเป็นผู้ชายเสียเปล่าให้เขาปรามาสดูถูกอยู่ได้
แต่คำเตือนของแม่ยังก้องในหูไม่ไห้ต่อสู้กับใคร
ความเจียบและซึมเศร้าทำให้แม่สงสัย และ
ไม่เห็นข้าพเจ้าไปดูเขาซ้อมมวยเหมือนเคย

“เป็นอะไรไปลูก เห็นนั่งซึมมาหลายวัน ไ้ทำไม
ไม่ไปดูเขาซ้อมมวยเล่า?”

“ฉันก็อยากไป แต่...” ข้าพเจ้าพูดไม่ออก

“แต่อะไร พวกนั้นรังแกไ้?”

“ไม่รังแกก็เหมือนรังแกแหละแม่ เขาหาว่า
ฉันไม่ใช่ผู้ชาย”

“เฮ้า...ทำไมไม่แก้ผ้าให้มันดู จะได้หายสงสัย”

“ไม่ใช่อย่างนั้นแม่ ครูชลกับครุพละต้องการ
ให้ฉันขึ้นซ้อมมวยแต่ฉันไม่เอา ก็หาว่าฉันซ้ชลาด
ยิ่งกว่าผู้หญิง ไ้ให้ฉันไปนุ่งผ้าถุงนะแม่”

“อืม ทีที..แล้วลูกทำไมไม่ฝึกซ้อมเล่า ลูกก็
เป็นผู้ชายเหมือนเขาไ้”

“ไ้แม่ ฉันอยากซ้อมใจแทบขาด แต่กลัวแม่
ว่า”

“อ้าว...แม่จะไปว่าอะไร มันเป็นเรื่องของลูก
ผู้ชาย”

“ก็แม่เคยสอนไม่ให้ใช้กำลังกับใครไ้”

“ลูกเฮ้ย ฝึกซ้อมออกกำลังกายหรือต่อสู้บน
เวทีไม่ใช่เรื่องผิดกฎหมายอะไร ที่แม่ห้ามนั้นคือ
ไม่ให้ลูกไปเที่ยวเป็นนักเลงใช้กำลังระรานคนอื่น
ให้เขาเดือดร้อนต่างหาก เรื่องซ้อมมวยหรือ

ชกต่อยบนเวทีมีกติกาแม่ไม่ได้ห้ามไ้เนนา แต่อย่า
ไปเที่ยวเป็นนักเลงมวยทำไ้ใครต่อไ้ใครชกให้ไ้ใครชง
น้ำหน้า แบบนี้แม่ไม่อนุญาต”

ข้าพเจ้าเดินดุ่มมาที่ค่ายครูชลอย่างมั่นใจ ไ้
นั่งหลบมุมชมการซ้อมเหมือนที่ผ่านมา เดินไป
ไหว้ครูชลด้วยท่าทีองอาจ แล้วชูกำปั้นขึ้นเหนือ
ศีรษะว่าวันนี้ใ้เจ้เทียมจะสลัดผ้าถุงทิ้ง

“เฮ้ย...อะไรของมึงวะ กูจะไปหมดแล้ว” ครู
ชลส่ายศีรษะไปมา

“ผมมาขอซ้อมมวยกับครูด้วยคนครับ”

ครุพละยืนเอียงฟ้งอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง
เดินมาตบไหล่ข้าพเจ้า

“เอาจริงรึวะ?”

“จริงครับ ผมพูดเล่นไม่เป็นทรอกครับ”
ข้าพเจ้ายืนยัน

“เฮ้ย เปิดมันจะมาชนแทนไ้ไ้ไ้วะ” ใคร
คนหนึ่งกล่าวขึ้น

“มันไม่ใช่เปิดนะไว้ย มันเป็นไ้ คอยดูไ้มัน
มีเตือย ถ้าฝึกซ้อมมันไปโลดแน่ ไ้เจ้เอาเลย”
เสียงสนับสนุนแซ่แซ่ ข้าพเจ้าหัวใจพองโต

“จัดการเลยพี่ หาเป้าให้เด็กมันเลย” ครุพละ
เอ่ยกับครูชลอย่างซิงซัง

“ดีไว้ยไ้เจ้ เฮ้า..ใครจะลงนมซ้อมกับไ้เจ้
ยกมือขึ้น” ครูชลกวาดตาไปรอบๆ มือยกพริบพริบ
ดูเหมือนแทบทุกคนอยากจะเป็นคู่ซ้อมให้ทั้งนั้น

“เอาละ เอามือลงได้ เตียวข้าจัดให้แล้วกัน ลง
นมซ้อมใหม่เอาฝึกล่อเป้าก่อนดีกว่า ให้มันมี
กระดุกขึ้นมาก่อนค่อยซ้อมจริง เราต้องการสร้าง
เด็ก ไม่ใช่ฆ่าเด็กไว้ย” ครูชลกล่าว

ครุพละเห็นด้วยกับครูชลจึงลงทุนเป็นครูล่อ
เป้าให้ข้าพเจ้าตั้งแต่เริ่มต้น ฝึกสอนลีลาท่าแม่ไม้
มวยไทยต่างๆ จนพร้อมสู้บนเวที มวยค่ายครูชล
ออกตระเวนประกบหาคู่ชกตามงานวัดต่างๆ รวม
ทั้งตามจังหวัดใกล้เคียงก็ไม่เคยว่างเว้น ชนะบ้าง
แพ้บ้างเคล้าคลุกกันไป

ครั้งแรกบนสังเวียน ในนามฉายานักมวยที่ครู
ชลตั้งให้ “นกนิต ศิษย์สายชล” เอาหน้าแลกหมัด

ทำผลงานไม่ดีนัก เพราะโดนนับยกสามแต่ประคองตัวรอดพ้นเข้าเตมะหาภัยของคู่ต่อสู้จนรอดพ้นพอพักยก ครูพละรีบเข้าแก้ทางมวยโดยให้สกัดเข้าด้วยการเตะตัดพับในอย่างเดียว หลีกเลี่ยงการเข้ากอดตีเข่าวงใน เพราะเราเป็นนักมวยใหม่ชกครั้งแรกสู้เขาไม่ได้ เหลือเวลาเพียงสองยกเราเป็นรองเขาอยู่มาก

เสียงระฆังขึ้นยกใหม่ กรรมการเรียกนักมวยเตรียมตัวต่อสู้อีกกลางเวที ฟันฝ่ามือให้สัญญาณ “ชก” ข้าพเจ้าตั้งสติรวบรวมกำลังที่เหลือเดินหน้าเตะพับในดังสะเทือนเวที คู่ต่อสู้ขาอ่อนลงเห็นได้ชัดเวียนเข้ากอดตีเข่าวงใน แต่ข้าพเจ้าเบี่ยงตัวหลบออกมาทุกครั้ง แล้วเตะเจาะยางพับใน สลับกับเตะตัดพับนอกจนจบยกที่สี่ พักยกครูพละวิ่งขึ้นเวทีให้น้ำเอง “โอ้เจ้าเอ็งทำได้ดีมาก ยกสุดท้ายนี้มันสู้เองไม่ได้หรอก ขอให้ทำเหมือนเดิมนะ มีงชนะแน่”

ระฆังยกสุดท้าย กรรมการเรียกนักมวยออกกลางเวที ปรากฏว่าคู่ต่อสู้ลุกขึ้นมาแล้วก้าวขาไม่ออก กรรมการเห็นหมดทางต่อสู้ก็จับมือข้าพเจ้าเป็นฝ่ายชนะในยกนี้ ครูชล ครูพละ และเพื่อนร่วมค่ายศิษย์สายชลต่างวิ่งขึ้นมาแสดงความดีใจกันถ้วนหน้า

ชีวิตบนเวทีผ้าใบเริ่มเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ จากการตระเวนชกตามเวทีงานวัดก็มีการประหมัดกับนักมวยค่ายใหญ่ๆ ระดับจังหวัด ขณะเดียวกันค่ายสายชลก็มีนักมวยฝีมือเพิ่มขึ้นอีกหลายคนบ่อยครั้งที่มวยค่ายศิษย์สายชลชนะยกที่ม ครูสายชลกับครูพละมีความสุขมากที่มวยค่ายเล็กๆ สามารถสร้างนักต่อสู้ที่มีฝีมือได้ อย่างน้อยก็มีค่าตัวเรือนหมื่น มีเดิมพันติดปลายนิ้วมทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งที่ทำนรักอาศัยบ้านท่านเป็นที่พักอยู่กินเสมือนบ้าน บุตรของท่านทุกคนให้ความรักและเคารพเสมือนญาติ ทั้งความแข็งแรงในวิชามวยไทยชกที่ไหนก็ชนะทุกครั้งทำให้กลายเป็นหนุ่มเนื้อหอมไม่เบา ไม่เว้นแม้แต่บุตรสาวครูชล เธอเป็นหญิงสาวรุ่นน้องที่มีนิสัยดี

และดีต่อข้าพเจ้ามาตลอดแอบเชียร์ข้างเวทีทุกครั้ง ความที่เป็นลูกสาวคนเดียวที่พ่อหวังแทนไม่ค่อยยอมให้ออกไปไหนง่ายๆ ทุกครั้งต้องแอบออกจากบ้านมาดูข้าพเจ้าชกนั้นมีผู้รู้ไม่กี่คน ครอบงำเมื่อลงจากเวทีผู้แพ้ผู้ชนะก็คือมิตร ดูคู่ต่อไปโดยไม่มีร่องรอยความซุนซ่องอาฆาตพยาบาท น้ำใจนักกีฬาคือการรู้แพ้รู้ชนะ แต่กีฬาใจที่มีความรักเป็นเดิมพันนี่สิ จะเอาอย่างไร?

ข่าวการขอมั่นลูกสาวครูชลรู้กันไปทั้งหมู่บ้าน เป็นชายหนุ่มต่างหมู่บ้านที่มีความรู้ จบ ป.กศ.ต้น จากวิทยาลัยครูที่มีชื่อเสียง มีสวนยางพาราเป็นหลักประกันฐานะความมั่งคั่ง ข้าพเจ้าเป็นเพียงหนุ่มภูธรที่มีแต่กำลัง รือ่านหลงรักลูกสาวเจ้านายผู้มีพระคุณ

แต่ความรักไม่เลือกเจ้าเลือกนาย วิมลนัดหมายข้าพเจ้าในคืนพระจันทร์เต็มดวงเพื่อปรับทุกข์เรื่องการหมั้น เธอบอกว่าเป็นความพอใจของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย แต่เธอไม่มีใจให้ผู้ชายคนนั้นแม้แต่น้อยนิด คืนนั้นเธอขอร้องให้ข้าพเจ้าหาวิธีพาเธอหนีไปใช้ชีวิตร่วมกันตามลำพัง ข้าพเจ้าอึ้งและซึ่งใจที่เธอเลือกข้าพเจ้า แต่ต้องคิดหนักระหว่างความรักกับความกตัญญู คืนนั้นบรรยากาศเป็นใจทำให้เราทั้งสองทำลายประเพณีอันงดงามเมื่อครูชลจับได้ก็ประกาศตัดขาดจากศิษย์อาจารย์ ข้าพเจ้าถูกประณามว่าเป็นศิษย์ล้างครู กินบนเรือนขี้บนหลังคา คนแบบนี้ไม่น่าคบ กลายเป็นสัตว์เลื้อยคลานที่น่ารังเกียจไปทันที

เมื่อขาดการสนับสนุนจากค่ายมวยต้นสังกัดฝีมือก็เริ่มตกต่ำ แม้มีสังเวียนให้ขึ้นแต่ก็กลายเป็นนักมวยที่ไร้ฝีมือ ชกก็ครั้งก็แพ้คู่ต่อสู้อย่างน่าอัศจรรย์ ค่ายอื่นๆ ที่เปิดฝึกสอนนักมวยเมื่อรู้ข่าวก็ไม่ยอมรับข้าพเจ้าเป็นนักมวยประจำค่าย ครูพละก็ชิงชังว่าทำให้เสียหน้า คนไม่มีความกตัญญูอย่างนี้จะไม่ขอสนับสนุนอีกต่อไป

สิ่งที่น่าสลดใจที่สุด วิมลแขวนคอตายเพื่อหนีความอับยศที่ถูกประณามจนไม่สามารถสู้หน้าผู้คนได้ ชีวิตเธอจบสิ้นลงด้วยผ้าเช็ดตัวผืนเดียว

ความผิดทุกอย่างถูกโยนมาให้ข้าพเจ้าคนเดียว
ครุชลึงกับลั่นวาจาอย่างอาฆาตเคียดแค้น

“ไอ้เจ้า ไอ้สัตว์นรกเลี้ยงไม่เชื่อง มึงกับกูจะ
อยู่ร่วมโลกกันไม่ได้ กลับเข้าหมู่บ้านนี้เมื่อไหร่มึง
ตายแน่ หากคำพูดของกูไม่เป็นความจริง ยอมให้
ชาวบ้านเรียกหมาไว้อย่าง”

คำประกาศของครุชลึงเป็นที่รู้กันทั่ว แม่ของ
ข้าพเจ้าถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ จัดเตรียมรูป
เทียนไปกราบขอขมา หากแม่นเอาโทษกับมันก็
ขออย่าให้ถึงตายเลย นึกว่าเห็นแก่แม่ของมัน
ด้วยเถิด ข้าพเจ้ารู้ข่าวถึงกับเข่าอ่อน “โธ่แม่ ใน
ที่สุดฉันก็ทำให้แม่เดือดร้อนจนได้ ฉันต้องขอโทษ
แม่ด้วย ขอโทษจริงๆ แม่จ๋า”

วันเวลาผ่านไป ชื่อไอ้เจ้ นกนิต ศิษย์สายชล
ก็เลือนหายไปจากสังเวียน ชีวิตจริงออกเร่ร่อน
รับจ้างไปตามเหมืองแร่ในจังหวัดภาคใต้ ใช้ชีวิต
ไปตามยถากรรม แม่พยายามส่งข่าวเสมอเพื่อให้
ข้าพเจ้าสบายใจ

“ไม่ต้องกลับมาละลูก ใจครุชลึงยังไม่เย็น ไม่
ต้องเป็นทวงแม่นะ มีพี่ๆ คอยดูแลแม่อยู่แล้ว”

ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นท้องฟ้าคันหารูปรอย
กระต่ายน้อยบนดวงจันทร์แต่คืนนี้ดวงจันทร์อับเฉา
ฟ้ามืดมิด แม้แต่ดาราก็ไม่กะพริบแสง ฝนที่โปรย
เม็ดลงมาตั้งแต่หัวค่ำยังไม่มียี่สิบห้าจะหยุดลงง่ายๆ
ในกองสีเรื้อนพักคนงานที่มุ่งหน้าท่าเรือพรุน มี
ใบปอแห้งเหน็บปิดรูรั่วเป็นจุดๆ ข้าพเจ้ารีบ
กระสอบปูนซีเมนต์ที่ใช้เป็นเสื่อปูนนอนหลบหยด
น้ำที่รั่วซึมจากหลังคา มีกระสอบข้าวสารที่ขอ
มาจากเจ้าแม่บู๊ทักพอไม่ให้ระคายผิวหนังและ
บางครั้งก็ใช้เป็นผ้าห่มนอนในคืนหนาว เหลียวดู
เพื่อนคนงานที่ต่างหลับไหลไปเพราะเสียงเพลง
แห่งพระพิรุณซบกล่อม บวกกับความอ่อนเพลีย
จากการทำงาน แม้ฝนร่ำหยุดใส่หัวก็ไม่รู้สึกตัว ดู
เขาก็มีความสุขกันดี อาจเป็นเพราะเขาไม่มีความ
หลังรันทดให้รวดร้าวทุกครั้งที่นี่ถึง

วิลลเธอคงไปสู่สวรรค์อันไกลโพ้นน้อยอย่าง
หมดห่วง แต่ข้าพเจ้ายังอยู่กับชะตากรรมอัน

ขมขื่นต่อไป สาธุ ไปดีเกิดน้องรัก ขอให้ไปสู่
สรวงสวรรค์เถิดนะ ส่วนพี่อีกไม่นานก็คงจะตาม
ไปเช่นกัน แต่คงไปคนละทาง ฉันทเองก็รู้ว่าตาย
แล้วจะลงนรกขุมไหน โลกนี้ไม่มีอะไรน่าอยู่หรือ
น้อง โลกแห่งศักดิ์นาไม่ใช่โลกของเราที่จะดึงเอา
ทุกสิ่งได้

เวลาผ่านไปสามปีแล้วร่วมสามสิบปี แต่
เหตุการณ์เหล่านี้เหมือนกับเพียงเลยผ่านไปเมื่อวาน
โลกเปลี่ยนแปลงไปมากแล้วจนตามแทบไม่ทัน
โลกยุคโลกาภิวัตน์กำลังสอนคนในสังคมให้วินาศ
ทางวัฒนธรรม จริยธรรม และศีลธรรม ดีชั่ว
ไม่ค่อยปรากฏผลให้คนกลัวเหมือนเก่าก่อน หาก
มีบ้างก็ไม่มีใครย้อนคิดถึงบุญกรรม หากข้าพเจ้า
คิดสั้นเสียแต่ตอนนั้นก็คงไม่มีโอกาสได้เห็นความ
วุ่นวายของโลกปัจจุบัน และถ้าหากเราสองเกิด
มาในสังคมยุคนี้ บางทีอาจไม่ต้องเร่ร่อนหมอน
หมิ่นสิ้นลายแหมเหมือนเช่นทุกวันนี้กรรมัง ๒

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ
บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด
โทร. ๐-๒๓๓๕-๒๓๖๙, ๐-๒๓๓๕-๘๙๙๐
๐-๒๓๓๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์ ๐-๒๓๓๕-๙๑๘๙

● นายนอก ทำเนียบ

ผมขอเสนอ พรรคการเมืองต่างๆ ที่ต้องการสร้างมิติใหม่ทาง
พ การเมือง โดยไม่ไปจับขั้วกับพรรคของอำนาจเก่าที่ยังไม่ยอม
วางมือวางใจ แถมยังพยายามปลุกฝังความคิดผิดๆ ว่าประชาธิปไตย
ต้องเลือกตั้งเท่านั้นเพราะมั่นใจว่าคนยังซื้อได้ คนที่คิดซื้อเสียงก็
ต้องมีเงิน คนมีเงินมากก็อยากให้มีเลือกตั้ง

สิ่งที่ผมห่วงก็คือพรรคพลังประชาชน จะกลับมาให้อำนาจเก่า
สร้างปัญหาเหมือนเดิม หรือมากกว่าเดิม เพราะหัวหน้าพรรค
และคนในพรรคพลังประชาชน ก็ได้พูดชัดเจนว่า “อดีตนายกฯ
ทักษิณ ผิดอะไร? เขาบริหารประเทศชาติอยู่ดีๆ ก็ไปปฏิวัติยึด
อำนาจเขา” ทั้งๆ ที่คณะปฏิรูปฯ หรือ คมช. ก็ได้แถลงอย่าง
ชัดเจนแล้วถึงเหตุผลที่ออกมาปฏิวัติยึดอำนาจจากรัฐบาลชุดเก่า
เพื่อความสงบสุขของบ้านเมือง

จำเป็นต้องเลือก แม้ไม่ชอบ

เพราะตั้งแต่อำนาจเก่าปกครองบ้านเมือง ประชาชนมีความ
แตกแยกมากกว่าทุกยุคทุกสมัย แม้หลังปฏิวัติก็ยังมี ความ
แตกแยกไปเรื่อยๆ สังคมเหี่ยวหายได้ยากกว่าเดิม

การเลือกตั้งในวันที่ ๒๓ ธ.ค. ๒๕๕๐ นี้ บ้านเมืองคง
เดือดร้อนไปกว่าเดิมถ้าอำนาจเก่าเข้ามา ผมมองเห็นว่าพรรคที่
พอจะเป็นแกนนำจัดตั้งรัฐบาลได้ในฝ่ายอำนาจใหม่ ก็มีพรรค
ประชาธิปัตย์ แม้ผมจะไม่ค่อยชอบพรรค ปชป. แต่ก็ยังดีกว่าให้
อำนาจเก่าเข้ามาบริหารบ้านเมืองต่อไปอีก

ผมคิดว่าพรรคฝ่ายคนละขั้วกับอำนาจเก่า น่าจะจับมือกัน
ไม่ปล่อยให้คะแนนเป็นเหยื่อหัวแตก พรรคที่เกิดขึ้นใหม่เล็กๆ จะยอม
เสียสละเพื่อชาติ สนับสนุนพรรค ปชป. ไปก่อนจะได้ใหม่ ให้พรรค
ปชป. มี ส.ส. มากกว่าพรรคพลังประชาชน เพื่อเป็นแกนนำใน
การจัดตั้งรัฐบาล

เล็กๆ ผมเชื่อว่าถ้าผู้สูญเสียอำนาจในยุครัฐบาล ดร.ทักษิณ
กลับมาจะมีการล้างแค้นกันอย่างน่ากลัว ดังนั้นผมจำเป็นต้องเลือก
พรรค ปชป. ครับ แม้จะไม่ชอบ! **๗**

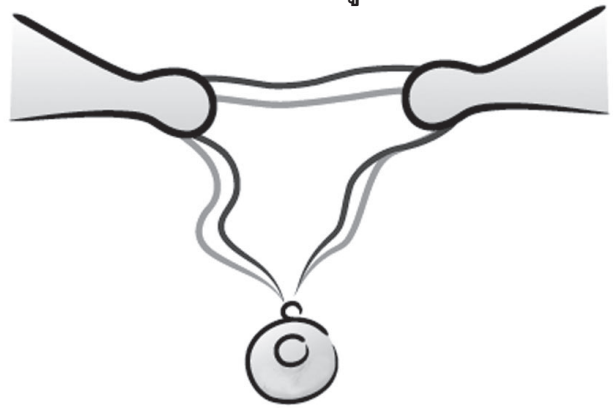
บทหญิง เขาวรัตน์ ประภักษ์ขาม สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุขเปิดเผยว่า สภาพโครงสร้างครอบครัวไทยเลวร้ายขึ้น ๘๐ % ในกลุ่มผู้สูงอายุตั้งแต่ ๖๐-๘๐ ปี ยังต้องประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเอง บางคนก็ยังคงเลี้ยงบุคคลอื่นในครอบครัวด้วย

(ที่กล่าวว่าเลี้ยงตัวเอง คุณหมอกคงจะเห็นผู้ชราภาพงกๆ เงินๆ เข็นรถขายของจีปาถะ หรือหาบเร่ขายของตามถนน หรือก้มๆ เงยๆตามถังขยะริมถนน หรือนั่งขอทานบนสะพานลอย ฯลฯ ภาพเหล่านี้ทำให้อุดเกิดความรู้สึกสังเวชใจไม่ได้ แม้จะยอมรับว่าผู้สูงอายุก็ควรทำงานเล็กๆน้อยๆ ไม่ควรอยู่เฉยๆนั่งกินนอนกินก็ตาม หาก “เกินไป” จากที่ควรจะเป็น ก็ไม่อาจทำใจรับได้เหมือนกัน)

ยังมีข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติว่า ปี ๒๕๔๙ ที่ผ่านมามีผู้สูงอายุต้องอยู่โดดเดี่ยวมากถึง ๔๕๙,๑๔๙ คน ของผู้สูงอายุทั่วประเทศกว่า ๖.๔ ล้านคน

**ใครคว่ำเหรียญทองได้ก่อนตาย
คือความกตัญญูทดแทนที่ต่อกันและกัน
นั่นแหละ คือผู้ชนะ**

นรียกอนันต์ดั่ง

ตัวเลขนี้ หากเทียบเคียงโดยยึดเรื่องเพศ ประชากรไทยมีเพศหญิงมากกว่าชายเล็กน้อย โดยอนุมานคร่าวๆแล้วคือผู้สูงอายุเพศหญิงต้องถูกทิ้งให้ลำบากเดี๋ยวตายกว่า ๒๒๕,๐๐๐ คน

อีกด้านหนึ่งตัวเลขที่ “แม่ทิ้งลูก” ปรากฏจาก “เด็กที่ถูกทิ้ง” ระบุจากสถานสงเคราะห์ทั่วประเทศเฉลี่ยเดือนละ ๒๕ คน จากเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ ถึง ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ มีเด็กถูกทิ้งทั่วประเทศ ๑๘๒,๑๙๐ คน

ครูยุ่น มนตรี ลินทวีชัย เลขาธิการมูลนิธิคุ้มครองเด็กบอกว่าปัญหานี้โยงมาจากการที่ “แม่ถูกพ่อของลูกทิ้งก่อน” และนับวันปัญหาจะรุนแรงมากขึ้น รวมทั้งมีการทำร้ายร่างกายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

ปัญหาสถาบันครอบครัวน่าห่วงมาก สะท้อนความเปราะบางของครอบครัวไทย ความรักกันในครอบครัวลดลง เพราะมีปัจจัยหลายอย่างทำลายความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็น “อบายมุข” ต่างๆ สภาพการ “แข่งขัน” (หาโลกธรรม)สูง ทำให้ความรัก ความมีน้ำใจเลือนหายไป

คุณทิชา ณ นคร ผู้อำนวยการบ้านกาญจนาภิเษก มองว่าเพราะ “สังคมไทยยังไม่มีตัวช่วย” ให้สถาบันครอบครัวเข้มแข็ง การปลูกฝังคุณธรรมจากสถาบันการศึกษาก็ยังไม่เพียงพอ

จำนวนเด็กกำพร้าตามสถานสงเคราะห์ไม่ลดลงเพราะเด็กหญิงที่ตั้งครรภ์ไม่ได้ลดลง เพราะการแก้ไขปัญหาลังคมในมิติเชิงโครงสร้างไม่ได้ทำถูกจุด แรงกระตุ้นจากสังคมภายนอกเชิง

“บริโภคนิยม” และ “สื่อไม่ดี” ทั้งหลายทำให้คนตกเป็นเหยื่อ

ส่วน “ผู้ใหญ่กำพรว้า เพราะลูกทิ้งแม่” ก็เพิ่มจำนวนขึ้น เพราะจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น ขณะที่ระบบ “สวัสดิการดูแลผู้สูงอายุยังไม่ดี” ทั้งระบบกลไกของรัฐที่ไม่ค่อยดูแลในเรื่องนี้ด้วย

มีผู้วิพากษ์วิจารณ์ว่า ทั้งสองปัญหานี้ อาจไม่ได้เกิดขึ้นจากความ “ใจยักษ์ใจมาร” เสมอไป แต่อาจมาจาก “ความจำเป็นเรื่องปากท้อง” เอาชีวิตรอดเพราะเหตุการณ์นี้เกิดในระดับคนชั้นกลางกับชั้นล่างที่เป็นคนกลุ่มใหญ่

แต่ถึงกระนั้นก็ต้องยอมรับว่าเรื่อง “ลูกทิ้งแม่-แม่ทิ้งลูก” กำลังเป็นปัญหามากขึ้น ถึงเวลาแล้วที่คนไทยทุกฝ่ายต้องช่วยกันหยุดยั้ง !!

เพราะในมิติแนวคิด ใช้ว่าจะ เป็น “ปัญหาครอบครัว” อย่างเดียวไม่ แต่เป็น “ต้นตอ” ของปัญหาประเทศด้วย

คนไทยคนหนึ่งมีเพศสัมพันธ์ เป็นที่ เกิดของครอบครัวไทย คนไทยหลายๆ ครอบครัวคือประชาชนพลเมืองไทย หรือคือประเทศไทยนั่นเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้ปัญหานี้จึงเป็นปัญหาชาติ หาใช่จำเพาะแต่ปัญหาของคนคนเดียว หรือครอบครัวเดียว

หากเราประสงค์จะให้เรื่องใดได้รับการแก้ไข ก็ต้องเริ่มต้นด้วยการมองให้ “ตรงประเด็น” และ “ถูกฝาถูกตัว” ด้วย

อุปมาดั่งการจะสร้างอาคารใหญ่ๆ ก็ต้องลงเสาเข็มโตๆ แข็งแรงพอจะต้านน้ำหนักตัวอาคารได้

ฉันใดก็ฉันนั้น หากสังคมไทยปล่อยปละละเลย ยอมรับให้เพศชายมักมากทางเพศ ยอมจำนนต่อ นิสัยความไม่รับผิดชอบ ไม่ซื่อตรงต่อ “หน้าที่ผู้รับภาระครอบครัว” ในสภาพที่เกิดมาท่ามกลางประเพณีผู้ชายเป็นผู้นำ น้ำหนักความดีของอีกฝ่ายหนึ่งจะถ่วงดุลไว้อย่างไรได้!!

แม้จะมีการตักเตือน ท้วงติงสะกิดจิตสำนึกอยู่ในวัฒนธรรมลัทธิไทยสืบทอดกันมายาวนานแล้วว่า หัวหน้าครอบครัวต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่

แม้จะมีผู้หญิงหลายคน ก็ต้องรับภาระนั้นได้ก่อนจะมีต้องใคร่ครวญให้ชัดเจนว่าตนเองรับภาระหนักได้ มีความพร้อมทั้งด้านฐานะ ความรู้สติปัญญา ความสามารถ ฯลฯ ในศาสนาที่ระบุไว้ว่ามีภรรยาได้เกิน๑คนก็ยังมีระบบเงื่อนไขไว้อย่างนี้

แม้ในศาสนาพุทธจะกำหนด “ศีล ๕” ในคำจำกัดความแฝงซ่อนในศีล ๕ ไว้ด้วยว่า “ไม่นอกกาย-ไม่นอกใจภรรยา” ก็ยังไม่อาจแก้ปัญหาการฆ่าทำร้าย ทอดทิ้งภรรยาที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นเหมือนกัน

ว่ากันอย่างไรตรงไปตรงมา ผู้นับถือพุทธศาสนาเป็น “พุทธบริษัท” ไม่ว่าจะ เป็นบรรพชิตหรือคฤหัสถ์ น่าจะรู้ว่าคำสอนในพุทธศาสนาได้สอนเรื่องนี้ไว้แล้วทุกชั้นตอน โดยเราไม่ต้องไปเรียน ค้น คิดวิธี “กัน” หรือ “แก้” ปัญหานี้จากที่ไหนๆ จากใครๆ อีก

สิทธิ-หน้าที่ของผู้นับถือพุทธศาสนา ที่ทรงแจกแจงไว้ในสังคาลสูตร ทิศ ๖ ชัดเจน ละเอียดลอบให้ทุกฐานะนำมาประพฤติปฏิบัติชัดเจนทุกเหลี่ยมทุกมุมอยู่แล้ว เหลือแต่เพียงคนจะต้องนำมาใช้ “ปฏิบัติจริง-ทำให้จริง” เท่านั้น

เริ่มตั้งแต่ผู้ที่ยังไม่ได้เป็น “พ่อ-แม่” พระพุทธองค์ก็ชี้บอกโทษภัยของอบายมุขให้ละเว้น เพราะมันจะเป็นระเบิดนิวเคลียร์ที่ขยายวงกว้างออกไปจนเกินที่คิดแต่เพียงว่าเป็น “สิทธิในการหาความสุขส่วนตัว” เท่านั้น เช่น ฉันทิม เพราะมีเงินซื้อ ฉันทิมแต่ไม่เคยเมา ฉันทิมแต่ไม่เคยทำชั่วใดๆ ฯลฯ ทั้งๆ ที่มีผู้ให้เหตุผลนานาประการ แต่ก็ไม่อาจลดปริมาณสถิติอุบัติเหตุบนท้องถนน อาชญากรรมข่มขืนฆ่าเรา ปล้น ฆ่า ทำร้ายร่างกาย อัดตวินิบาดฆาตกรรม ฯลฯ ได้

เหล่าทำให้หมดสติล้มปชัญญะระดับแรกต้นๆ แต่กระนั้นก็ทำให้ก่อเรื่องมากมาย เมื่อเหล่าเข้าปากก็จะกระทำความผิดทางเพศ ทำร้ายพ่อแม่ บุกพากรีโดยตรง จะกล่าวไปถึงการทำร้ายภรรยา ลูกตัวเอง

การเที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน เป็นแหล่งเพาะเชื้อนิสัยแล้ว ครอบครัวคลอนแคลน ก็เนื่อง

มาแต่หัวหน้าครอบครัวเกลือกกลั้วหมกมุ่นกับ
อบายมุขทั้งสิ้น

แม้ภรรยาไม่มีเวลาอยู่ใกล้ชิด อบรมสั่งสอนลูก
ก็เพราะสูญเสียเวลาไปกับอบายมุข ผนวกกับผล
พวงอันเกิดจากการเกี่ยวข้อกับอบายมุขยังทำให้
สุขภาพเสื่อมโทรม อายุสั้น ความเกียจคร้าน ไม่
อดทนต่องานหนักงานเบา ความเห็นแก่ได้แก่ตัว
ต่างได้ช่องทะลักเข้ามาโถมทับชีวิต

เพียงการดำรงตนเป็นคนดีพยายามควบคุม
ความประพฤติให้อยู่ในศีลธรรม ไม่มักมากใน
กามารมณ์ ถ้าจะมีสามี มีภรรยา ก็ควรมีการ
เตรียมตัว เตรียมใจ ตรวจสอบเรื่องสุขภาพกาย
สุขภาพจิตว่าเราพร้อมจะรับงานหนักไหม?
ความแข็งแรงทางกาย ความหนักแน่นทาง
อารมณ์ทั้งสองฝ่ายมากพอหรือยังในการจะเป็น
แบบพิมพ์ให้ลูก ไล่เลียงมาจนกระทั่งฐานะการ
เงิน การงาน การสั่งสอนอบรม การถ่ายทอด
ทุกอย่าง ตามหน้าที่ของ “พ่อแม่คือพรหมของ
ลูก” ตามที่พระพุทธองค์ตรัส

ผู้เป็นพรหม เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้สร้าง”
คงหนีความเป็นสถาปนิกซึ่งรวมทั้งความเป็นคนปั้น
หล่อ หลอมด้วย จะงดงามตามรูปกาย (ที่สุจริต)
รูปศิลปะ (ที่สุจริต) เพียงใดไม่ได้ จากรากเหง้าคือ
“ปกครองตน” ก่อน แล้วจึงจะ “ปกครองคน”
ทีหลัง

หากชายหญิงคนใดยังปกครองตนให้รอดพ้น
จากอบายมุขไม่ได้แล้ว จะไปปกครองคนอื่นได้
อย่างไร?

แม้ผู้เป็นพ่อแม่ที่จริงจังแท้ๆ ก็ยังได้ยินคำ
เปรย บ่นจากปากคำของท่านว่า “เลี้ยงลูกนั้น
เลี้ยงได้แต่กายตัว ใจเมามัวเลี้ยงไม่ถูกหรือลูก
เอ๋ย” แล้วภรรยา ก็ไม่ได้เลี้ยง หรือเลี้ยงไม่ได้
แล้วจะกล่าวไปไยถึงเรื่องใจเล่า?

หากจะเริ่มต้นสร้างคุณธรรมนี้ น่าจะเริ่มที่
ศีล ๘ ลูกต้องเป็นลูกที่ดีก่อน จนกว่าพ่อแม่จะ
จากไป แล้วค่อยถือศีล ๕ เพื่อตัดแบ่งภาระไม่ให้
หนักเกินตัว ทั้งพ่อแม่ก็จะได้สบายใจว่าลูกเรา

เอาภาระ ทำให้หมดความกังวลที่จะแสวงหาคน
อื่นมาช่วยลูกของตน

การฝึกหัดทำใจขณะเลี้ยงดูพ่อแม่ จะเป็น
บาทฐานของการเลื่อนฐานที่ต้องไปทำใจกับคน
อื่นที่อยู่แนบชิดกับตัวต่อมาคือสามีภรรยาอีก....

ในเมื่อภาระเดิมคือความกตัญญูทวดเวที่ต่อ
พ่อแม่ไม่อาจทำได้ด้วยดีแล้ว จะมีกำลังใดไปรับ
ภาระคนอื่นที่มาทีหลังอีก เมื่อไม่ปฏิบัติตามขั้น
ตอนอย่างนี้จึงทำให้ไม่มีคนเลี้ยงพ่อแม่ มีหน้าซำ
ยังต้องให้พ่อแม่เลี้ยงเขย สะใภ้ หรือหลาน เหลน
อีกด้วย

สัตว์และพืชทุกชนิด ก่อนจะนำมาเพาะพันธุ์
ก็ต้องเลือกพันธุ์ที่แข็งแรงก่อนเป็นเบื้องต้น คน
ที่จะสืบพันธุ์ก็ควรเป็นพันธุ์ที่แข็งแรงก่อนยิ่งไปกว่า
ชนิดที่พันธุ์ไม่แข็งแรง มีโรคประจำตัว มีพาหะ
แห่งโรค ไม่นับถึง “นิสัยพันธุ์” ดีด้วย แล้วเราจะ
ไปหวังการ “สืบพันธุ์” ที่ดีจากที่ไหน?

ทั้งชาย-หญิง ควรต้องเลี้ยงตัวเองให้รอดก่อน
เมื่อมีกำลังเหลือแล้วจึงค่อยเขยิบภาระไปเลี้ยงดู
คนอื่นนอกเหนือจากความกตัญญูทวดเวที่ต่อพ่อแม่
เมื่อแต่ละคนรับผิดชอบในแต่ละ “ปัจเจกภาค”
ได้ดีแล้ว ก็คือการทำให้ระดับ “มหัพภาค” ได้รับ
ผลดีไปด้วย

เรื่องติดเชื่อไม่ดีก็จะลดน้อยลงไป เด็กถูก
ทอดทิ้งก็จะน้อยลง ผู้สูงอายุถูกปล่อยปละ
ละเลยก็จะลดน้อยลง การฆ่าบุพการี ฆ่าลูก ฆ่า
สามี ฆ่าภรรยา ฆ่าตัวเองก็จะลดน้อยลงไป

เปรียบดั่งมีนา มีที่ดินอยู่ ๑ แปลง ก็ทำให้
เสร็จสิ้นไปแต่ละแปลง หรือมีหลายแปลง ก็แบ่ง
ทำให้เหมาะสมกับสัดส่วน ก็จะไม่มีนา ไม่มีที่ดิน
แล้งร้างเต็มไปด้วยวัชพืช ทำลายเนื้อดิน ฯลฯ

จะแก้ปัญหาด้วยเรื่องเงินอย่างเดียวไม่ได้
แต่ในขณะเดียวกัน จะเรียกร้องให้คนอื่นช่วยแก้
ปัญหาก็เป็นการแก้ไม่ถูกจุด ในเมื่อแต่ละคนเป็น
ผู้ก่อขึ้น องค์กรวมของพฤติกรรมหลายๆ คนเป็น
ปลายเหตุ กว้างเกินไป ที่ดูเหมือนพุดง่าย แต่ทำ
ไม่ยัดตั้งแต่ละคนคิดพุด ต้องนำไปทำพร้อมๆ กัน

ทุกๆ คนจึงล้มฤทธิ์ผล

อย่าผลักความสำนึก สำเหนียกแบบรวมๆ ลวกๆ ในเมื่อเชือกหนึ่งเส้นเต็มไปด้วยปมหลายปม ทำให้เชือกเส้นนั้นไม่ราบเรียบ หากเชือกหนึ่งเส้นไม่ขมวดปม หรือแก้ปมส่วนของตนๆ ก็จะไม่ส่งผลให้เชือกทั้งเส้นนั้นงามใช้การได้ยิ่งกว่า

เหตุผลที่มักอ้างว่าเขาก็เป็นกันทั้งนั้น เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมดาที่จัดให้ “ผู้ชายชั่วเปลื้องผู้หญิงชั่วสาร” อันหมายถึงให้ยอมรับในความมักมากในกามของอีกฝ่าย จนกระทั่งมีเรื่องโต้เถียงระหว่างแม่ที่มีลูกชายในวงการบันเทิงกับแม่ที่อยู่ในวงการปกครอง โดยฝ่ายวงการบันเทิงบอกว่า ลูกชายเจ้าชู้คือความเป็นผู้ชาย ฝ่ายปกครองแย้งว่าถ้ายอมรับอย่างนี้เท่ากับทำให้เกิดปัญหาเป็นต้น และแม่ทั้งสองฝ่ายก็ต่างอ้างความถูกต้อง เพราะไม่อาจสรุป “ผลรวมที่ดีที่สุดซึ่งน่าจะหยุดตรงจุดจริยธรรมที่มนุษย์จะพึงมี”

นอกจากนี้ก็ยังมิใช่สาวงาม นางงามที่แต่งตัวไม่มีมิติที่ล้นตลบเหมือนๆ กันว่า พ่อแม่ยินดีให้มาประกวด ดูเรื่องการแต่งตัว การถ่ายภาพอย่างนั้นอยู่ ไม่เห็นว่าอะไร การตามใจลูกเพื่อเพียงรายได้ดี มีคนกล่าวขวัญถึง โดยไม่คำนึงเรื่องภัยอันตราย ศาสนา เป็นชนวนใหญ่ที่ทำให้เกิดปัญหาเหรียญอันเดียวที่กำลังเขียนถึงนี้

ข่าวการแต่ง หย่า เปลี่ยนคู่ควง คู่นอน แม่ท้องก่อนแต่ง หรือจำต้องแต่งเพราะท้องของคนในวงการบันเทิง เป็นการถ่ายทอดแบบอย่างที่ทำให้ไม่รู้สึกระคายตะขงใจมากขึ้นๆ เพราะไม่ถือเป็นการทำลายภาพลักษณ์ของพระเอก นางเอกเหมือนสมัยก่อน มีหน้าซ้ำข่าวดังอย่างนี้ยังเป็นที่มาของรายได้อีกด้วย ตรงกันข้ามกับอดีตที่ดารารายหญิงที่รับบทพระเอกนางเอก ต้องระมัดระวังสังวรในเรื่องที่ถือว่า “ฉาวโฉ่” หากใครมีเรื่องทำนองนี้ความนิยมก็ลดลง ไม่ซ้าก็ต้องหายไปจากหน้าจอแทบทุกคน

เพราะวัฒนธรรมการสงวนเนื้อรักษาตัวของหญิงยังเหนียวแน่น วัฒนธรรมการเป็น

สุภาพบุรุษลูกผู้ชายยังมั่นคง จึงไม่อาจละลายละลายเนื้อตัวของกันและกัน จนกว่าคุณนั้นจะเอาจริงเอาจัง และได้ประกอบพิธีตามประเพณีเรียบร้อยแล้วเท่านั้น ไม่ใช่จะฉวยจิ้งหะเอาเรื่องเหล่านี้มาเป็นการโฆษณาตัวเอง ซึ่งที่จริงแล้วหาใช่เรื่องการประกาศ “สรรพคุณ” ที่ดีเลย

เมื่อไม่รักตัว ปล่อยเนื้อปล่อยตัว คนอื่นใครเล่าจะรักตัวยิ่งกว่าตัวเองรัก ค่าโบราณที่สอนให้เอามาระลึกถึงว่า “ไม้ล้มคนมักข้าม คนล้มคนมักเหยียบ” ไม่เคยลบหายไปทุกยุค

เมื่อปล่อยเนื้อปล่อยตัว ก็จะมีการขายเนื้อขายตัวตามติดมา “ทุกรกรรม” ขายคนก็คิดกันไม่ได้ ความเชื่อมโยงเป็นตาข่ายทุกรกรรมผิดศีลธรรม ผิดกฎหมายย่อมมีแน่นอน

คนหนุ่มสาวไม่รักตัว คนสูงวัยไม่รักเกียรติ ผนึกกำลังเป็นเหตุของการพิฆาตตัว ทำลายเกียรติของคนทุกวัย หากผู้สูงวัยไม่ช่วยสั่งสอน ไม่ช่วยกันรักษาวัฒนธรรมที่สุจริตดีงามเพราะคนสูงวัยเองยังนิยมบริโภค “หย้าอ่อน” ทั้งคนหนุ่มสาวก็ไม่มีการเตรียมตัววางแผนการสร้างครอบครัวให้อยู่ในครรลองคลองธรรม ครอบครัวแตกสลายจึงตามมา

ก่อนที่จะแต่งงาน ทั้งหญิงและชายควรเริ่ม “ออม” สร้างฐานะการเงินให้ได้ก่อน โดยอาศัยความขยันขันแข็งทำงาน เก็บออมเพื่อเป็นต้นทุนในการสร้างครอบครัวใหม่หลังจากดูแลพ่อแม่ของตนจนหมดภาระแล้ว จึงมาเริ่มสร้างภาระใหม่สร้างครอบครัวใหม่

ก่อนจะมีลูกต้องพร้อมทุกอย่าง ด้านดังกล่าวมาข้างต้น แล้วสั่งสอนลูกให้เจริญรอยตาม เลี้ยงลูกให้เลี้ยงตัวเองให้ได้ ก่อนที่จะเลี้ยงคนอื่นเช่นกัน จะมีลูกต้องคำนวณก่อนว่าเลี้ยงได้ดีหรือเปล่า และเมื่อพ่อแม่แก่เฒ่าก็จะได้อยู่ท่ามกลางลูกหลานอย่างอบอุ่น

หากไม่ดำเนินตามขั้นตอนดังนี้ หนุ่มสาวก็ยังคงอาศัยพ่อแม่สร้างครอบครัวใหม่ แก่เฒ่าก็ยังอาศัยลูกไม่ได้อีก มีหน้าซ้ำผู้เฒ่าจะกลายเป็น

เป็นคนต้องอาศัยตัวเอง ทั้งให้คนอื่นอาศัยไม่รู้จัก
จบสิ้น จนทางหมดปัญญาเข้าจริงๆ ก็ผลักราะ
ให้รัฐ ให้สังคม ทั้งที่วิถีชีวิตของคนส่วนใหญ่ใน
สังคมก็บกพร่อง ตกอยู่ในภาวะปัญหาเดียวกัน

ภาษีที่เก็บได้จากประชาชนก็ไม่เต็มเม็ดเต็ม
หน่วย การคอร์รัปชันของผู้เป็นตัวแทนดูแลการ
เงินของประชาชนก็มากขึ้น ความต้องการให้รัฐ
ใช้จ่ายเป็นงบประมาณสร้างโน่นก่อนี้เพื่อความ
สะดวกสบายก็ไม่หยุดหย่อน แล้วจะมีเงินเหลือ
มีคนเหลือไปช่วยสงเคราะห์ปัญหาที่ทยอยมาจาก
แต่ละครอบครัวในสังคมไทยได้อย่างไร?

พลีกรรมตามหลักศาสนาพุทธสอนให้ชาว
พุทธพึงปฏิบัติ คือการให้แก่กันและกัน ไม่ว่าจะ
เป็นสมาชิกในครอบครัวที่เรียกว่า “ญาติพลี” ให้
ความดีต่อกันและกัน ที่เรียกว่า “เทวดาพลี”
หรือให้ความสามัคคีตามหน้าที่ของพลเมืองดีที่
ต้องช่วยกันเพื่อความเจริญของบ้านเมือง ที่เรียก
ว่า “ราชพลี” เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะช่วย
คลี่คลายปัญหานี้

ความทุกข์ของสามภรรยาหลายคู่เกิดแต่
การไม่มีลูก หนึ่ง ถ้ามีลูกก็ทุกข์เพราะลูกตาย
อีกหนึ่ง และทุกข์เพราะลูกชั้ว อีกหนึ่ง ดังข่าว
“ลูกทิ้งแม่ แม่ทิ้งลูก” กำลังเป็นไฟไหม้สังคม
ขณะนี้ อันมาแต่ต้นทางที่ว่า

ลูกนั้น....

ลืมน้อมแม่อุ้มแอบลูกแนบอก

เคยกอดกเกลียวกลมเอานมป้อน

ลืมนเสียงเพลงเคยกล่อมขับให้หลับนอน

ยามลูกอ่อนแม่ใส่เปลห่มกล่อมไกว

ลืมนเสียงเพลงเก่าแก่ของแม่สิ้น

นกดมั้นเหลืออ้อนเจ้านอนไหน

ลืมนสายเปลสายสวาทขาดเยื่อใย

ดูจสายใจแม่-ลูกที่ลูกลืมน

ส่วนผู้อยู่ในฐานะแม่แล้ว ไม่ว่าจะโดยยินยอม
หรือจำยอม ก็ต้องรู้ว่าตนนั้นมีหน้าที่ของแม่

แม่ต้อง...

จำเรียงร้อยคุณธรรมความผิด-ถูก

ร้องเป็นเพลงกล่อมลูกทุกเช้าค่ำ
ให้ลูกรู้ว่าโลกนี้มีชาวตา
ควรจะทำสิ่งใดให้โลกดี

ในเมื่อทุกคน ไม่ว่าจะแม่หรือลูกล้วนมีเวลาวัน
เดียวเหมือนกัน คือวันตาย ฉะนั้นขณะที่ยังไม่ตาย
ทั้งสองฝ่ายควรใช้เวลาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยที่สุด
โดยไม่ควรแต่จะ “เอาเวลามาเป็นเงินเป็นทอง”
อย่างเดียว น่าจะแปรเวลามาเป็น “คุณธรรม-
ศีลธรรม” แก่ตนๆ ให้คุ้มกับ....

เวลาเป็นสิ่งตีมีค่า

แม่ทุกคนควรทำให้ลูกได้

เวลาเป็นของขวัญอันพึงใจ

ลูกทุกคนควรให้แก่แม่ตน

ช่วยกันให้ความร่วมมือแก้ไขก่อนจะสายเกินไป
เพราะว่า

ถ้าคิดจะให้ควรให้ในชาตินี้

ถ้าจากไปแล้วจะไม่มีโอกาสให้

คิดเมื่อสายจะรู้สึกว่าจะเสียใจ

อย่าเสียดายขณะที่โอกาสมี

คนเราไม่ควรจิตใจคับแคบ เอาแต่ความ
สนุกสนานบันเทิงใจด้วยโลกียรสอย่างเดียว
ควรใช้ลมหายใจที่มีอยู่ส่องแสงสว่างให้แก่โลก
ขณะที่จุดรูปเทียนไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ตน
ยึดถือ ควรน้อมใจว่า

แสงเทียนส่องทางสว่างไสว

แสงธรรมส่องใจให้สุขสันต์

แสงตะวันส่องหล้าคุณค่านันต์

แสงสีน้้นหลงทุกวันอันตราย

ผู้ที่ยังเดินทางอยู่ในโลก ทุกคนกำลังแข่งกับ
ความตาย หากใครคว้าเหรียญทองได้ก่อนตาย
คือความกตัญญูกตเวทิต่อกันและกัน นั่นแหละ
คือผู้ชนะ เหรียญนี้เป็นเหรียญเดียวที่คนต้อง
พยายามคว้า เพราะ

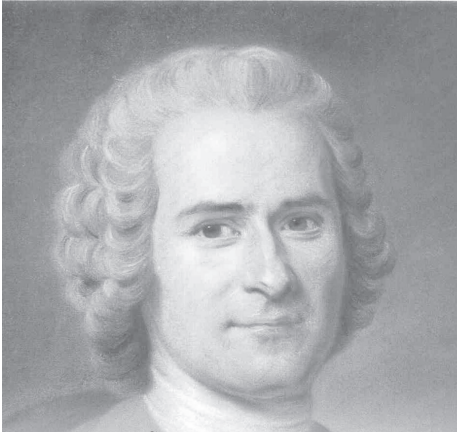
ชีวิตนี้มีหวัง ยังต้องเกิด

รีบทำเถิดความดีย่อมมีผล

บุญจะนำตามลิขิตชีวิตคน

ติดตามตนทุกชาติไปในโลกา

๒

ฌอง-ฌาคส์ รูสโซ (Jean-Jacques Rousseau)
นักปรัชญาสังคมชาวสวิส (เชื้อสายฝรั่งเศส)
ผู้มีอิทธิพลต่อการปฏิวัติฝรั่งเศส (French
Revolution) เป็นเจ้าของทฤษฎีสัญญาประชาคม

ประชาธิปไตยในมุมมองของ รูสโซและพระพุทธศาสนา

กจึฯ การเมืองมักพูดกันว่า ๗๐ กว่าปี ของประชาธิปไตยแบบไทยๆ เราพากันล้มลุก
ลคลุกคลาน ยังไม่ทันได้ไปถึงไหน หรือเป็นเพราะเรามีแต่ชื่อหรือเพียงรูปแบบของ
 ประชาธิปไตย โดยไร้เนื้อหาอย่างสิ้นเชิง อุปมาว่าเป็นเมืองพุทธ แต่เนื้อหาเต็มไปด้วย
 เดรัจฉานวิชา และไสยศาสตร์ จึงทำให้พุทธศาสน์ไม่สามารถช่วยคนไทยได้ ประชาธิปไตย
 ในมุมมองของรูสโซและพระพุทธศาสนา น่าจะชี้ชัดได้ว่าประชาธิปไตยแบบไทยๆ ของเรา
 นั้น ไปกันถึงไหนแล้ว ?

จากบทความเรื่อง **ประชาธิปไตยที่ดี ต้องมีเงื่อนไข** ของคุณแพทย์ พิจิตร ใน
 มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับที่ ๑๔๑๓ ได้นำเสนอมุมมอง ของรูสโซ เอาไว้ว่า:

รูสโซสนับสนุนระบอบประชาธิปไตยอย่างมี
 เงื่อนไข ด้วยในตอนท้ายของบทที่สี่ของเล่ม
 สามในหนังสือ **“สัญญาประชาคม”** อันเป็นบทที่
 ว่าด้วย การปกครองระบอบประชาธิปไตย รูสโซ

ได้แสดงทรรศนะของเขาต่อระบอบประชาธิปไตย
 ในทำนองที่ว่าถ้าเหล่าเทพเจ้าอยู่รวมกันเป็นเมือง
 พลเมืองเทพเทวดาเหล่านั้นจะมีการปกครอง
 หรือไม่? คำตอบคือ มี และถ้าจะถามว่า

ระบอบอะไร? คำตอบก็คือ ประชาธิปไตย ซึ่งเป็นระบอบที่ดีเยี่ยมสำหรับเทพเจ้า แต่ไม่เหมาะสมเลยกับมวลมนุษย์!

เหตุผลก็คือ ระบอบประชาธิปไตยจะไปได้ดีต่อเมื่อเหล่าพลเมืองมีคุณธรรม

การที่รัฐโซซิกตัวอย่างเทพเทวดาขึ้นมา นั้นไม่ใช่ว่าเขาจะเชื่อเรื่องเทพเทวดาอะไรนักหนา แต่เป็นเพราะเทพเป็นสัญลักษณ์ของการมีคุณธรรมความดีต่างหาก ในขณะที่มนุษย์ยังเต็มไปด้วยกิเลสตัณหา

นอกจากนี้ รัฐโซซิกยังวางเงื่อนไขสำคัญที่จะทำให้ประชาธิปไตยสามารถทำงานได้ดี นั่นคือประการแรก ประชาธิปไตยจะทำงานได้ในรัฐที่มีขนาดเล็กมากๆ มากพอที่จะทำให้ประชาชนพลเมืองแต่ละคนสามารถรู้จักมักคุ้นกันได้ง่าย และสามารถประชุมกันได้โดยไม่ลำบากด้วย

หลายคนอาจคิดว่า การที่รัฐโซซิกต้องการให้พลเมืองรู้จักคุ้นเคยกัน เพื่อที่จะได้ปรึกษาหารือถกเถียงกิจการสาธารณะกันได้ง่าย เข้าทำนอง “ประชาธิปไตยแบบปรึกษาหารือ” (deliberative democracy) อันเป็นแนวทางประชาธิปไตยใหม่ล่าสุดในขณะนี้

ทว่า จริงๆ แล้ว รัฐโซซิกไม่ได้มีจุดมุ่งหมายดังกล่าว แต่รัฐโซซิกต้องการให้พลเมืองเกิดอารมณ์ความรู้สึกคุ้นเคยต่อกันและกัน เพื่อให้มีความรู้สึกถึงสายสัมพันธ์ของความเป็นพลเมืองร่วมสังคมการเมืองเดียวกันมากกว่า เพื่อที่จะได้ตระหนักถึงการเป็นส่วนหนึ่งของกันและกันที่แยกจากกันไม่ได้

หรือกล่าวในภาษาของเขา คือ “เป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมดที่แยกจากกันไม่ได้”

รัฐโซซิกเรียกอารมณ์ความรู้สึกแห่งสายสัมพันธ์นี้ว่า “sentiment” และการเลือกที่จะคบหาใครสักคนมากกว่าอีกคนนี้เป็น การแสดงออกซึ่งเสรีภาพของแต่ละคน ไม่ใช่เป็นเพราะความจำเป็นแต่อย่างใด และสายสัมพันธ์แห่งอารมณ์ความรู้สึก (sentiment) นี้เองที่

รัฐโซซิกเชื่อว่า จะเกิดขึ้นในรัฐขนาดเล็กได้ง่ายกว่ารัฐขนาดใหญ่

พลเมืองที่มีสายสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ต่อกันย่อมจะทำให้พวกเขามีความคิดความเห็นที่ไม่สุดโต่งแตกต่างกันมากนัก เพราะแต่ละฝ่ายเมื่อต้องปฏิสัมพันธ์กันและกันอยู่บ่อยๆ ย่อมปรับตัวของกันและกันอยู่ตลอดเวลา ขณะเดียวกันแม้จะไม่รู้จักกันอย่างสนิทสนม แต่เป็นคนที่เคยเห็นหน้าค่าตากันย่อมมีอารมณ์ความรู้สึก (sentiment) มากกว่าคนแปลกหน้านอกชุมชนอย่างแน่นอน

ที่จริงถ้าเราจะประยุกต์ใช้แนวคิดเรื่อง “สายสัมพันธ์ทางอารมณ์” หรือ “sentiment” ของรัฐโซซิกเพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งในสังคมไทยขณะนี้ก็น่าจะเข้าที่ ให้ประชาชนทั้งสองฝ่าย ที่มีความเห็นขัดแย้งกัน ลองต้องมาปฏิสัมพันธ์กัน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ผู้เขียนเชื่อว่า เวลาผ่านไปสักระยะก็จะเริ่มค่อยๆ เบากันลงไป คล้ายๆ กับการ “ละเลยพฤติกรรม” ในตอนที่เราเข้าร่วมกิจกรรมในหมู่ที่ไม่มีใครรู้จักใครนั้นแหละ

เงื่อนไขประการที่สองที่ประชาธิปไตยจะสามารถทำงานได้ดี คือ ผู้คนในสังคมจะต้องมีชีวิตเรียบง่ายพอเพียงและมีศีลธรรม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการมุ่งหาประโยชน์ทางการค้าธุรกิจมากเกินไป อันจะนำไปสู่ความขัดแย้งกันและกัน

ความข้อนี้เข้าใจได้ไม่ยากเลย เพราะการมีวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของผู้คนโดยทั่วไป ย่อมทำให้สังคมไม่เหลื่อมล้ำจนเกินไป เมื่อสถานะไม่แตกต่างกันมากนัก ก็พอจะคุยกันรู้เรื่อง เกิดสายสัมพันธ์แบบ “sentiment” กันได้ง่าย เพราะคนที่มีฐานะไม่ต่างกันย่อมมีแนวโน้มจะเป็นมิตรกันได้ง่าย ส่วนคนประเภท “กลุ่มกรุงเทพ ๕๐” ที่เต็มไปด้วยคนไฮโซจะไปมีอารมณ์ร่วมอะไรกับคนโลโซยื่นกินหมูบั้งริมถนนได้!

ขณะเดียวกัน ความเรียบง่ายของชีวิตย่อม

นำมาซึ่งการมีศีลธรรมในตัวเองอยู่แล้ว เมื่อใช้ชีวิตอย่างพอเพียงก็ไม่ต้องแก่งแย่งกันและกัน ส่วนประดาคนรวยนี้สิ นึกคิด! ไปๆ มาๆ ถ้าผลประโยชน์ในเรื่องธุรกิจกำไรการค้าไม่ไปด้วยกันแล้ว ก็ยากที่จะมีสายสัมพันธ์ที่ดีได้ ถ้าประเทศแบ่งเป็นภาคคนรวยกับภาคคนจน ประชาธิปไตยย่อมมีปัญหาอย่างแน่นอน เพราะยากที่จะหา “เจตจำนงทั่วไป” ที่ผลประโยชน์ส่วนรวมสอดคล้องลงตัวกัน

เงื่อนไขประการที่สาม เป็นผลที่ตามมา จากประการที่สอง รุสโซกล่าวไว้ว่า ถ้าไม่มีความเสมอภาคในเรื่องสถานะทางสังคม เศรษฐกิจ และโอกาสต่างๆ แล้ว ก็ยากที่ผู้คนจะเสมอภาคกันในเรื่องสิทธิและอำนาจได้

เงื่อนไขประการสุดท้าย สังคมจะต้องไม่ เป็นสังคมฟุ้งเฟ้อ เพราะความฟุ้งเฟ้อเป็นผล จากความมั่งคั่ง ทำให้ความมั่งคั่งกลายเป็นเรื่อง จำเป็นในชีวิตไปเสีย

ความฟุ้งเฟ้อทำให้ทั้งคนรวยและคนจนเสีย คน ความฟุ้งเฟ้อทำให้เราสามารถถึงขนาดขาย ประเทศของเราก็ได้ เพื่อสนองตัณหาและความ หลงใหลที่ไร้แก่นสาร ความฟุ้งเฟ้อทำให้ ประชาชนขาดสำนึกความเป็นพลเมืองที่ใช้ชีวิต ร่วมกัน และเป็นส่วนหนึ่งของกันและกันอย่าง เท่าเทียมกัน ความฟุ้งเฟ้อทำให้คนกลุ่มหนึ่ง ต้องตกเป็นทาสของคนอีกกลุ่มหนึ่ง นั่นคือ คน จนที่ฟุ้งเฟ้อก็ตกเป็นทาสของคนรวย ขณะ เดียวกันความฟุ้งเฟ้อทำให้ทั้งคนรวยและคนจน ตกเป็นทาสของค่านิยมในวัตถุและความอวดมั่ง อวดมี ไม่ว่าจะเป็มือถือ รถยนต์ เอ็มพีสามรุ่น ลำสุด ฯลฯ

แปลกแต่จริง สิ่งที่รุสโซเขียนเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๐๕ หรือเมื่อ ๒๔๕ ปีที่แล้ว คุณยังทันสมัย สามารถนำมาวิเคราะห์ช่วยให้เราเห็นถึงแก่น ปัญหาของประชาธิปไตยไทยได้เป็นอย่างดี

.....

ส่วนประชาธิปไตยในมุมมองของพระพุทธ- ศาสนานั้น พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ได้นำมาอธิบาย ในหนังสือ “สาธารณโภคี เศรษฐกิจชนิดใหม่” ซึ่งมีหลักฐานชี้ชัดว่า พระพุทธเจ้านี้แหละ ที่ เป็นนักการเมือง ผู้ทรงสถาปนาสุดยอดของ ประชาธิปไตยได้อย่างน่าอัศจรรย์ดังนี้:

ในพระไตรปิฎกเล่ม ๕ มีหลักฐานยืนยันที่ พระพุทธเจ้าเคยถาม พระเจ้าอชาตศัตรู (ใน สามัญผลสูตร) ว่า ถ้ามีข้าทาสของพระองค์ที่ เคยปรนนิบัติรับใช้ในวัง แต่ภายหลังเขาออก มาบวช พอมาบวชแล้วนี้ ท่านจะลงโทษหรือ ยึดถือไปเป็นข้าทาสอย่างเก่าไหม?

พระเจ้าอชาตศัตรู ก็บอกไม่ แล้วยังตรัสเอง เลยนะว่า จะต้องกราบเคารพเขาด้วยซ้ำ เห็น ไหมในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์นั้นแท้ๆ นะนั่น ท่านให้เกียรติแก่พระพุทธเจ้าให้เกียรติธรรมวินัย ของของพระพุทธเจ้า จะต้องกราบเคารพผู้ที่ บวชเป็นภิกษุของท่านแล้วพระเจ้าแผ่นดินยอม ให้พระพุทธเจ้ามี “รัฐอิสระ” อยู่เหนือความ เป็นรัฐใหญ่ เป็น “ศาสนจักร” ที่มีอำนาจตรา กฎหมาย คือ “ธรรมวินัย” ที่สามารถถอดถอน ความเป็นทาส ถอดถอนความเป็นวรรณะ มี อำนาจการปกครองคนของพระพุทธองค์เอง ต่างกับรัฐใหญ่ไปคนละระบบ คนละลัทธิได้ปาน ฉะนั้นทีเดียว เห็นความยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า ไหม ที่สามารถมี “อธิปไตย” ได้สูงส่งถึง ขนาดนั้น

ในยุคทาสอย่างโน้นคนยังไม่เข้าใจสิทธิ ไม่มี สิทธิมนุษยชนไม่มีสิทธิในตัวของไม่มีสิทธิจะพูด ไม่มีสิทธิจะคิด ไม่มีสิทธิจะทำอะไรตามอิสระ เสรีแห่งความเป็นคน นายทาสเป็นเจ้าของสิทธิ เต็มที่ ทาสเองสิทธิไม่มีเลย เพราะฉะนั้นในการ ไม่เข้าใจสิทธิอย่างนั้น แล้วก็เป็สังคมอย่างนั้น ในยุคนั้น นั่นคือสังคมทาสสัมบูรณ์ที่เปลี่ยนไม่ได้ ถึงกระนั้น พระพุทธเจ้าก็สามารถปลด ปล่อยทาส สร้างอิสระเสรีภาพ สร้างลัทธิให้คนมี

สิทธิเท่าเทียมกันในแคว้นแดนของพระองค์ได้สำเร็จ และสร้างประชาธิปไตยได้สำเร็จอีกด้วย อย่างน่ามหัศจรรย์ นั่นคือ เมื่อเข้ามาบวชในศาสนาพุทธแล้ว ทุกคน มีอิสรเสรีภาพเต็ม ทุกคนมีสิทธิและฐานะเท่าเทียมกันหมด ไม่ว่าจะ เป็นทาส เป็นอำมาตย์ข้าราชการบริพาร หรือเป็น จัณฑาล เป็นศูทร เป็นแพทย์ เป็นพรหมณ์ เป็นกษัตริย์ ทุกคนเสมอภาคกันหมด มีความ เป็นประชาธิปไตยเท่าๆ สัมบูรณ์ทันที แม้ในยุค นั้น ทำให้กษัตริย์หรือพรหมณ์กราบไหว้จัณฑาล กราบไหว้ศูทรได้ พระพุทธเจ้าสามารถเอาอุปาสี ช่างตัดผมเป็นภิกษุก่อนเจ้าชาย ทั้ง ๓ เมื่อ เป็นภิกษุแล้วผู้บวชหลังต้องกราบผู้บวชก่อน ดังนี้เป็นต้น นี่คือการยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า ที่สามารถใช้ “ธรรม” นำเหนืออิทธิพลสังคม มนุษยชาติ

พระพุทธเจ้าจึงเป็นนักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่ที่สามารถสร้าง “รัฐประชาธิปไตย” ที่มีอิสรเสรีภาพ ปลอดความเป็นทาสได้สำเร็จ อยู่ท่ามกลางสังคม ทาส สังคมสมบูรณาญาสิทธิราชย์ สังคมที่คนยัง ไม่มี “สิทธิมนุษยชน” ใดๆ ซึ่งพิเศษยอดเยี่ยม ช้อยู่ท่ามกลางสังคมทาสยุคนั้น

ในความเป็นคนของพระพุทธเจ้าดังกล่าว พระพุทธเจ้าทำให้คนมีสิทธิมีเสรีภาพแห่งมนุษย- ชนเต็มที่ เป็นอิสรเสรีภาพที่สัมบูรณ์ พระองค์ สร้างระบบสังคมของพระองค์ ถึงขั้นเป็น “สาธารณโลกิ” อันยิ่งใหญ่กับสงฆ์ทั้งหมดได้สำเร็จ แต่พระองค์ยังไม่สามารถทำให้เป็น“สาธารณโลกิ” เกือบกว้างออกไปถึงระดับฆราวาสได้ เพราะ ฆราวาสยุคนั้น ก็อย่างที่เราเล่าแล้ว ไม่รู้จัก สิทธิ และยังคงความเป็นลัทธิทาส ยังเป็น สมบูรณาญาสิทธิราชย์ อิทธิพลอันยิ่งใหญ่ในนัย นี้ยังมีอยู่สูงมาก

แต่ยุคนี้ สิทธิต่างๆ โดยเฉพาะสิทธิมนุษย- ชน คนมีความรู้ในเรื่องนี้ และสามารถมีสิทธิ มี อิสรเสรีเต็มที่ โอ้โฮ...บางทีสิ้นเกินด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นในยุคนี้พระพุทธเจ้าจึงทำได้

เฉพาะในกลุ่มหมู่สงฆ์ ให้มีสาธารณโลกิ ร่วม กิณร่วมใช้เป็นส่วนกลาง ไม่สะสมทรัพย์สิน เงินทองเป็นของส่วนตัวแล้ว เป็นผู้มี “โลกัก- จันชาปหยาะ” หมายความว่า ชัดๆ ว่า ปล่อยปลະ สละกองทรัพย์สมบัติของตนออกไปสิ้นเกลี้ยง ไม่สะสมไม่หวงแหนเป็นของตนแล้ว แม้แต่ไป บิณฑบาตได้อาหารมาก็นำมาแบ่งกันจัน เป็นของส่วนกลางใครมีมากก็เอามาแบ่งคนมีน้อย คนได้น้อยไม่พอก็มาแบ่งเอาไป เฉลี่ยกันไป เสร็จแล้วก็คว่ำบาตร ไม่สะสม พຽງนี้คือยวัต ดวงกินใหม่ เลี้ยงตนด้วยปลีแข้งคือบิณฑบาต คนเขาเลี้ยงไว้ก็อยู่รอด อาศัยคุณธรรมที่มีคน สรัทธาเลื่อมใส ซึ่งเป็นระบบสวดอดเลย ที่ พิสูจน์ความจริงในสังคม มี “ความดีของตน” ยิ่งชีพ

และข้อสำคัญก็คือ สาธารณโลกินี้เป็นยอดสุด ของสังคม มีอะไรก็แบ่งปันกันแบ่งกันใช้ สบาย ไม่มักมาก มีแต่มีกน้อยสันโดษ ไม่ต้องมีมากนะ แต่อยู่กันได้อย่างสงบอุดมสมบูรณ์ พออยู่พอกิน อาศัยบิณฑบาตเลี้ยงตนเท่านั้น ไม่สะสมเงินทอง ข้าวสักเม็ดหนึ่งก็ไม่สะสม ผ้าผ่อนทรัพย์สมบัติ อะไรก็ไม่สะสม มีบริจาร ๘ พอใช้ พอสมควร เท่านั้น ก็พิสูจน์ตัวเอง มีชีวิตอยู่ได้จนกระทั่ง อายุเป็นร้อยๆ ปี ร้อยยี่สิบปีแล้วค่อยตาย ก็อยู่ กันสบายๆ เป็นไปได้จริงๆ

เพราะฉะนั้นจึงเป็นระบบของรัฐศาสตร์ ระบบของสังคมศาสตร์ ระบบเศรษฐศาสตร์ที่ สุด ยอดจริงๆ คนอยู่กันอย่างสงบ อยู่กันอย่างเกื้อกูล อยู่กันอย่างไม่สะสม มันก็พออยู่พอกิน ต่างคน ต่างไม่มีนะ สงฆ์ทั้งหลายเหล่าท่านไม่มีสมบัติ ของตัวเอง ท่านอยู่ด้วยคุณธรรม ใช้ “คุณความดี เลี้ยงตน”

อาตมาภาควิไมใจในสาธารณโลกิที่สุด ยุค โนนพระพุทธเจ้าท่านทำได้อย่างไร อาตมาเอา มาทำกับฆราวาสในยุคนี้ได้เช่นนั้น เป็นกลุ่ม หมู่เป็นชุมชน เป็นระบบสาธารณโลกิ อ้อ...อ้อ! สวดอดพิสูจน์ได้ ถึงวันนี้ที่อาตมาก็ยังนำมา

พิสูจน์ได้ ทำให้พวกเราเองพากันสละออกให้หมดตัวหมดตน หมดความโลภ หรือแม้ไม่หมดความโลภก็น้อยลงได้จริง เป็นคนมักน้อยสันโดษได้จริง พยายามละความเป็นตัวตนของตนจนมีคุณธรรมที่แท้จริงให้ได้ แล้วก็มาอยู่กับหมู่อย่างสบาย ถ้าไม่มันอยู่ไม่สบายหรือกั๊กแค่กค่อมเอา ตัวเองถ้าไม่จริงอยู่ยาก อยู่ยากจริงๆ ถ้ามันแค่กค่อมไว้ สักวันหนึ่งก็จะเปิด ทนไม่ไหวหรอก แต่ถ้าไม่ใช่แค่กค่อม มีสัมมาทิฐิ กำจัดกิเลสถูกตัวตนจริงได้จริงนะ ก็จะพิสูจน์ได้ว่า อยู่ได้ยืนยาวจนถาวรยืนนาน จนชีวิตตายแหละ

ทุกวันนี้อาดมานี้ดีใจอะไรรู้ไหม ดีใจที่โอ...ธรรมะพระพุทธเจ้านี้หนอ ตอนนี้มีผลถึงสาธารณโลกิ คนแก่ไม่ใช่แก่ธรรมดาเนะ นั่งรถเข็น นั่งรถที่มีล้อหมุน คือเดินเองไม่ได้ จะลุกจะนั่งก็ต้องประคองกันนั้นแหละ ส่วนมากก็พ่อแม่ของพวกเราแหละ มาอยู่รวมกันในชุมชนสาธารณโลกิเรานี้ ซึ่งลูกๆ หลานๆ ทางโลกไม่เอา ไม่เลียง ต่างก็บอกว่า เอ็งเอาไป เอ็งเอาไป ทั้งๆ ที่ลูกหลานพวกนั้นเขามีเงินมีทอง แต่เขาไม่เลียง ไม่ดูพ่อแม่ มาให้คนที่ไม่มีเงินไม่มีทองอย่างพวกเราเลียง เราก็ต้องรับท่านมา ตอนนี้อยู่บ้านราชฯ นี้ พ่อคนนั้นก็มา แม่คนนี้ก็มา มาอยู่กันได้ มันก็ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน ไม่วิวาทกัน พร้อมเพรียงกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน

ที่อาดมาหิบบมาเพื่ออธิบายให้เห็นว่า นี่มันเป็นสังจะ ได้ฟังพากันแล้วก็เกิดสัมผัสคุณธรรมพวกนี้แหละ ก็อบอุ่นใจ ซึ้งใจ บางทีเอาคนนั้นคนนั้นช่วยกันเลียง ช่วยกันดู ช่วยกันประคบประหงมกันไป ใครไม่มีเวลา ติดงานก็เอา...แบ่งให้คนนั้นช่วยดูแล คนนี้มาช่วย คนนั้นมาช่วย ก็ไม่ใช่พ่อเราหรือ ไม่ใช่ป้าย่ายายอะไรของเราหรือ แต่ก็รักกัน เคารพกัน เกื้อกูลกันเหมือนยาเหมือนยาเหมือนพี่ป้าน้าอาเรา สิ่งเหล่านี้อาดมาว่า มันเป็นคุณธรรมของมนุษยชาติเนะ

เพราะฉะนั้นอาดมาถึงภูมิใจ ดีใจว่าโอ...กลุ่มหมู่ของเรานี้ มีอะไรที่เป็นวัฒนธรรม เป็นคุณค่า ความประเสริฐของมนุษยชาติ เรามีแล้วก็รังสรรค์ฟูมฟักรักษาไว้ พัฒนาให้ดียิ่งๆ ขึ้นต่อไป พากเพียรปฏิบัติให้มันเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ขึ้น ให้เกิดความจริงของสารณียะ (ระลึกถึงกัน) ปิยकरणะ (รักกัน) ที่ไม่ใช่เรื่องของกาม มีการเคารพกัน (ครุकरणะ) ที่ไม่ใช่เรื่องของศักดิ์นาอะไร แต่เป็นการเข้าใจผู้ควรเคารพเคารพกันอย่างมีปัญญา เพราะคนเรามันไม่เท่าเทียมกันหรือ คนที่ดีกว่าคนที่ประเสริฐกว่ามันมีจริง หรือแม้แต่ในทางสมมุติโลก ก็เคารพกันด้วยวิยวุฒิ ด้วยคุณวุฒิ เป็นต้น

ที่อาดมาหิบบสาธารณโลกิ โดยเฉพาะเอาชุมชนชาวอโศกขึ้นมาพูดถึงนี้ ไม่ได้หมายความว่าเอามาโฆษณา เอามาอวดอ้าง ไม่ใช่ แต่เอา มาเปิดเผยให้เห็นว่า มนุษย์เป็นเช่นนี้ได้ ให้เห็นเป็น “เอหิภิกขุ” หมายความว่า เชื่อเชิญมา เห็นมาดูกันได้ เป็นจริงอย่างนี้ได้ ดีหรือไม่ดีก็ดูเอา แต่เรามั่นใจว่าดี นำภูมิใจ อาดมาภาคภูมิใจมาก ในธรรมะของพระพุทธเจ้า ถึงยุคนี้ ซึ่งพิสูจน์ “อกาลิโก” ของพระพุทธเจ้า ในยุคที่แสนจะเห็นแก่ได้แย่งชิงของกูตัวกูหนักหนาสาหัส โหดเหี้ยม ร้ายแรง ปานฉะนั้น เราก็ยังเอาธรรมะพระพุทธเจ้า มาให้คนปฏิบัติ ประพฤติได้ จนเกิดเป็นกลุ่มเป็นหมู่ เป็นสังคมกลุ่มได้ ปานฉะนั้น.

บทสรุป ไม่น่าเชื่อว่า แนวคิดของรูลโซ เมื่อ ๒๐๐ กว่าปี กับแนวทางของพระพุทธเจ้า เมื่อ ๒,๐๐๐ กว่าปี จะสอดคล้องต้องกันอย่างยิ่ง แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่เป็นสังธรรมนั้น ย่อมมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และสิ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่านั้นก็คือคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม้จะผ่านกาลผ่านเวลามากหลายพันปี แต่ก็ยังทันสมัย ใหม่เสมอ และสามารถพิสูจน์ได้โดยไม่จำกัดกาลเวลา เป็น “อกาลิโก” ที่ชวนให้ทำทวยยังนัก

หาเสียงคือชื่อเสียงบนดิน

ประชาธิปไตยเข้าใจกันทั้งโลกว่าหาเสียงเลือกตั้ง จำเป็นต้องทำเพื่อแข่งขันโดยยุติธรรม

สำหรับทักษิณพ่อบ้านโพธิรักษ์ กลับเห็นตรงข้ามว่า “หาเสียงไม่เป็นประชาธิปไตย”

โปรดฟังอีกครั้ง... อีกร้อยครั้งพันครั้งก็ยังฟังไม่ผิดหู

พ่อบ้านผ่าเปรี้ยงโดยไม่ต้องเกรงใจกระแสนิยมประชาธิปไตยสากล ท่านเทศนาย่อนแย้งนักรัฐศาสตร์ เพราะประชาธิปไตยแท้ๆ ไม่ต้องหาเสียงอะไรสักนิดเลย!

ฟังดูแรวกๆ มันไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้จริงๆ ถึงปานนั้น

ไม่จับขั้วขวางอำนาจเก่า ตาอินกะตানাเตะหมูเข้าปากหมา...

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ครั้นลองฟังอีกครั้ง ทั้งฟังอธิบายอีกหน่อย จึงค่อยเห็นจุดสว่างที่ปลายอุโมงค์ เพียงอย่าเพิ่งทำตัวเป็นน้ำชาล้นถ้วย แม้ไม่ควรด่วนเชื่อ แต่ไม่น่ารีบร้อนติตังเช่นกัน สำคัญที่ต้องมี โปรโตโฆสและโยนิโสมนสิการ คือรับฟังข้อมูลแปลกใหม่พร้อมทั้งตั้งจิตคิดนึก นัยลงลึกซึ้งซึ่งหยั่งถึงต้นสายปลายเหตุ นั่นเทียว

ผลเสียของการหาเสียง เป็นเช่นใดบ้าง...

๑. เห็นแก่ตัว เมื่อเรียกร้องทุกคนไม่ว่าใครให้ลงคะแนนตัวเองเท่านั้น ถือตัวว่าตนดีวิเศษกว่าเพื่อนผู้สมัครอื่นทั้งหมด จึงนำละอายขายขี้หน้ามากกว่า คนไหนจะดีจะเก่งพอรีเปล่า เอาตัวเองรับประกันได้ยังไง เสียงรับรองของมวลประชาที่มีปัญญาสู้กันดี โดยไม่มีโฆษณาชวนเชื่อถึงจะนับว่าเสียงประชานมีอำนาจ เป็นประชาธิปไตยขนานแท้

๒. ใช้การตลาดโฆษณาส่งเสริมการขายเพื่อ

ข้อแนะนำนิยม เลยเหมือนธุรกิจทุนนิยม ทุนหนา
ท่อน้ำเลี้ยงใหญ่ยอมได้เปรียบ สร้างภาพลวงตา
ลับลวงพรางน้ำเน่า

นักการเมืองน้ำดีหน้าใหม่ ยังไม่มีช่องแฉงเกิด
หากขึ้นไปหลวมตัวหาเสียงแข่งพวกทุนใหญ่ มัน
ยอมสู้ไม่ได้เลย ชักกลายเป็นเหยื่อเสริมบารมีผู้
ชนะเสียอีก ข้ออ้างหาเสียงเพื่อชุมชนนโยบาย
ใครก็ขายฝันได้ ทำไม่เอาสาระผลงานเสียสละ
ที่ทำมาก่อนหน้าเป็นจุดขายโดยประชาชนเขาเห็น
ประจักษ์ จะส่งเสียงให้ขึ้นมาเป็นผู้รับใช้

๓. ทำสนามเลือกตั้งเป็นสนามรบ เปิดศึกยื้อ
แย่งอำนาจการเมือง ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล
กลายเป็นเรื่องวุ่นวายโกลาหล ทั้งๆที่ควรจะเป็น
งานเสียสละล้วนๆ กลับเปิดฉากก็บ่ดีเดือดเลือด
พล่านซะแล้ว จำเป็นอะไรจะต้องดูการแสดงต่อไป

๔. ธุรกิจการเมืองวิถีทุนนิยมสามัญ การ
หาเสียงที่ต้องใช้ทุนยักษ์ เพื่อเข้าไปผูกขาด
อำนาจรัฐ เหมือนกับถือหุ้นใหญ่ในบริษัทประเทศ
ไทย แบบนี้หนีไม่พ้นวงจรอุบาทว์

การเมืองควรเป็นเรื่องของคนดี แม้มันแต่ตัว
กับหัวใจศรัทธา กล้าหาญเสียสละ รับผิดชอบ
เข้าสู่อำนาจการเมืองได้โดยง่ายไม่ต้องเปลืองเงิน

ใครที่ยังไม่เคยพิสูจน์ตัวเอง ไม่มีผลงานจน
คนไว้วางใจเชื่อใจพอก็ไม่น่าเสนอหน้าขึ้นมางายๆนัก

ตรงกันข้ามกับคนดีมีฝีมือขึ้นชื่อพอควร
อยากจะใช้การเมืองเมื่อถึงเวลา ก็แค่อาสา
บอกความพร้อมเท่านี้แหละ แทนที่จะต้องหาเสียง
น้ำใจประชาชนควรแห่แหน ส่งเสียงมาให้เอง

การเมืองที่เรียบง่าย ไม่ผลาญพรำวุ่นวาย
สงบสันติถูกรรลองเศรษฐกิจพอเพียงด้วย โดย
ไม่จำเป็นต้องแย่งกันหาเสียง เปิดศึกดังเช่นสุนัข
กัดกันก็ไม่ปาน

สรุปแล้วที่กกด.ออกระเบียบจำกัดการหาเสียง
เพื่อลดความได้เปรียบเสียเปรียบของผู้สมัคร ทุน
ใหญ่ทุนน้อย จะได้เป็นธรรมยิ่งขึ้น นับว่าดีมากแล้ว
ได้ฟังทัศนคติของท่านโพธิรักษ์แล้ว ยังเข้มงวดน้อย
ไปด้วยซ้ำ เสียตายที่เสียงคัดค้านมักจะจมอยู่กับ

วังวนเก่าๆ อย่างเช่นญี่ปุ่นเขายังจัดระเบียบใหม่
เข้มแข็งกว่าเราตั้งนานแล้ว

ลับลวงพรางทางพรรคมาร

สำคัญผิดกันไปหมดทั้งโลกเลยว่เลือกตั้งต้อง
หาเสียง แม้ว่าการแข่งขันกันทำความดี เสียสละ
จะเป็นเรื่องชวนสร้างสรรค์ เกิดประโยชน์คุณค่า
ยิ่งใหญ่ด้วยกันทุกฝ่าย อันน่าจะมุนานะเต็มกำลัง
ดังนี้ ก็ตามที่

แต่มันไม่น่าจะต้องถึงกับยื้อแย่งแก่งชิงเอา
เป็นเอาตาย กระทั่งฆ่าแกงเอาชีวิตคู่แข่ง ต่อให้
แข่งกันเสียสละมากขนาดไหน ทำไม่ต้องบ้ำ
ฆ่าฟันเขาเพื่อเอาชนะลูกเดียว...

เลือกตั้งแต่ละครั้ง จึงกลายเป็นสงครามชิง
บัลลังก์จ้าวยุทธจักร ของบรรดาโจรนักการเมือง
เสือ สิงห์ กระทิง แรด หน้าเก่าเสียมากกว่ามาก
ประมาณว่าเหล่าน้ำเน่าปาเข้าไปตั้ง ๘๐% นั้นแน่ะ

เมื่อการเมืองเป็นเรื่องเน่าเหม็นอย่างที่เห็น
โทนโท คนดีๆ เลยแหงง ไม่อยากเอาไม้สั้นไปรันซี
ไม่อยากเอาไม้ซีกไปจัดไม้ซุง

เมื่อนักการเมืองของไทย ส่วนใหญ่เป็นนัก
กินเมือง คือ ชื้อเสียงใต้ดินบนดิน ด้วยสารพัด
วิชามาร เลือกตั้งที่ไรต้องเสียเงินนับสิบล้าน
โล่ชื่อหมดตั้งแต่ชาวบ้านหัวคะแนน ยันตัวนักการเมือง
ดื้อนชื่อเข้าคอกเหมือนวัวควาย ขายตัวกัน
ยิ่งกว่าโล่เกณดี

การเมืองอัปรีชชนคนพรรคนี้ ปฏิวัติทั้งที่ไม่มี
หัวคิดล้างบาง ยังตั้งหน้าร้องหาทางสมานฉันท์
กับโจรอีกต่างหาก พิลึกกว่านี้มีอีกโหมที่โหมเออย...

แม้พรรคโคตรโกงโดนยุบ ทั้งพักสิทธิ์พวก
ลิวลิว ๑๑๑ คนไปด้วย มันก็ยังไม่เห็นช่วยอะไรดี
ขึ้นถึงโหนดัก ในขณะที่สมุณมหาโจรเหล่าอดีต ส.ส.
ทั้งหลายไม่ถูกสกัดจุดใดๆ ลักนิต ทั้งๆ ที่ต้องรับ
ผิดชอบพรรคเต็มตัว พวกเขากลับยังหัวร่อ ระวัง
รีเหมือนปลากระดีได้น้ำ ลอยหน้าลอยตาเข้าคอก
ใหม่ด้วยท่อน้ำเลี้ยงเก่า แล้วจะเอาอย่างไรดีหนอ
สงสารประเทศไทย...

ที่สำคัญ มีหรือเมื่อชื่อเสียงเข้าสภา จะพุ่ม

เงินเสียเปล่า ไม่เอาคืนอีกร้อยพันเท่า!

อนึ่ง เมื่อพูดถึง ๑๑๑ กรรมการพรรค ทรท. ที่หลายๆ คนตั้งตาคอยจะจับงานพรรคคนสนิท ทักซิณตอให้ได้ พอ กท. ฟันธงว่าห้ามยุ่งเด็ดขาด พวกดันทุรังก็ยั้งฟังไม่ออก ไปร้องกรรมการสิทธิมนุษยชน จะฟ้องยูเอ็นซึ่งไม่ใช่ฟ้องบ้าง ช่างน่าสังเวช พวกหัวหมอตัวแสบเสียจริงๆ

ตอนศาล รธน. สั่งยุบพรรค พร้อมตัดสิทธิเลือกตั้งห้าปีทั้งกัก ๑๑๑ คน บ้างครวญว่าเหมือนประหารชีวิตทางการเมืองคือมันก็จบสำหรับ ๑๑๑ ศพ ยังจะปลุกผีขึ้นมาช่วยอะไรไม่เข้าเรื่องอีก

มันน่าสังเวชที่ยังดันจะช่วยหาเสียงให้เป็นที่ปรึกษาบ้างชู้ทักซิณตอหัวตัวสมัครหรือประกาศจะพาทักซิณตอลับมายิ่งใหญ่กว่าเดิม กลายเป็นว่าไทยรักไทยตายแค่ชื่อ ทั้งแก๊งแปลงร่างใหม่พายเรือให้โจรนั่งอย่างเก่า ทำเหมือนยุบพรรคแล้วบมิโก้ จะได้ยังไง ก็น่าปวดกะโหลก กับหัวใจศรีธนญชัยทั้งหลายจ้องจะหาช่องเบี่ยงบาลืออยู่เรื่อย

ทั้งนี้ทั้งนั้นประเด็นมันอยู่ที่**ถือแต่ความถูกต้องตามกฎหมายลูกเดียว โดยไม่เหลียวแลความชอบธรรม ตามทำนองคลองธรรม** ให้สำคัญเป็นองค์นำก่อนอื่นใด...

เพราะเหตุอันนี้เราถึงวนอยู่ในอาการเมืองหน้าเฝ้า เพราะไม่เอาธรรมะเป็นสรณะนี่เอง

เมื่อธรรมะไม่เกี่ยวข้องการเมือง หรือประชาธิปไตยไม่มีธรรมาธิปไตยเป็นแกนแกนการเมืองมันถึงน่าหมิ่นเมื่อไม่หาย ยิ่งเห็นหน้าพวกหนักแผ่นดินโกงกินมืออาชีวะ ยิ่งน่าอ้วกไส้

ดังเช่น ทำไปทำมา พอเกิดเรื่องตะแบงอะไรขึ้นมาชอบขี้มั่งจะโยนกลองไปที่ศาล รธน. อยู่เรื่อย เรื่องขี้เยี่ยวมูลหมาเป็นต้องส่งตีความเสียหายหมด จึงนำเสนอศาลรธน. ไม่น้อย พาลให้ท่านต้องพลอยเสียแรงเสียเวลาโดยใช่เหตุ อย่างเสธ.สนั่น ขจรประศาสน์ ก็เคยโดนศาลตัดสินสิทธิ์การเมืองตั้งห้าปี ท่านยังวางมือตามกติกา ไม่เห็นมีปัญหา ดันทุรังดั่งที่กำลังป่วนกันอยู่ไม่เสร็จ

ข้อนำรังเกียจของก๊วนพายเรือโจร คงกลัวว่ามันยังหนักหนาน้อยไปกระมัง เลยกกล่าวหา

กท.ว่าแกลังพวกตัวเอง เพื่อเอื้อประชาธิปไตย กลายเป็นไมยุดิธรรมกับเหล่าอำนาจเก่าประมาณนั้น เรื่องมันช่วยไม่ได้ ในเมื่อพรรคคู่แข่งไม่โดนยุบก็ต้องเองไป จะให้ช่วยเหมือนทรท.ที่โดนยุบ ทั้งได้อย่างไร ไม่ถูกหรือท่านเอ๋ย...

นี่แหละเห็นริยงทำนทั้งหลาย ประเด็นข้ออ้าง มั่วสังเดชต่างๆ นั้น เป็นปกติวิสัยสันดานชนคนทำผิดแล้วไม่ยอมรับโทษ เขาต้องดิ้นแปลงฤทธิ์ไปบ้างอย่างนั้นเอง

เมื่อฉลาดลัจธรรม ทำให้ประชาธิปไตย

๑๙ กันยายน ๔๙ สังคมไทยได้ให้บทเรียนยิ่งใหญ่ที่เกิดปฏิวัติอัปเปหิตักซิณโคตรโกงออกไปมหาชนต่างชื่นชมพากันต้อนรับรถถังทหารหาญมอบดอกไม้ส่งรอยยิ้มด้วยหัวใจเบิกบานโล่งอกไปที่รัฐประหารขับไล่ไล่ส่งรัฐบาลเผด็จการล้มล้างพันแผ่นดินไปได้ง่ายดิงพลิกฝ่ามือ โดยไม่เสียเลือดเนื้อสักหยดเดียว โพลล์ออกมาแปดเก้าสิบเปอร์เซ็นต์สะท้อนให้เห็นประชามติท่วมท้นทั่วไทย

ปรากฏการณ์เสียงมหาชนครั้งนั้น เท่ากับปฏิวัติตามเสียงเรียกร้องของประชาชนอยู่แล้วจริง ผลพวงการขานรับต่างๆ นานา คือตราประทับรับรองของมหาชน เป็นการแสดงอำนาจของประชาชนให้เห็นแจ่มแจ้งแดงแจ๋ ถือเป็นประชาธิปไตยตัวจริงเสียงจริง

เสียดายที่นักวิชาเกินหลายคน จากธรรมศาสตร์เป็นต้น หัวชนฝาไม่ยอมรับรัฐประหารยัญพิธีโดยรูปแบบ เนื้อแท้ยอมเป็นประชาธิปไตย เพราะประชาชนส่วนใหญ่ๆ ต่างยอมรับ แล้วจะเอาอะไรมากกว่านี้อีก

วิถีประชาธิปไตยแบบไทยๆ ที่มันต้องฟังเผด็จการอันเป็นธรรมถูกกาลเทศะบ้างอย่างนี้ ถือว่าดีที่สุดในวันนี้

พวกดันทุรังยึดนิติศาสตร์ยื่นกระต่ายขาเดียว ไม่มีตุลรัฐศาสตร์ด้วยเลย เป็นทิวของเสียงน้อยนิดต้องให้สิทธิ์คิดแตกต่างบ้าง เพราะไม่มีทางเต็มร้อยที่ไหนง่าย ๆ

ฉะนั้น การที่ลี้ล้อไทยรักไทย หรือพลังประชาชน หาเรื่องโจมตีคณะ คมช.กล่าวโทษรัฐประหารเป็นตัวการทำลายประชาธิปไตย เพื่อใช้เป็นจุดขายหาเสียงให้ตัวเอง มันก็หลอกคนไม่รู้ทันใจเป็นเต่าของฤๅษีขี้กั้วหัวหดนั่นเอง

เคราะห์ร้ายที่ คมช.ปฏิวัติสำเร็จจริงแค่ไค่นรัฐบาลทักษิณพื้นแผ่นดิน แต่ล้มเหลวในงานปฏิรูป เช่นเอาฤๅษีขี้กั้วโล้ให้มานั่งเป็นนายกรัฐมนตรี หลังจากนั้นตลอดปีกว่าหมัดท่าเกือบสิ้นเชิง ยังดีอยู่บ้างที่ตั้ง คตส.ทำคดีโคตรโกงได้ผลสอบผ่าน

ด้วยเหตุนี้ ควรแยกแยะให้ดี การยึดอำนาจปฏิวัติล้มรัฐบาลเก่าเรียบริ่องยงดงาม กับการใช้อำนาจปฏิรูปตั้งรัฐบาลใหม่ชิงแก่เนาๆ ไม่เอาไหนเลย อย่าตกเป็นเหยื่อของพวกตีทิ้งเหมามั่ว สาดเสียเทเสียลามไปถึงรัฐธรรมนูญหาว่าเฮงชวยเป็นรัดทำมะนวย บานปลายด้วยคำด่าเกินกักขพะ แลนถ่อยเหลือสลูล ตามประสาหมกมุ่นเมถุนหนักหมักหมมจมจมูตรคูธรีเปล่าไม่ทราบได้

นักการเมืองพรรคพันธมิตรย้อนยุคเต่าล้านปี ณ จุราสลิกปาร์คพวกนี้ ปล่อยให้มาแฟนฟานป่วนบ้านกินเมืองอย่างไร

เลือกตั้งต้องสั่งสอนอำนาจเก่า อยากได้อำนาจใหม่ จะเลือกใครดี

แม้ว่าการเมืองภาคประชาชนจะก้าวหน้าขึ้น โดยเฉพาะหมู่พวกเข้าถึงข่าวสารความจริงเพียงพอในทางกลับกัน เหล่านักการเมืองกว่า ๓๕ ปีที่ผ่านมาส่วนใหญ่ๆ กลายเป็นยิ่งต่ำทรามลงทุกวัน เท่ากับแสดงให้เห็นชดชธาตุแท้ของนักการเมืองเมื่อขาดแคลนธรรมะ เขาต้องเป็นนักเลือกตั้งมืออาชีพอและเอาชนะด้วยวิชามารลับลวงพราง ซับซ้อนซ่อนเร้นสาหัสวิคูณ ให้ล้าหน้าหนีการจับได้ไล่ทัน

ผู้รู้ทันไขความจริงให้ฟังดังกล่าว เลยถึงบางอ้อ... ทำไมนักการเมืองฉลาดเป็นกรด ยิ่งโกงเก่งชะมัด

เลือกตั้ง ๒๓ ธันวาคม เห็นแต่ตัวสมัครหน้าเดิมๆ ถึงมีพรรคสดใหม่ก็หนีไม่พ้นคนหน้าเก่าเสียสิ่ง

กระทิงแรด แมย์บุพรรคไทยรักไทย ก็ตัดสิทธิ์เฉพาะกรรมการบ้านเลขที่ ๑๑๑ ไม่ทันเล่นงานพลพรรคร้อยพ่อพันแม่ที่ขายตัวสุ่มหัวเป็นทาสฐานอำนาจ ซึ่งน่าจะต้องรับผิดชอบพรรคโดยตรงด้วย เสียตายที่สมุนโจรเหล่านี้ลายนวล จนอาจหวนกลับมามีอำนาจผ่านการเลือกตั้งครั้งนี้

เมื่อหันไปทางไหน แทบไม่เห็นหน้าใหม่ๆ ให้ชวนเลือกเลย จึงเกิดเสนอให้เลื่อนเลือกตั้ง การยืดเวลาก็คงหวังยากว่าจะเกิดอะไรดีขึ้น บ้างตั้งใจกาโนโหวต ผลจะเป็นบัตรเสียเปล่า

จากการฟังผู้รู้ท่านวิเคราะห์เจาะลึกเบื้องหน้าเบื้องหลังพลังอำนาจเก่าแล้ว มันน่ากลัวจนลูกขนพองสยองเกล้า ถ้าอำนาจเก่าเข้ามาใหญ่อีกครั้ง มีหวังได้เห็นฝีมืออย่างกรือเซะตากใบทั้งฆ่าตัดตอนหรือไม่ ใครจะกล้ารับประกันการล้างแค้นเช็กบิล คมช. คตส.อะไรต่างๆ ดูไม่เบื่อเป็นแน่เทียว

ทางเลือกที่เหลือเพื่อผ่านพ้นวิกฤติ ๒๓ ธันวาคมคือ เลือกตั้งครั้งนี้มีพรรคให้เลือกอยู่ ๓ กลุ่มได้แก่

๑.พวกรักทักษิณ มีพลังประชาชน โดยหัวหน้าพรรคหมักเมถุน (ฉายาสื่อตั้งให้) ประกาศเป็นนอมินีทักษิณ จะพาทักษิณกลับประเทศ จะปล่อยผีบ้านเลขที่ ๑๑๑ และคงจะแก้เผ็ดแก้ล่าสำคัญกว่านี้อีกเยอะแยะ

เป็นชาวหลอกกรีเปล่าว่า พปช.จะถูกโดดเดี่ยวใครก็ไม่รักจะสมัครหมักหมมด้วย อาจกลัวชวยเรือหายก็เป็นได้ จริงไม่กลัว กลัวไม่จริง เพราะท่อน้ำเลี้ยงใหญ่เหลือเกินไม่ทุ้มโถมสุดเหวี่ยงตอนนี้จะไปมีโอกาสนี่ไหนเมื่อไหร่กัน

พอนึกถึง แข็งเท่าแข็ง เงินจาง...ไม่อยากเชื่อ

๒.ไม่เอาทักษิณ มีประชาธิปไตย ประชาธิปไตย และมัชฌิมาธิปไตย ในรายสุดท้ายมีสายงูเห่าเข้าข้างทักษิณสอดแทรกอยู่ ไม่รู้จะไว้ใจได้แค่ไหน

๓.กลุ่มยึดกั้วแกงกั้ว เช่นชาติไทย รวมใจ-ไทยชาติพัฒนา และเพื่อแผ่นดิน พวกนี้พร้อมสมานฉันท์สามัคคีแล้วแต่กรณี โดยเฉพาะชาติไทยเป็นปลาไหลใส่สเกิดขี้สิ้นเหลือล้นบนน้ำแข็ง

อีกต่างหาก รายนี้จึงไร้จุดยืนอยากสิ้นไหลไป ไหนๆ ตามใจบรรหาร

กลุ่มยักษ์ที่สามนี้ นับว่าเป็นตัวแปรสำคัญซึ่ง

ขาดจะเข้าข้างไหนข้างนั้นคงได้เป็นรัฐบาลกระมัง

โจทย์ที่ต้องดีให้แตกทะเลปูโปรงคือ ถ้า

อำนาจเก่าชั่วทักษิณชนะเลือกตั้งขึ้นมา จะว่า

อย่างไร พลังประชาชนจะต้องล้างแค้น คมช.

คตส. ยัน ปชช. ต้องชนกับพันธมิตร ต้องล้างบาง

ใครต่อใครอูดลุด เหตุการณ์ ๖ ตุลา ขวาพิฆาตซ้าย

จะนองเลือดอีกหนโดยคนชื่อสมัครเจ้าเก่าหรือไม่

ในเมื่อเคยเป็น รมช.มหาดไทยหนั้น

ที่แน่ๆ คือว่า อุตสาห์ไล่ทักษิณพันแผ่นดิน

ซ้ายชูไทยรักไทยทิ้ง ไหมวายได้พลังประชาชนตัว

ตายตัวแทนทักษิณกลับมาใหม่ยิ่งใหญ่อีก ทำไป

จัญไรมาพรรคนี้ จะไหวหรือ ประเทศไทย!

เมื่ออำนาจเก่า เราทำไม่ขอเอาด้วยเลย

เรื่องก็ต้องลงเอย ให้อำนาจใหม่ขึ้นมาเป็น

รัฐบาลหน้าให้จงได้ ทีนี้ใครละ จะพอเป็นหัวเรือ

ใหญ่ นำทัพอำนาจใหม่ต่อกรกับเจ้าเก่า

ขณะนี้เล็กๆ ดูท่าที ประชาธิปไตยมีโอกาสนำ

หน้าสูงกว่าเพื่อนพรรคอื่นจะใหม่เก่าจะเก่งแค่ไหน

คงยากจะมีแรงล้มช้างใหญ่เกินหน้าประชาธิปไตย

พช. ย่อมทำได้ง่ายกว่าต่างคนต่างแข่งแย่งที่หนึ่ง

ดีไม่ตี ทั้ง พชป. และมัชฌิมา ต่างได้คะแนนรอง

พช. เฉพาะอย่างยิ่ง คะแนนรองๆ พชป. หรือ

มัชฌิมาในหลายต่อหลายแห่งเมื่อเอามารวมกัน

จะสามารถชนะเหนือ พช. อย่างเห็นๆด้วยซ้ำไป

อันนี้คือคณิตศาสตร์ที่ต้องคิด หากกลุ่มไม่

เอาทักษิณมีน้อยกว่าพวกรักทักษิณ ๒๓ ธันวาคม ก็

ตัวใครตัวมัน

หรือแม้กลุ่มไม่เอาทักษิณ จะมีมากกว่าก็ตาม

แต่ขึ้นแย่งชิงกันเอง ตัดคะแนนพวกเดียวกัน ไม่

สกัดตัดตอนอำนาจเก่า พวกเขามาแน่...

ดังนั้น ๒๓ ธันวาคม จะเกิดวิกฤตมหันต์อีกหรือ

ไม่ อยู่ที่เราจะกลัวมหาภัยเจ้าเก่าแค่ไหนรีเปล่า...

เราจะกล้าประมาทอำนาจเก่าดูเบาว่าเขาไม่มี

ปัญญาเป็นรัฐบาลงั้นหรือ ถ้าไม่น่าเสี่ยงด้วยเลย

ยังงั้นเลือกข้างอำนาจใหม่มันยังพอพูดคุยกันได้บ้าง

ปลอดภัยกว่าเยอะจนเทียบไม่ติด

ทุกพรรคที่ไม่เอาทักษิณ จึงน่าจะหันมามอง

ให้เห็นมหาภัยเฉพาะหน้าของชาติร่วมกัน ให้แจ่ม

แจ้งเห็นดำเห็นแดงไปเลย ด้านประชาชนจะได้

ตัดสินใจเลือกพรรค และเลือกคน ให้เข้าเป้าฝ่ายไม่

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมผัสกับ
นักเรียนผ้าถุงไทย

● อันติมะ

● ต่อจากฉบับที่ ๒๐๘

เด็กนักเรียนสัมผัสมาลิกษา ฐานน้ำหมักชีวภาพ ต้อนรับนักศึกษามหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ และร่วมกิจกรรมรอกน้ำยาซักผ้าชีวภาพ “แวนชีวะ”
ที่ฐานน้ำหมักชีวภาพ สันติอโศก

ตอน
**เรียนรู้งาน
สร้างตน - สร้างคน**

ถ้ากล่าวถึงยุคนี้แล้วละก็ใครๆต่างต้องยอมรับว่าเป็นยุคของการเจริญ
เติบโตทางวัตถุและเทคโนโลยี แต่ในขณะเดียวกัน จิตวิญญาณของ
มนุษย์กลับเป็นไปในทิศทางที่เสื่อมต่ำลง

ใครบ้างที่จะมองเห็นทางเลือกใหม่ในการสร้างเสริมทรัพยากรมนุษย์
ให้สมบูรณ์แบบอย่างชาวอโศกบ้าง พ่อท่านได้ให้โศลกธรรมไว้เป็น
เครื่องยืนยันกับพวกเราว่า “จงเห็นค่าของคนมากกว่าผลของงาน” อโศก
มุ่งเน้นสร้างจิตวิญญาณอันเป็นรากฐานสำคัญก่อนที่จะไปมุ่งเน้นเอาที่วัตถุ
ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้หรอกว่า ปัจจัยสำคัญในการปฏิบัติธรรมหรือการ
พัฒนาจิตวิญญาณ ก็คือการได้ทำงานร่วมกับ “คน” นี้เอง

งานสร้างตนสร้างคน เป็นงานที่ต้องทำควบคู่กันไปโดยธรรมชาติ เหมือนวัวแม่ลูกอ่อนที่เล็มหญ้าไปก็แลมองลูกของตัวเองไปด้วย เรียกว่าได้ทั้งประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน แต่ที่สำคัญถ้ามีวัวหลงไปสร้างแต่คน จนลืมหันมาเน้นการสร้างตนก่อนละก็ระวังจะไม่พัฒนาไปไหนนะ

๓ ปี กับการทำงานในคณะที่ ซึ่งทางโรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศกใช้ระบบพี่ดูแลน้องเป็นหลักในการทำงาน แน่ใจว่างานนี้มีจุดประสงค์ให้พี่ ซึ่งหลายๆ คนยกให้ว่า น่าจะมีภูมิธรรมสูงกว่าได้ฝึกที่จะเรียนรู้จิตวิญญาณของน้องๆ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้มีผลต่อการพัฒนาตนเองไปด้วย การทำงานกับคนไม่ใช่เรื่องง่ายแต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากหากเราเข้าใจและรู้ว่าควรทำงานกับมันอย่างไร ยิ่งต้องทำงานกับเด็กๆ ที่มาจากต่างที่ต่างถิ่น จิตใจ ความรู้สึกก็ต่างกัน มันย่อมทำให้เราได้ฝึก คิด, วิเคราะห์, วิจัย, เหตุ, ผล หรือปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อมาปรับปรุงแก้ไข

ฉันยอมรับว่าฉันไม่ค่อยชอบการทำงานกับคน เพราะเมื่อไหร่ที่ทำงานกับคนแล้ว ฉันมักจะทำใจในการยอมเจ็บไม่ได้ นี่อาจจะเป็นตัวอัตโนมัติและตัวโลกธรรมที่แฝงอยู่เงิบๆ ในใจ ลึกลับ ฉันก็เห็นประโยชน์ของการทำงานกับคนมากอยู่เหมือนกัน ประโยชน์ที่เด่นชัดที่สุดคือการเห็นกิเลสที่ซุกซ่อนอยู่ในตนมากขึ้น ไม่มีกระจกใดหรอกที่จะสะท้อนกิเลสของเราได้ชัดเจนที่สุดเท่ากับ “คน”

เมื่อใดก็ตามที่เราได้ทำงานดูแลน้อง มันจะเกิดแรงบีบตามธรรมชาติ แม้ไม่ได้อยากจะทำ แต่ก็ต้องทำไปโดยปริยาย นั่นก็คือ ถ้าน้องติขนาดนี้ เราก็ต้องทำให้ดีกว่าน้องขึ้นไปอีก เพื่อเป็นการสร้างอำนาจโดยธรรมให้เกิดขึ้นกับการทำงาน ก็อย่างที่เขายก “ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน” ผู้นำที่ดีจะต้องรู้จักสร้างธรรมให้เป็นอำนาจ ไม่ใช่สร้างอำนาจให้เป็นธรรม

สัมมาสิกขาและชาวอโศกเราใช้ระบบดูแลกันต่อๆ ไปเป็นลูกโซ่ โดยมีพ่อท่านเป็นหัวขบวน

สูงสุดพ่อท่านสร้าง ผู้สืบต่อคือ ท่านสมณะ ลิกขมาตุ ท่านสมณะลิกขมาตุก็สร้างคนต่อคือ ฆราวาส, ครู, ผู้ใหญ่, และนักปฏิบัติธรรมทุกฐานะจากนั้นนักปฏิบัติธรรมก็จะดูแลและสร้างจิตวิญญาณให้แก่เด็กนักเรียนสัมมาสิกขา ซึ่งถือว่าเป็นหน่อเนื้อของชาวอโศกต่อไปภายภาคหน้า จนมาถึงลำดับสุดท้ายก็คือ พี่ดูแลน้อง พวกเราดูแลกันเป็นทอดๆ เหมือนพ่อแม่พี่น้องร่วมสายเลือด จึงถือว่าทุกคนมีความสำคัญต่อกัน เป็นองค์ประกอบให้ซึ่งกันและกัน ถ้าไม่มีน้อง เราผู้เป็นพี่ก็ไม่ได้ฝึกตนเอง ถ้าไม่มีเด็ก ครูหรือญาติธรรมก็จะไม่มีบททดสอบ ถ้าไม่มีญาติธรรมหรือนักปฏิบัติธรรมทุกๆ ฐานะท่านสมณะลิกขมาตุก็จะไม่มีองค์ประกอบและปัจจัยที่จะช่วยสร้างเสริมในการบำเพ็ญเพียร

และลำดับสุดท้าย ถ้าไม่มีสมณะ ลิกขมาตุ นักปฏิบัติธรรมทุกๆ ฐานะ จนกระทั่งมาถึงเด็กๆ สัมมาสิกขา ก็จะไม่มีการประกอบ, เหตุปัจจัยที่จะช่วยสร้างเสริมในการบำเพ็ญเพียรบารมีเข้าสู่สัมมาโพธิญาณของพ่อท่านโพธิรักษ์ที่ฉันเขียนออกมาในทำนองนี้ มิใช่มีใจที่จะลบหลู่พ่อท่านหรือท่านสมณะ ลิกขมาตุเลยแม้แต่น้อย ฉันเขียนขึ้นมาตามความเข้าใจที่เป็นแบบนี่ยังนี้ฉันเขียนด้วยจิตใจที่ยังคงอ่อนน้อมและเคารพศรัทธาต่อพ่อท่านเสมอ หากไม่เป็นการเหมาะสมประการใด ก็ต้องกราบขออภัยไว้ ณ ตรงนี้ด้วย เพราะบางทีฉันอาจจะประมาณตนเองยังไม่ดีพอก็ได้

สรุปแล้ว จะเรียกได้ว่า น้ำต้องพึ่งเรือเสือต้องพึ่งป่า ทุกชีวิตย่อมยังคุณประโยชน์ต่อกันและกัน

ฉันพยายามที่จะเรียนรู้กับน้องๆ ทุกคนและในหลายๆ รูปแบบของลีลา, ท่าทาง, อารมณ์ของพวกเขา

การทำงานสร้างตนสร้างคนทำให้ได้ฝึกฝนตนเองอย่างมาก เพราะงานนี้จะทำให้เราดูไม่เป็นหลักเป็นฐาน เป็นงานที่ไร้ผลงานอันเป็นรูปธรรม

ให้คนเห็น ไร้ซึ่งลาภ ยศ สรรเสริญ แต่คุณค่าที่เกิดกับตัวเองนั้น มีมหาศาล ถ้าเรารู้จักเก็บและนำมาใช้

ช่วง ม.๖ เทอมปลาย ทางคณะครูบางส่วนได้นำเสนอให้ฉัน และเพื่อนอีก ๓ คนเดินทางขึ้นภูผาฟ้า น้ำ เพื่อเข้าหลักสูตรการปฏิบัติธรรมกับอาจารย์ถิรจิตโต และท่านสมณะนวกะ การขึ้นไปภูผาฟ้า น้ำ ในครั้งนี้ สืบเนื่องมาจากพวกเรามีความตั้งใจที่จะอยู่วัดต่อหลังจากจบม.๖ แล้ว คณะครูจึงต้องการให้พวกเราได้รับประโยชน์และแนวทางในการดำเนินชีวิตต่อไป

ธรรมะมีมากมายเหมือนใบไม้ในป่า ถ้าอยากเป็นนักปฏิบัติที่ประสบผลสำเร็จเราจะต้องหาจุดเริ่มต้นที่เป็นสัมมาทิฐิให้ได้ นี่อาจจะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของนักปฏิบัติธรรม สำหรับภูผาฟ้า น้ำ ฉันไม่ปฏิเสธในการไปครั้งนี้ เพราะรู้ไว้ซะว่าใส่บาตแบกหาม อีกอย่างฉันเองก็ตั้งใจอยู่เหมือนกันว่า จะลองไปภูผาฟ้า น้ำ ดูสักครั้ง เพื่อว่าจะได้แนวลึกทางด้านจิตใจบ้าง

๑๕ วันกับการใช้ชีวิตในหลักสูตรของการสร้างตนสร้างคน พื้นฐานสำคัญมาจากศีลเป็นอันดับแรก เพราะการที่จะสร้างคนได้ ต้องสร้างตนก่อน แนวทางและ ทฤษฎีต่างๆ ที่ได้จากภูผาฟ้า น้ำ มากมายและทุกๆ แนวคิดก็ดีๆ ทั้งนั้น แต่ทุกอย่างย่อมมีความเหมาะสมลงตัวในแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน ผู้ที่ขาดสิ่งไหนก็ย่อมจะแสวงหาสิ่งนั้น แต่ท้ายสุดเมื่อเรารู้ว่าเรากำลังไต่ลงไป ในทิศทางใดจนเกินไป เราจะเข้าใจว่าสุดท้ายเราจะต้องกลับมาเป็นตัวของตัวเองในที่สุด และการเป็นตัวของตัวเองได้ดีที่สุดนี้แหละ จะทำให้เรารู้ว่าเราคืออะไร? คนเราจะรู้จักหาความเหมาะสมและรู้จักประมาณตนเองว่ามีอินทรีย์พละขนาดใด

การที่จะทำงานดูแลน้องในสัมมาสิกขาได้ ต้องมีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง ก็ไม่ใช่ว่าโรงเรียนของเด็กปฏิบัติธรรมจะไม่มีที่ยึดติดในอำนาจ คนเราไม่ได้เป็นอรหันต์กันหมดนี่นะ แม้จะเป็นอำนาจแค่การดูแลน้อง แต่เมื่อเคยเสพมัน

และได้มัน ยามเมื่อจำต้องจาก ย่อมรู้สึกเสียดาย ในรสนั้นเด็กอโศกเราอาจจะมีความรู้สึกแบบนี้บ้าง แต่ไม่ถือว่าหยาบจนเป็นรูปธรรมที่นำเกลียดเหมือนผู้ใหญ่ข้างนอก ที่แย่งชิงอำนาจกันด้วยกลวิธีต่างๆ อันไม่เป็นไปในด้านกุศลธรรมสักนิด

เมื่อฤดูกาลของการเปลี่ยนแปลงอำนาจการปกครองใหม่ ย่อมเกิดเรื่องราวข่าวลือปัญหา ระหว่าง ม.๕ กับ ม.๖ เป็นธรรมดา ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนๆ ก็เป็นเหมือนกันอย่างนี้โดยตลอด โดยเฉพาะช่วงแรกๆ ของการเปลี่ยนแปลงลึกๆ แล้ว เด็กเองก็รู้ว่า การที่แต่ละชั้นขึ้นมาทำหน้าที่พี่ดูแลน้องก็จะพยายามบริหารงานให้ดี เพื่อความเจริญของสถาบันตั้งนั้นสมควรที่จะให้การสนับสนุน แต่ด้วยใจที่เสียดายในอำนาจ จึงได้เกิดช่องว่างระหว่างทีมบริหารชุดเก่าและชุดใหม่ ทั้งๆ ที่ทีมเก่าก็ให้การยอมรับว่า ทีมใหม่ทำได้ดีแต่ด้วยมานะทิฐิ จึงยอมรับด้วยท่าทางที่ฝืนๆ หน่อยในช่วงแรกๆ

รุ่นของฉันก็เป็นอีกรุ่นที่มีเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นหลายๆ คนเสียใจ น้อยใจ ไม่พอใจ แต่สำหรับฉัน รู้สึกว่าเฉยๆ เพราะเข้าใจถึงภาระการเปลี่ยนแปลงไม่จำเป็นที่เราจะต้องไปติดรูปแบบว่า การที่จะทำงานดูแลน้องได้ต้องเป็น ม.๕ หรือม.๖ เท่านั้น แต่การดูแลน้อง เป็นได้ตลอดชีวิต และดูแลได้ไม่ว่าเราจะอยู่ในรูปแบบไหน อย่างไรก็ตาม อย่าลืมเสียว่าเราต้องทำงานประสานกันไปอีกนาน เราควรจะให้การสนับสนุนน้องดีกว่า การที่จะมัวมาคิดเล็กคิดน้อยเหมือนเด็กๆ

งานสร้างตน สร้างคน จะยังคงดำเนินไปอีกยาวนาน ทรายใดที่มนุษย์ ยังไม่มีวันสิ้นสุด นอกเสียจากว่า จิตวิญญานมนุษย์ตกต่ำจนยากที่จะแก้ไปแล้ว แม้ว่าจะไม่ชอบการทำงานนี้ แต่ฉันก็มีความตั้งใจที่จะช่วยงานนี้ซึ่งเป็นของศาสนา มันอาจจะไม่ยิ่งใหญ่อะไรนัก แต่ก็จะทำเท่าที่ทำได้ และทำให้ดีที่สุด....

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตโตโคก

• ต่อจากฉบับ ๒๐๘

บทที่ ๓

แนวทางปฏิบัติสมาธิภาวนาเบื้องต้น

ถึงแม้สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ จะเป็นอาริยสัง
คี ข้อสุดท้ายในหลักอาริยสัง ๔ ซึ่งเป็นแก่นแท้
ของหลักพุทธธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ แต่ใน
การสอนเวไนยสัตว์ต่างๆ นั้น เมื่อพระพุทธองค์
ตรัสสอนคนกลุ่มหนึ่งๆ ก็มักจะอธิบายหลักสัมมา
อาริยมรรคนี้ โดยขยายความในบางแง่มุมเพื่อให้
เหมาะสมกับภูมิหลังและเงื่อนไขของบุคคลที่ทรง
สอนนั้นๆ ส่งผลให้เกิดการแตกรายละเอียดออก

“พระพุทธรูปองค์ตรงทมิฬไข่มุกในกำมือ
ขึ้นมา แล้วอธิบายแก่ภิกษุว่า สิ่ง
ที่พระพุทธรูปองค์ตรัสรู้นั้น เขียวขี้ได้กับไข่มุก
ทั้งป่า แต่เท่าที่เข้ามาสอนเวไนยสัตว์
ทั้งหลาย เขียวขี้ได้กับไข่มุกในกำมือ
เพราะแก่นสาระหลักธรรม
ที่ชะงัดไปสู่การพ้นทุกข์มีเพียงแก่นนั้น”

เป็นหมวดธรรมต่าง ๆ มากมาย อาทิ **สติปัฏฐาน ๔, สัมมัปปธาน ๔, อิทธิบาท ๔, อินทรีย์ ๕, พละ ๕, โพชฌงค์ ๗, มรรคองค์ ๘** ซึ่งรวมเป็น **“โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ”** ตามที่กล่าวมาแล้ว

นอกจากนี้ก็ยังมีส่วน **ฆราวาสธรรม ๔** (สังขละ ทมะ ชันติ จาคะ) **พรหมวิหาร ๔** (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) **วุฒิธรรม ๔** (การคบ สัตบุรุษ การได้ฟังลัทธิธรรม การมีโยนิโสมนสิการ การมีธัมมานุষ্ঠัมมปฏิบัติ) หรือ **จรณะ ๑๕** (ศีล อินทรีย์สังวร โภชนเมตตัญญูตา ซาคริยานุโยคะ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พาหุสังขละ วิริยะ สติ ปัญญา ปฐมฌาน ทุตติฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน) ฯลฯ

ทั้งนี้บุคคลที่ได้ฟังธรรมจากพระพุทธองค์ใน สมัยพุทธกาล และได้ประพฤติปฏิบัติจนเข้าถึง โลกุตระธรรมจำนวนมากนั้น คงไม่มีโอกาสได้เรียนรู้หมวดธรรมต่างๆ มากมายเหล่านี้ ตามที่มีการรวบรวมเป็นพระไตรปิฎกถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรม- ชันธ์ในภายหลัง และมีการศึกษาเล่าเรียนกันอย่าง กว้างขวางดังเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

แต่ถึงจะเรียนรู้หลักธรรมเพียงบางหมวด บางส่วน หากสิ่งที่เรียนรู้แม้เพียงไม่มากนักๆ สามารถนำไปสู่การจับประเด็นเป้าหมายหลักได้อย่าง ถูกต้องเพื่อการทำ “**กิเลสตัณหาอุปาทาน**” หรือ **“อุปาทานขันธ”** เลือมสลายตัวไป ก็ย่อมสามารถ จะทำให้ **“อวิชชา”** หดลั่นไปได้ ดังมีตัวอย่าง มากมายของกรณีอาริยสาวกในสมัยพุทธกาล ที่ ฟังธรรมเพียงไม่มากก็สามารถจับหลักการสำคัญได้ และนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติจนบรรลุธรรมเป็น พระอรหันต์

ตรงกันข้ามกับชาวพุทธทุกวันนี้ ที่แม้จะมี โอกาสศึกษาเรียนรู้หลักพุทธธรรมในแง่มุมต่างๆ มากมาย แต่ก็รู้มากจนเกิดความลึบสน จับ ประเด็นที่เป็น **“เป้าหมายหลัก”** ของการประพฤติ ปฏิบัติธรรมไม่ได้ หลักธรรมบางเรื่องเป็นหลัก ปฏิบัติเฉพาะที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนภิกษุ หรือสาวกนั้นๆ ภายใต้งื่อนไขและบริบทของ

ภูมิหลังอย่างหนึ่ง ที่เหมาะสมกับการปฏิบัติของ ผู้นั้นเป็นการเฉพาะตัว อาทิ การออกไปปฏิบัติ สมาธิภาวนาในป่าที่สงบสงัด เป็นต้น ก็เอามา เป็นหลักการปฏิบัติทั่วไป ขณะที่หลักการสำคัญ ในการปฏิบัติทั่วไปที่ทุกคนต้องปฏิบัติ เช่น ศีล- ลิกขาเป็นต้นก็กลับถือเอามาเป็นหลักปฏิบัติเฉพาะ โดยคิดว่าเป็นเรื่องตื้นๆ ที่อาจจำเป็นสำหรับคน ส่วนใหญ่ แต่ในกรณีของคนบางคนที่มปัญญามาก ไม่ต้องปฏิบัติศีลสิกขาก็ได้ แค่ใช้ปัญญาขบ ปริศนาธรรม (โกอาณ) ก็สามารถเป็นทางลัดช่วย ให้บรรลุธรรมได้ เป็นต้น ความรู้ในพุทธธรรมที่ ผิดพลาดเหล่านั้นก็เลยกลับกลายเป็นไม่มี ประโยชน์ใดๆ ต่อการช่วยให้เกิด **“ปัญญา”** ที่จะ นำไปสู่การพ้น **“อวิชชา”** และปลดปล่อยชีวิตให้ เป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์โดย สรรพปัญหาต่างๆ ได้อย่างแท้จริง

ใบไม้กำมือเดียว

ในสมัยพุทธกาล มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พระพุทธองค์ ทรงหยิบใบไม้ในกำมือขึ้นมา แล้วอธิบายแก่ภิกษุ ซึ่งอยู่ ณ ที่นั้นว่า สิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสรู้นั้น เทียบ ได้กับใบไม้ทั้งป่า แต่เท่าที่นำมาสอนเวไนยสัตว์ ทั้งหลาย เทียบได้กับใบไม้แค่ในกำมือ เพราะ แก่นสาระสำคัญของหลักธรรมที่จะนำไปสู่การพ้น ทุกข์มีเพียงแค่นั้น

ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากเราสามารถจับแก่นสาร ของหลักพุทธธรรมที่มีเท่าใบไม้ในกำมืองดงกล่าว ได้อย่างแม่นยำ ถึงไม่ต้องเรียนรู้อะไรมาก แต่ถ้าเรียนรู้อย่างตรงจุด ก็สามารถจะนำไปสู่ การประพฤติปฏิบัติจนพ้น **“อวิชชา”** และเข้าถึง แก่นของ **“ปัญญา”** ที่งอกงามไพบูรณ์ได้

การปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อความสิ้น ไปแห่งอาสวะทั้งหลายตามหลักสัมมาอาริยมรรค องค์ ๘ ก็มีลักษณะดุดเดียวกับใบไม้ในกำมืองดง กล่าว ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องเรียนรู้อะไรมาก แต่ จำเป็นต้องจับหลักสำคัญให้แม่นยำ และประพฤติ ปฏิบัติให้ถูกเป้า

หลักพื้นฐานที่เปรียบเสมือนใบไม้ในกำมือของการปฏิบัติพุทธธรรม ก็คือการจับเป่าของ **“อุปาทานชั้น”** ตัวที่ต้องการสลายให้มัน เมื่อลือคเป่าชัดเจนแล้วก็หาทางทำให้ **“อุปาทานชั้น”** ดังกล่าวสลายตัวหมดไปให้ได้จริงๆ ซึ่งก็คือการ **“พิจารณาเห็นความเกิดขึ้น และความเสื่อมไปในอุปาทานชั้น ๕”** อันเป็นการปฏิบัติ **“สัมมาสมาธิ”** หรือ **“สมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ”** ตามหลักอารยสัจ ๔ และสัมมาอารยมรรคองค์ ๘ ดังที่ได้อธิบายมาอย่างยืดยาวตั้งแต่ต้นนั่นเอง

“อุปาทานชั้น” ก็คือ สิ่งที่เราไปยึดถือเอามาเป็นส่วนหนึ่งแห่งความเป็น **“ตัวตน”** ของเรา อันเกิดจากปัจจัยที่เรียกว่า **“ตัณหา”** ซึ่งเป็น **“ความอยาก”** หรือความต้องการให้ได้มาเสพสมใจได้แก่ กามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา ก็จะต้องศึกษาปฏิบัติจนสามารถมีศักยภาพเพียงพอที่จะจับ **“ตัวตน”** ของตัณหา ต่างๆ ที่เป็นสมุทัย แล้วกำจัดลงไปให้ได้ **“อุปาทานชั้น”** จึงจะสลายตัวไป

แต่ในขณะที่เราไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะเรียนรู้ และทำให้ **“อุปาทานชั้น”** ทั้งหมดสลายตัวไปได้พร้อมกัน ในกรณีเช่นนี้ เราจะต้องเริ่มต้นด้วยการเรียนรู้วิธีสลาย **“อุปาทานชั้น”** บางตัวหรือบางส่วน ซึ่งอยู่ในวิสัยของศักยภาพที่เราจักสามารถพึงกระทำได้ก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **“อุปาทานชั้น”** ตัวที่สร้างปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ให้กับชีวิตของเราที่เห็นเด่นชัด เราต้องศึกษาฝึกฝนจนสามารถอ่าน **“ตัวตน”** จับ **“ตัวตน”** ด้วยญาณทัสสนะของตนให้ได้ อันเรียกว่าเป็น **“สักกายะ”** ของเรา ถ้าสามารถสลายอุปาทานชั้นที่เป็น **“สักกายะ”** ของเราได้สำเร็จ ก็จะเป็นต้นแบบหรือเป็นแบบอย่างที่มีนัยสำคัญสำหรับการเรียนรู้กระบวนการวิธีในการสลายอุปาทานชั้นที่เห็นเด่นชัดจากกรณีนี้ ยิ่งกว่าเรียนรู้จากเหตุปัจจัยเรื่องอื่นๆ (เนื่องจากจะสามารถช่วยให้เห็นภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตที่ลดน้อยลงอย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน ด้วย

วิธีทางแก้ปัญหาของชีวิตจากในมิตินี้) จนส่งผลให้มวลกำลังหรือ momentum ของญาณปัญญาที่เกิดขึ้นนั้นๆ มีกำลังถึงจุดที่มีนัยสำคัญพอที่จะนำไปสู่การสลายอุปาทานชั้นในวงรอบใหม่ซึ่งเปรียบเสมือนการหมุนของ **“ธรรมจักร”** ที่จะบดขยี้อุปาทานชั้นในรอบต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง (เหมือนเครื่องยนต์ที่สามารถสตาร์ทติด)

เมื่อสามารถทำให้ **“อุปาทานชั้น”** สลายตัวไปได้ส่วนหนึ่ง **“ญาณ”** หรือ **“ปัญญา”** ที่เข้าใจกลไกการทำงานและขั้นตอนวิธีของกระบวนการในการสลายอุปาทานชั้นดังกล่าว ก็จะเกิดขึ้นครบ ๑ รอบ หรือ ๑ ปริวัฏ อันคือเกิด **“สังญาณ”** (มีปัญญาจับเป่าได้ชัดว่ากิเลสตัณหาตัวนี้ๆ หน้าตาสภาวะเป็นอย่างนี้ๆ เป็นอุปาทานชั้นที่จะต้องทำให้หมดไป) เกิด **“กิจญาณ”** (มีปัญญาตระหนักรู้และพยายามหาวิธีต่อสู้เอาชนะกิเลสตัณหาอุปาทานตัวนี้ๆ อยู่ตลอดเวลา และเกิด **“กตญาณ”** (มีปัญญาตระหนักรู้ว่ากิเลสตัณหาอุปาทานในเหตุปัจจัยเรื่องนั้นๆ ได้ถูกทำให้สลายตัวหมดไปแล้ว ไม่มีเหลือ สลัดออก พ้นไปได้ ไม่ห่วงเหนี่ยวพัวพันอีก)

หาก **“ญาณ”** หรือ **“ปัญญา”** ดังกล่าวสะสมเพิ่มมากขึ้นๆ จนถึงจุดมวลวิกฤติ (critical point) ที่ทำให้ประจักษ์ชัดถึง **“วิถีทาง”** (มรรค) แห่งการแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ใดๆ ในเอกภพนี้ (อันเป็นเกณฑ์วินิจฉัยเป้าหมายสุดท้าย หรือ เป้าหมายสูงสุดของชีวิต) ด้วยการแก้ปัญหาจาก **“โลกในมิติที่ ๕”** ของ **“กรอบการรับรู้”** หรือ **“จิตที่รับรู้”** เช่นนี้ จนสิ้นความกังขาใดๆ อีกต่อไปในวิถีทางดังกล่าว (**“พันวิจิกิจฉาสังโยชน์”**)

เพราะการประจักษ์ชัดถึงความเสื่อมสลายของ **“อุปาทานชั้น”** ที่เป็นเหตุแห่งทุกข์ (**“พันสักกาย-ทัญญูสังโยชน์”**) อันเนื่องมาจากการสามารถจับเป่าของอุปาทานชั้นที่จะทำให้สลายตัวได้อย่างแม่นยำ (**“พันศีลลัทพตูปาทาน”**) และได้ลงมือกระทำอย่างจริงจัง จนสามารถทำให้อุปาทานชั้นนั้นๆ สลายตัวไปอย่างแท้จริง (**“พันศีลลัทพตปราคมาส-**

สังโยชน์) ถึงระดับที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง จากเชิงปริมาณ ไปสู่การเปลี่ยนแปลงในเชิง คุณภาพของจิต จนเหมือนมี “ชีวิตที่ เกิดใหม่” ภายใต้ “ภพภูมิใหม่” ซึ่งมีธรรมชาติของ “ชีวิต” อย่างใหม่ที่เป็นเช่นนั้นเอง (ตถตา) อันถึงแม้จะมี สิ่งช่วยชวนใจอย่างไรๆ ก็จะไม่มีความโลภ ความ โกรธ ความหลง ถึงขั้นไปก่อพฤติกรรมกระทำ ผิดศีล ๕ ข้อ ด้วยการทำร้ายทำลายชีวิตผู้อื่น (ปาณาติบาต) ลักขโมยสิ่งของของคนอื่น (อทินนาทาน) ประพฤติผิดในกามหรือล่วงละเมิด ของรักของผู้อื่น (กาเมสุมิฉฉาจาร) โกหกหลอกลวง คนอื่น (มุสาวาจา) ตลอดจนไม่ฆ่าเมาใน อบายมุขสิ่งฟุ้งเพื่อเกินความจำเป็นของชีวิตต่างๆ ที่เป็นความมัวเมาอย่างหยาบ ซึ่งนำไปสู่การ เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เป็นต้น (เหมือนฝุ่น ผงที่ปะปนอยู่กับน้ำบริสุทธิ์ในแก้ว ซึ่งเมื่อจับฝุ่น ผงดังกล่าวได้อย่างถูกเป้าหมายสำคัญ และ ค่อยๆ กรองออกๆ จนน้ำมีใสสะอาดยิ่งขึ้น ถึงแม้จะมีแรงอะไรมากระทบแก้วน้ำ ก็ไม่อาจ

ทำให้น้ำในแก้วขุ่นมัว มากไปกว่าระดับปริมาณ ตะกอนของฝุ่นผงที่เหลือ)

เมื่อนั้นก็สามารถ “ตัดเกรด” ได้ว่า บุคคลผู้นั้นได้เข้าถึงกระแสแห่ง “โลกุตระธรรม” แล้วใน เบื้องต้น เพราะความพ้น “สังโยชน์ ๓” (พ้น ลักกายทิฏฐิ, วิจิกิจฉา, ศีลพัทตปราคาส) จากการได้ สลายกิเลสต้นเหตุอุปาทาน หรือ “อุปาทานชั้นร์” จนมี “ความโลภ ความโกรธ ความหลง” ลด น้อยลงๆ ถึงระดับที่ไม่เป็นเหตุปัจจัยภายใน ที่จะ ส่งผลออกไปก่อให้เกิดการกระทำผิด “เบญจศีล” อย่างหยาบได้อีก (อันเรียกว่ามีศีลเป็นที่พอใจ ของพระอาริยะ หรือมี “อาริยกันตศีล”) โดยจิต ที่มีความสะอาดบริสุทธิ์ตั้งมั่นถึงขีดขั้นดังกล่าว ก็คือตัว “เจโตวิมุตติ” และปัญญาญาณที่รู้วิถีทาง สลายอุปาทานชั้นร์ จนพ้นลักกายทิฏฐิ พ้น วิจิกิจฉา พ้นศีลพัทตปราคาส ก็คือตัว “ปัญญา-วิมุตติ” ในรอบของ “โลกุตระธรรม” ที่เข้าถึงนั้นๆ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสอง สองคำ

ผู้นำ

ผู้เฒ่าผู้นำ

เป็นมนุษย์มีธรรมบรรทัดฐาน

มีใจสูงด้วยธรรมฤทธิ์จิตวิมูญญาณ

จึงต่างจากเดรัจฉานโดยทั่วไป

รู้โลกรู้ธรรมนำมวลหมู่

พบตรีร้ายนำดูหรือเหลวไหล

ฝึกดีก็ได้ดีในทันใด

ฝึกเลวก็บรรลัลัยล้างโลกเอย

▶ ทิวเรื่อง ไทยเขียว

เพื่อโลก-เพื่อเรา

• ตอนที่ ๑

“ลองถามใครสักคนได้ว่า เราต้องพึ่งพาธรรมชาติในเรื่องใดบ้าง คนส่วนใหญ่นึกถึงความสำคัญในเรื่องสิ่งของเช่น อาหาร เสื้อผ้า และเงิน คนส่วนใหญ่นึกไม่ได้ตระหนักถึง สาธารณสุขจากธรรมชาติ

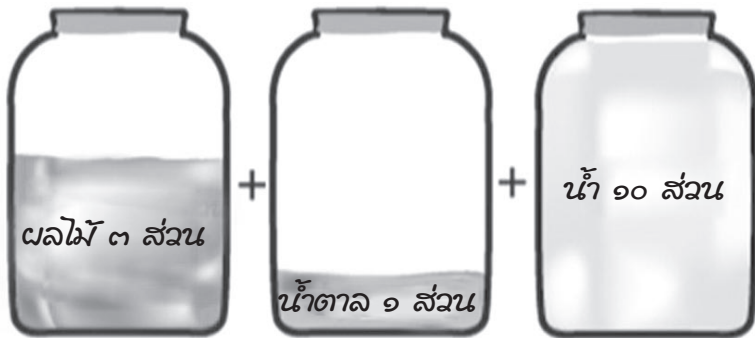
ธรรมชาติที่ทำงานปกติ จะทำให้อากาศและน้ำสะอาด ตามกฎหมายกำหนดบางส่วน มอมแผ่นดินอันอุดม และกินอาหาร ปลอดภัยจนตามธรรมชาติ และแมลงรบกวน เราจะมีสุขภาพดีและมีความสุขมากขึ้นเมื่อ เราดูแลสิ่งนั้นไปแล้ว” (จาก เจน ลูบ เซนโก นักชีววิทยาทางทะเลแห่ง ม.รัฐออริกอน สหรัฐอเมริกา)

เราจะมาช่วยกันปกป้องโลกใบนี้ของเราได้ด้วยการช่วยกันลงมือผลิตน้ำหมักชีวภาพ ‘เพื่อโลก’ (อุปโภค) - ‘เพื่อเรา’(บริโภค)

กระบวนการผลิตน้ำหมักชีวภาพ “เพื่อโลก” (อุปโภค)

สามารถนำมาใช้ในการบำรุงดิน น้ำใต้ดิน ชั้นบรรยากาศ บำบัดน้ำเสีย ทำน้ำยาอเนกประสงค์ นำมาสกัดเอาสีใช้ย้อมผ้า นำมาสกัดเอากลิ่นทำน้ำหอม

กระบวนการผลิตน้ำหมักชีวภาพ

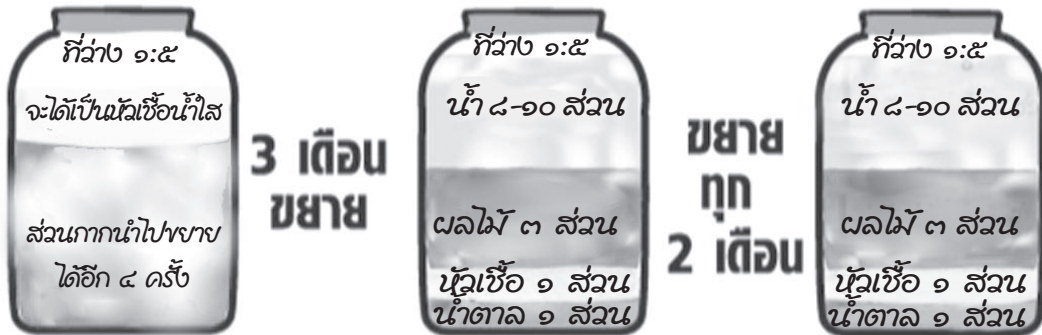

คลุกเคล้าให้เข้ากัน
ใส่ภาชนะปิดฝาให้สนิท

ผงไม้ ๓ ส่วน / น้ำตาล ๑ ส่วน / น้ำ ๑๐ ส่วน
(น้ำข้าวต้ม, มันท้มทั้งน้ำ, น้ำมะพร้าว, ผักก้ามปู, เปลือกตาสับปะรด, กล้วยสุก ใช้แทนน้ำตาลได้)

คลุกเคล้าให้เข้ากันในภาชนะ ดินหรือพลาสติกทึบ เว้นช่องว่าง ๑ : ๕ ปิดฝาให้สนิท (อย่าให้ถูกแสงแดด) หมักเอาไว้ ๓ เดือน (หากนำไปขยายได้ ๔ ครั้ง แล้วนำไปโรยเป็นปุ๋ย)

กระบวนการผลิตน้ำหมักชีวภาพ

นำหัวเชื้อมาขยายทุก ๒ เดือน

เมื่อได้หัวเชื้อน้ำใส ๓ เดือน นำมาขยายต่อทุก ๆ ๒ เดือน โดยใช้

ผลไม้ ๓ ส่วน / หัวเชื้อ (๒ เดือน) ๑ ส่วน / น้ำตาล ๑ ส่วน / น้ำ ๘-1๐ ส่วน

พลังชีวภาพที่เกิดขึ้นทุก ๆ ๓ เดือน จะสามารถไปจัดชั้นดินให้เป็นระเบียบได้ลึก ๑ ฟุต (เป็นการจัดเรียงโมเลกุลดินให้มีช่องอากาศ) และยังผลิตโอโซนได้ ๐.๐๑ ppm.

วิธีทำปุ๋ยสะอาด

ผสมน้ำหมักหัวเชื้ออายุอย่างน้อย ๓ เดือนขึ้นไป ๑ ส่วน / น้ำตาล ๑ ส่วน / น้ำ ๑๐๐ ส่วน

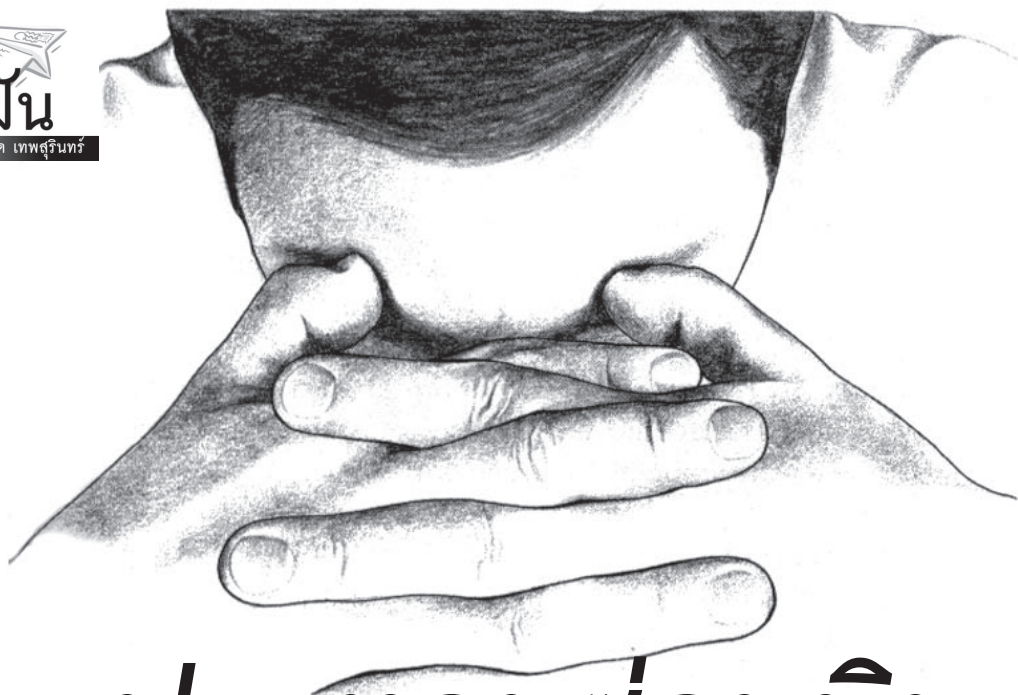
นำมาคลุกกับขยะสดในครีวเรือนให้มีความชื้น ๖๐ บรรจุลงในถุงดำ มัดปากถุงเพื่อจำกัดอากาศเป็นเวลาอย่างน้อย ๑ อาทิตย์ ก็จะได้ปุ๋ยสะอาดนำไปใช้ได้ หรือถ้าใส่ในถังปิดที่มีท่อให้ก๊าซออกมาเพื่อเก็บไว้ใช้ในการหุงต้ม และนำไปปั่นเป็นกระแสไฟฟ้าได้อีกด้วย (ไบโอแก๊ส)

วิธีขจัดคราบไขมัน

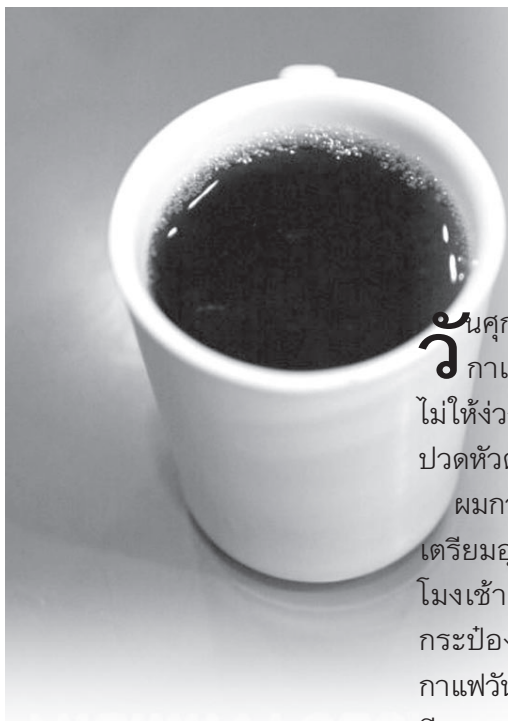

ใช้เป ลื อ ก ส้ม-มะนาว-มะกรูด-ส้มโอ (ที่มีน้ำมันหอมระเหย) ๑ ส่วน มาหมักพร้อมกับหัวเชื้อน้ำเปรี้ยว (ที่มีอายุอย่างน้อย ๓ เดือน) ๑ ส่วน เป็นเวลา ๒ เดือน (ใช้ในการล้างไขมันต่างๆ) ถึง ๒ ปี (ล้างน้ำมันเครื่อง-ยางมะตอยได้)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

กาแฟ : หอมซ่อนพิษ

วันศุกร์เจ็ดโมงเช้าผมมาถึงที่ทำงาน รู้สึกปวดหัวตุบๆ ผมนึกถึงกาแฟทันที เพราะอยู่เวรบ่ายและเวรดึกบ่อยจึงใช้กาแฟช่วยไม่ให้ง่วง กินกาแฟวันละกระป๋องทุกวันจนติด วันไหนไม่ได้กินจะปวดหัวต้องไปหาหมากินจนได้

ผมกวาดถูพื้นบริเวณห้องโถงแผนกผู้ป่วยนอก เช็ดโต๊ะเก้าอี้และเตรียมอุปกรณ์การตรวจครบชุดวางบนโต๊ะอย่างเรียบร้อย แปดโมงเช้าผมออกไปซื้อกาแฟที่ร้านหน้าโรงพยาบาลกินสมใจไปหนึ่งกระป๋อง ชาวบ้านหลายคนเคยบ่นให้ผมฟังว่า วันไหนไม่ได้กินกาแฟวันนั้นเป็นต้องปวดหัว ต้องได้กินกาแฟอาการปวดจึงจะหายไป มีบางคนติดหนักขนาดว่าถึงเวลากำหนดถ้าไม่ได้กินน้ำมูกจะไหลย้อยทีเดียว

แต่ก่อนเวลาปวดหัวชาวบ้านจะซื้อยาแก้ปวดมากิน เดี่ยวนี้เปลี่ยนมาเป็นกาแฟแทน ดิดกาแฟกั๊งอมไม่ว่าหนุ่มหรือแก่

หญิงหรือชาย มีหมอที่เปิดคลินิกใกล้บ้านเคยบอกว่ถ้าผ่าปอดคนกินกาแพ่จ้ดๆ จะเห็นเป็นสีดำผิติดปกติต่างจากปอดของคนไม่ได่กิน

ใกล้เที่ยงอาการปวดหัวยังไม่หายทั้งที่ผมนกินกาแพ่นานแล้ว จึงกินยาแก้ปวดเข้าไป ๒ เม็ด อาการปวดลดลง

ประมาณห้าโมงเย็นหลังเลิกงานแล้ว กลับถึงบ้านอาการปวดหัวเพิ่มมากขึ้นและหนาวสั่น ผมนกินยาแก้ปวดไปอีก ๒ เม็ด รีบเข้านอน

ตกตึกคงจะหมดฤทธิ์ยา อาการปวดหัวเป็นไข่กลับมาอีกครั้ง ผมนกินยาแก้ปวดอีก ๒ เม็ด อาการทุเลาลงพอหลับได้บ้าง

ตลอดทั้งวันเสาร์อาทิตย์ผมนต้องกินยาแก้ปวดลดไข่ทุก ๖ ชั่วโมง อาการไข่ก็ขึ้นๆ ลงๆ ตามฤทธิ์ยาคิดว่อาจอีก ๒-๓ วันคงจะหายไข่ เพราะตลอด ๑๐ กว่าปีผมนไม่เคยเจ็บไข่ได้ป่วยอะไร นอกเสียจากเวลาไม่ได่กินกาแพ่จะรู้สึกปวดหัวพอรำคาญ

วันจันทร์ผมนไปทำงานทั้งที่ยังเป็นไข่และปวดหัวอยู่ ตอนบ่ายคุณหมอมจะเลือดและให้ยาแก้ปวดอย่งดี แต่พอถึง ๖ ชั่วโมงหมดฤทธิ์ยาอาการก็กลับมาเหมือนเดิม

วันอังคาร ปวดหัวหนักกว่าเดิม หนึ่งหัวตึงไปหมด ตะบริเวณหัวตรงไหนก็ปวดระบม ผมนขอลาป่วยและตรวจอาการอีกครั้ง คราวนี้ขอเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ด้วย เกรงจะเหมือนพ่อที่เสียชีวิตไปเมื่อ ๒ ปีก่อนด้วยเส้นเลือดในสมองแตกนอนป่วยเป็นอัมพาตครั้งซ้กถึง ๖ ปี

เอกซเรย์แล้ว สมองปกติทุกอย่ง แต่ที่ปวดหัวเพราะมีต่อมน้ำในโพรงจมูกด้านซ้าย ผมนดีใจไม่น้อยที่เส้นเลือดในสมองเป็นปกติ

เช้าวันพุธผมนเอาผลการตรวจที่ศูนย์มาให้คุณหมอดูซ้่า เมื่อจะเลือดตรวจอีกครั้งปรากฏว่เป็นโรคติดเชื้อเมลิออยโดสิสที่เกิดจากแบคทีเรียโรคนี้อะบาดในช่วงฤดูฝน พบได้ทั้งในคนและสัตว์โดยจะเกิดขึ้นอย่งรวดเร็วและรุนแรง เชื้อเข้าสู่ร่างกายทางผิวหนัง การหายใจ อาหาร เพศสัมพันธ์ มีรายงานว่ติดจากแม่สู่ลูกได้ บางครั้ง

อาจทำให้ถึงเสียชีวิต

ผมนนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลด้วยการฉีดยาและกินยา อาการหนาวสั่นพอได้เช็ดตัวห่มผ้าก็รู้สึกดีขึ้น แต่ปวดหัวไม่ว่างจะนั่งหรือนอนก็ปวดอยู่ไม่วาย นึกถึงคำพระสอน ผู้ไม่มีโรค คือลาภอันประเสริฐ เมื่อเจ็บไข่ได้ป่วยจึงชัดเจนว่ชีวิตตกอยู่ในอีกโลกหนึ่ง เป็นโลกที่แสนทุกข์ทรมานแต่หลายคนมองข้าม ใช้ชีวิตตามใจตนเอง กินสุบตี๋มเสพ เปิดประตูให้เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกายอย่งไม่รู้ตัว

ตลอด ๘ วันอาการไข่ขึ้นๆ ลงๆ พอถึงวันที่เก้า อาการไข่หายขาด ปวดหัวเบาขึ้น ที่ข้อมือจะปักเข็มไว้ตลอดเพื่อจะได้ฉีดยาทุก ๖ ชั่วโมง ครั้งละ ๓ เข็ม

จนถึงวันที่สิบจึงหายปวดหัว หมอให้กลับบ้านได้แต่ต้องกินยาต่ออีกเป็นเดือนเชื้อโรคเมลิออยโดสิสถึงจะหายขาด

อาการที่ติดเชื้อโรคเมลิออยโดสิสนั้น จะปวดหัวอย่งรุนแรง หนึ่งหัวตึงปวดไปทั่วพร้อมทั้งเป็นไข่หนาวสั่น เบื่ออาหาร เมื่อกินอาหารได่น้อยจะพ่นตัวซ้่ามาก ใครติดเชื่อนี้จะได้รับความทุกข์ทรมานไม่น้อย

เจ็บป่วยคราวนี้ทำให้ผมนได้สติฉุคคิด ตระหนักในความเจ็บความตายมากขึ้น นึกถึงคำสอนของพระที่เตือนเราเสมอว่ เงินทองเป็นของนอกกาย เป็นธนสมบัติที่โจรปล้นได้ ไฟไหม้ได้ เป็นสมบัติผลัดกันชมแท้ๆ แต่คุณงามความดีเป็นทรัพย์แท้ที่จะติดตามเราไปทั้งในชาตินี้และชาติหน้า ผมนถามตนเองว่ ทุกวันนี้เราทำความดีได้มากพอแล้วหรือยัง

ป่วยคราวนี้ไม่เสียเปล่า เพราะสิ่งหนึ่งที่ผมนเห็นโทษภัย คือการกินกาแพ่ หลังจากหายเจ็บไข่ได้ป่วยผมนเลิกกินกาแพ่เด็ดขาด ตัดใจไม่หลงไหลอาลัยอาวรณ์กับกลิ่นหอมกรุ่น เพราะมันคือหอมช่อนพิษ และที่น่าตีใจที่สุดคือผมนไม่ต้องทรมานกับอาการปวดหัวเพราะไม่ได่กินกาแพ่อีกแล้ว **๗**

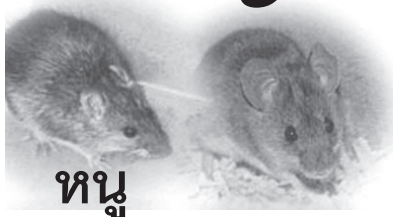
ข้อเขียนข้อคิด

แนวคิดของมนุษย์ยุคนี้ เกี่ยวกับปัญหาของสัตว์ที่สร้างความรำคาญให้แก่คน การแก้ปัญหาต่างๆ ไปในขั้นต้นมักใช้วิธีการฆ่าทำลายล้าง โดยรูปแบบการฆ่ามักเลือกใช้ยาฆ่าเป็นหลัก เห็นได้จากเมื่อพบปัญหา ก็มักถามหาชื่อยาฆ่าที่ใช้ได้ผลดี ปัจจุบันในท้องตลาดก็มียากำจัดต่างๆ มากมายให้เลือกใช้หลายชนิดหลายยี่ห้อแข่งกันออกสู่ท้องตลาด เช่น ยาฆ่ามด ยาฆ่าแมลงสาบ ยาฆ่ายุง ยาฆ่าหนู ฯลฯ

ส่วนการฆ่าแบบอื่นก็ล้วนแต่เป็นไปตามวิธีการและความถนัดของแต่ละบุคคล บางคนเพียงเห็นแมลงสาบเป็นต้องกระตืบหรือเหยียบให้ตาย บางคนเห็นมดเป็นต้องบีบให้ตายหรือจุดไฟเผา บางคนเห็นงูทั้งที่ยังไม่ทราบมีพิษหรือไม่มีพิษ ก็ต้องตีมันให้ตายกันไปข้างหนึ่ง และยังมีรูปแบบอื่นๆ อีกมากมาย แต่ถึงอย่างไร ข้อสังเกตของการแก้ปัญหาด้วยวิธีการฆ่าอันมหาโหดแบบต่างๆ นั้น ล้วนไม่สามารถปราบเจ้าสัตว์เหล่านั้นให้หมดสิ้นไปจากโลกเราได้

ผลสรุปของการแก้ปัญหาสัตว์แบบฆ่าให้ตายนั้น คงจะไม่ใช่วิธีการแก้ไขที่ดีที่สุด ดังนั้นก็น่าที่จะต้องหาวิธีการที่ได้ผลกว่ามาใช้ ข้าพเจ้ามีประสบการณ์การแก้ปัญหาสัตว์แบบไม่ต้องฆ่าที่มาแล้วสู่กันฟังดังนี้

แก้ปัญหาสัตว์แบบไม่ต้องฆ่า

หนู

หนูเป็นสัตว์ที่มนุษย์ส่วนใหญ่ทั้งเกลียดทั้งกลัว และชยะแขยงที่สุด อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้กลายเป็นสัญชาตญาณที่ฝังแน่นอยู่ในจิตของคนที่มีแต่ความมุ่งร้าย เจอหนูพบหนูแห่งหนใดจะต้องฆ่าให้ตาย

วิธีการฆ่านั้น ได้พัฒนารูปแบบต่างๆ ตลอดมา เริ่มตั้งแต่ใช้กรงดัก โดยใส่อาหารไว้ในกรงล่อให้หนูมากินติดกับดักในกรง อันเป็นรูปแบบธรรมดาพื้นๆ ที่ใช้มาแต่โบราณ

ต่อมาก็ใช้กับดัก รูปแบบก็คือวางเหยื่อล่อให้หนูมากินถูกสปริงฟาดหนีบติดกับเหล็กที่เป็นฟันซี่หยักๆ

ต่อมาก็เป็นยาเบื่อหนู สารพิษที่หนูกินแล้วตาย ต่อมาก็มีการใช้กาวจับหนู เมื่อหนูมาแตะถูก

● ถวัลย์ พัฒนเสถียรพงศ์

กาว ขนที่ตัวหนูจะติดกับกาวทำให้หนูหนีไม่ออก วิธีนี้บางครั้งจับหนูได้หลายๆ ตัว คือเมื่อตัวหนึ่งมาติดกาว พวกหนูตัวอื่นจะมาช่วยกัน ลงท้ายพวกที่มาช่วยก็มาติดกับดักเพิ่มขึ้น บางคราวจับหนูได้ทั้งครอบครัว หรือทั้งตระกูลเลยทีเดียว แต่วิธีนี้ก็ทำความสกปรกจนสะอิดสะเอียน

ต่อมาก็มีการพัฒนาใช้เป็นยาเม็ดไล่หนู ยานี้โฆษณาสรรพคุณคือ ไล่หนูให้หนี หนูย้ายบ้าน

ในการแก้ไขปัญหานี้ที่สร้างความรำคาญของยุคปัจจุบันนั้น ทุกวิธีดูเหมือนจะหนีไม่พ้นใช้วิธีการฆ่าให้ตายสถานเดียว แม้กระทั่งวิธีใหม่ล่าสุดที่อ้างสรรพคุณไว้สวยหรูว่าสามารถขับไล่หนู หนูย้ายบ้าน ก็เชื่อว่าเมื่อวางยาแล้ว จะทำให้หนูหนีไป ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็เป็นยาที่ยอดเยี่ยมมาก

แต่ความเป็นจริง ยานี้จะใช้ได้ผลดี ก็ต่อเมื่อหนู
ไปกินยานี้เข้า พอตายลง ก็จะมีกลิ่นเหม็นแฉะ
ประหลาดๆ ปรากฏ หนูรุ่นใหม่คงขยายดกลิ่นจนรู้
อันตรายไม่กล้าเข้ามา เหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้
ประมาณหลายเดือนหรือเป็นปีที่ไม่กล้าเข้ามา
แต่หลังจากนั้นหนูก็จะเข้าบ้านอีก ก็ต้องใช้ยานี้
ล่อให้กินอีก วิธีปฏิบัติจะเป็นเช่นนี้ซ้ำซาก สรุปล
แล้วทุกวิธีคงไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุด ล้วนมีปัญหาทั้งสิ้น

ประสบการณ์ของข้าพเจ้าที่ต้องผจญกับหนู
ตั้งแต่พอรู้ความก็เคยเห็นคนที่รู้จักใช้มิดปังตอสับ
ทางหนู เมื่อเห็นหนูที่แอบอยู่ในซอกใต้บันไดโพล
แต่ทางออกมา และเห็นการกำจัดหนูก็ทำกัน
เรื่อยมา แต่สำหรับข้าพเจ้าเองก็ไม่เคยให้ความ
สนใจเพื่อแก้ไขปัญหาหนูเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้าน
จากที่เคยเข้าใจว่า ทุกบ้านต้องมีหนูหลบอยู่ เป็น
เรื่องธรรมดาที่หนูตัวเล็กจะหลบอยู่ที่ใดก็ได้
จวบจนกระทั่งเมื่อได้ประสบเหตุในช่วงหนึ่ง จึง
รู้ว่า แนวคิดหรือความเข้าใจแต่เดิมว่าต้องมีหนูอยู่
ทุกบ้าน อาจเป็นความเข้าใจผิด จึงจำต้อง
เปลี่ยนความคิดใหม่ จากประสบการณ์ดังนี้

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้พบหนูตัวใหญ่ตัวหนึ่งในบ้าน
เป็นหนูขนาดใหญ่จริงๆ ใหญ่ผิดปกติกว่าที่เคย
เห็นมา ทำให้ต้องตั้งคำถามกับตนเองไว้ ๒-๓
คำถาม

คำถามแรก หนูที่พบทำไมตัวใหญ่ขนาดนั้น
ถ้าดูตามวัย มันเป็นขนาดไม่ใช่วัยเด็ก ไม่ใช่วัยรุ่น
แต่เป็นวัยผู้ใหญ่ขนาดโตเต็มวัย

คำถามที่สอง หนูที่พบมันมาจากแห่งหนใด
มันเติบโตมาจากในย่านใกล้บ้านหรือ คิดว่าคงไม่ใช่
ถ้าใช่ ก่อนหน้าก็คงต้องเห็นบ้าง ลุงๆ มันมาจาก
ไหนไม่ทราบ

คำถามที่สาม มันรอดชีวิตมาได้ถึงขนาดนี้ ก็
คงจะไม่ง่าย เพราะโดยทั่วไปคนเจอหนูที่ไหนก็
ต้องหาทางฆ่ากำจัดมันทันที

ทั้ง ๓ คำถามในใจ ทำให้เกิดคิดขึ้นมาและ
สรุปความได้ว่า หนูตัวนี้มันต้องมาจากแดนไกล มี
ชีวิตที่อยู่มาจนเติบโตเต็มวัย และรอดพ้นจากการ

ถูกฆ่าอย่างน่าอัศจรรย์

ต่อมาก็เกิดคำถามตามมา หนูนมันมาอยู่ใน
บ้านข้าพเจ้าได้อย่างไร

คำตอบที่ได้จากการสังเกตด้วยตนเองคือ
มันอาจขึ้นมาจากท่อระบายน้ำ ด้วยมีเหตุผลที่
สนับสนุนความเป็นไปได้มากที่สุดคือ หนูนมันก็คือ
สัตว์ชนิดหนึ่งที่ต้องกิน ต้องถ่ายอุจจาระ ไม่ได้มี
อะไรที่วิเศษ ท่อระบายน้ำน่าจะเป็นแหล่งพักพิงที่
ดีที่สุดในท่อมมีทั้งน้ำดื่มและอาหารอยู่พร้อม เศษ
อาหารจากที่ปนๆ ไปกับน้ำทิ้งที่คนเทลงไป ขนาด
ของหนูถ้าเปรียบเทียบกับตัวมันเองกับอาหารที่ต้องกิน
ปริมาณเพียงเล็กน้อยก็พอ ดังนั้น ท่อระบายน้ำ
จึงเป็นแหล่งที่มีความอุดมสมบูรณ์แห่งหนึ่ง และ
อีกทั้งเป็นที่หลบซ่อนอยู่ได้อย่างปลอดภัย ปกติ
ท่อระบายน้ำในแต่ละบ้านจะต่อเชื่อมถึงกันหมด
เหมือนโครงข่ายถนนสำหรับให้รถเดิน จึง
สามารถเดินทางไปได้ทั่วทุกแห่ง ซึ่งถ้าหากท่อ
ระบายน้ำที่บ้านมีรูหรือช่องให้มันโผล่พ้นขึ้นมาได้
แน่นอนหนูนมันก็จะขึ้นจากท่อเข้ามาในบ้าน

หลังจากที่คาดการณ์จากเหตุและผลที่น่าจะ
เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงใช้วิธีการปิดรูหรือปิดช่อง
ไม่ให้หนูในท่อระบายน้ำสามารถมุดเล็ดลอดขึ้น
มาบนบ้านได้ เพียงเท่านั้น การปิดท่อเป็นการปิด
ทางเดินหนู ได้ทำเอาหนูที่ขึ้นมาจากท่อก่อนที่จะ
ปิดทางเดินของมัน ไม่สามารถกลับลงไปใต้น้ำ
เพื่อหาอาหารและน้ำดื่มได้ตามเดิม หนูตัวที่อยู่ใน
บ้านมันก็วิ่งเพ่นพ่านไปทั่วทั้งบ้าน ชั้นล่าง ชั้น ๒
และชั้น ๓ ที่ไม่เคยปรากฏมีหนูขึ้นไปก็มีให้เห็น
เข้าใจว่า มันคงวิ่งหาน้ำดื่มกิน และในที่สุดเมื่อหา
น้ำดื่มไม่ได้ ก็คงไม่ยอมอดตายเป็นแน่แท้ คาดว่า
ต่อไปสักพักเดียว มันต้องเดินทางจากไปเพื่อหา
แหล่งอาหารใหม่

คงจริงดังที่คาดการณ์ไว้ นับจากวันแรกที่ปิด
ท่อ ต่อมาวันที่ ๒ ก็เห็นหนูวิ่งพล่าน รุ่งขึ้นต่อมา
ยังเห็นวิ่งเพ่นพ่านไปทั่ว ต่อจากนั้นวันที่ ๔ ไม่พบ
หนูอีกเลย วันที่ ๕ ยังนึกหวั่นๆ ว่า ขอลสันนิษฐาน
ถูกต้องหรือไม่ แต่เมื่อปรากฏต่อมาอีกหลายวันก็

ไม่พบหนูอีกเลย แสดงว่าข้อสันนิษฐานนั้นเป็นจริง ถูกต้อง มันแผ่นหนึกระเจิงไปไหนไม่ทราบ

แต่เดิมการกำจัดหนู มักลงท้ายจบลงที่หนู ต้องตายสถานเดียว ไม่มีอย่างอื่น การตายเพราะ ยาเบื่อทุกครั้ง همینทิ้งไปทั้งบ้าน หรือไม่หากถูก จับได้ในกรงมักจะถูกนำมาแช่น้ำ แต่ครั้งนี้ไม่มี เหลือซากให้เห็นอีกเลย มันแผ่นกระเจิงไปจริงๆ

การไม่มีน้ำให้หนูกิน เป็นเพชรฆาตสำคัญยิ่ง กว่าทำให้ยาพิษแก่หนูเป็นไหนๆ

ยุง

ในบรรดาสัตว์ทั้งหลายที่รบกวนมนุษย์ที่สุด ดูเหมือนจะเป็นยุงที่มาสร้างความรำคาญให้ พบ ได้ทุกแห่งหนในเวลาค่ำคืน

ยุงเป็นสัตว์ที่ฉลาด มันรู้จักแอบกัดดูดเลือด คนและสัตว์ หลบอยู่ในที่มืดๆ เพื่อป้องกัน อันตรายให้ตัวมันเอง

นอกจากนี้ยังสังเกตเห็นหลายๆ ครั้ง ถ้า มีคนแก่นอนใกล้ๆ กับเด็กเล็กๆ ยุงมักเลือกกัดแต่ เด็กเล็กๆ เสมอ แสดงว่า เจ้าสัตว์ตัวเล็กๆ นี้มัน มีสมองคิด มีความฉลาด สาเหตุที่ไม่ชอบกัดคนแก่ หันไปกัดเด็กเข้าใจว่า คนแก่หนังเหนียวความ อร่อยของเลือดคงจะสู้เด็กๆ ไม่ได้

ข้าพเจ้าไม่เคยมีความคิดในการสรรหาวิธี ต่างๆ มาใช้ปราบยุง เพียงแต่ข้อสังเกตในเรื่อง ของวิธีการควบคุม โดยพบว่าอาจจะควบคุมมัน

ไม่ให้มีจำนวนมากผิดปกติจนกลายเป็นการมา สร้างความรำคาญให้ตัวเรา

เรื่องที่จะเล่านี้เป็นเหตุบังเอิญมากกว่า มีอยู่ ปีหนึ่ง ช่วงใกล้ตรุษจีน ที่บ้านขณะนั้นห้องนอน ก็ติดมุ้งลวด ถึงจะติดมุ้งลวด ก็ยังพอมียุง เนื่องจากเปิดปิดประตูบ่อยๆ ยุงก็เล็ดลอดเข้า ออกได้ ปรากฏอยู่ๆ มียุงเยอะผิดปกติ แต่ก็ไม่ได้คิด อะไรร

กระทั่งต่อมาอยู่อีกช่วงหนึ่ง อยู่ๆ มียุงเยอะ มากเช่นครั้งก่อน คราวนี้ทำให้หวนคิดย้อนไปว่า มันเป็นเพราะอะไรหนอ ทำไมอยู่ๆ ยุงจึงมากผิดปกติ

คิดกลับไปกลับมาหาสาเหตุที่เกิดกระทั่งได้ ข้อสรุปกับตัวเองคือ ช่วงใกล้ตรุษจีนแต่ละบ้าน มักจะทำความสะอาดบ้าน สงสัยได้เอาไม้กวาด ไปกวาดหยากไยเเยแมงมุมที่อยู่ข้างฝาผนัง กำแพงและเพดานต่างๆ รอบบ้าน ได้ไปทำลาย ไยแมลงมุมโดยไม่คิด ซึ่งปกติไยนั้นตักยุงได้ เมื่อ ขาดสิ่งทีควบคุมตามธรรมชาติ จึงเป็นเหตุให้มียุง มากผิดปกติ ส่วนครั้งที่ ๒ เกิดจากทนความ รำคาญเเยแมงมุมไม่ไหว เพราะมีมากเหลือเกิน จึงไปกวาดทิ้ง ยุงจึงเกิดมากผิดปกติ ข้อ สันนิษฐานหลังจากที่ข้าพเจ้าเกิดเหตุการณ์อย่าง เดียวกันทั้ง ๒ ครั้ง คิดว่าคงน่าจะใช่

ตั้งแต่นั้นมาหากจะทำความสะอาดบ้านครั้งใด จะไม่กวาดหมด เพราะแน่ใจว่า เมื่อกวาด หยากไยเเยแมงมุมไปแล้ว ยุงจะกลับมาซุกซุ่มอีก และเหตุการณ์ครั้งนั้นกว่าที่ยุงจะลดน้อยลงจน เป็นปกติเหมือนในช่วงก่อน ก็ต้องใช้เวลานาน เป็นหลายๆ เดือนไปทีเดียว

สรุปว่า การหาวิธีการปราบยุง สามารถ ควบคุมมันได้ด้วยวิธีง่ายๆ แบบคาดไม่ถึง เพียง แต่ต้องคอยระวังเตือนตนเอง ไม่ไปกวาดหยากไย เเยแมงมุมวิธีนี้แม้จะไม่ทำให้ยุงหมดไป แต่ก็ ควบคุมจนไม่ก่อความรำคาญมากเกินไป ส่วนยุง ไม่เห็นต้องไปทำอะไรมันเลย ไม่ต้องตบ ไม่ต้องตี ไม่ต้องฉีดพ่นยา ไม่ต้องจูดยาฆ่ายุง

ภาษีอากรสมัยเก่า

๖ ดิมรัฐได้เก็บภาษีอากรอยู่ ๔ ประเภท คือ หนึ่งส่วย สองฤชา สามจังกอบ สี่อากร

๑. **ส่วย** หมายถึงเงินหรือสิ่งทีรัฐบาลเก็บจากประชาชน หรือเมืองที่อยู่ในบังคับมีทั้งหมดด้วยกัน ๔ ประเภท

๑.๑ **เครื่องราชบรรณาการ** หรือ ส่วยที่เจ้าประเทศราชต้องส่งมาถวายเป็นประจำปีละครั้งบ้าง สามปีต่อครั้งบ้าง ส่วนใหญ่แล้วเป็นของพื้นเมืองหายาก เช่น ผ้าแพร พลวย ของป่า ทองคำ ของมีค่าอื่นๆ และที่ขาดไม่ได้คือ ต้นไม้เงิน ต้นไม้ทอง

๑.๒ **พัทธยา** คือการริบเอาทรัพย์สินของผู้ที่ต้องโทษประหารชีวิตหรือเนรเทศ ไม่ว่าจะบ้านหรือที่ดินจะถูกริบเข้าเป็นของหลวง ซึ่งบางครั้งกฎหมายใช้คำว่าริบราชบาตร ซึ่งหมายถึงริบหมดทั้งลูกเมีย บ่าวไพร่และผู้คนในบังคับด้วย

๑.๓ **เกณฑ์เฉลี่ย** คือการเกณฑ์เงินหรือแรงงานมาช่วยกิจการของรัฐ เช่น ในกรณีที่ทางรัฐต้องการทำงานประเพณีต่างๆ หรือต้องการก่อสร้างป้อมปราการ กำแพงวังหรือวัด ก็จะมี

เกณฑ์ประชาชนให้มาทำหรือเกณฑ์เอาทรัพย์สินต่างๆ เช่น ข้าวปลาอาหาร ผลไม้หรือสินค้าต่างๆ เข้ามาสมทบ

๑.๔ **ส่วยแทนแรง** หมายถึง เงินที่รัฐบาลเรียกเก็บจากประชาชนทั่วไปที่ไม่ใช้แรงงานตามเกณฑ์ของรัฐที่กำหนด เช่น รัฐเกณฑ์แรงงานชายฉกรรจ์ให้ไปทำงานไถนา ดำนา หรืองานโยธาต่างๆ มีกำหนดปีละ ๖ เดือน เรียกว่าเข้าเวรและต้องเข้าตั้งแต่อายุ ๑๘ ปี จนถึง ๖๐ ปี บริบูรณ์ โดยทางรัฐบาลจะคัดคนให้พบกับความต้องการ ส่วนพวกที่เหลือได้รับอนุญาตให้กลับไปทำงานตนเองได้แต่ต้องส่งเงินมาใช้แทน หรือคนที่ถูกเกณฑ์แรงงานแต่ไม่ชอบรับใช้เจ้านาย ก็อาจจะส่งเงินเข้าสู่รัฐแทนเพื่อจ้างคนอื่นเข้าไปทำงานแทนจนอายุครบ ๖๐ ปี ส่วยแทนแรงนี้ ปรากฏว่าในปลายสมัยอยุธยาคิด ๓ บาทต่อปีบ้าง ๔ บาทต่อปีบ้าง เมื่อถึงรัชกาลที่ ๑ ต้องเสียปีละ ๑๘ บาท จนถึงสมัยรัชกาลที่ ๕ ได้ออกพระราชบัญญัติเก็บเงินค่าราชการ รศ. ๑๒๐ โดยเปลี่ยนจากค่าแรงแทนเกณฑ์เป็นค่าราชการ

และวางอัตราใหม่เป็นปีละ ๖๐ บาท ในสมัยรัชกาลที่ ๖ ประกาศพระราชบัญญัติลักษณะการเก็บเงินรัชชูปการ พุทธศักราช ๒๔๖๒ ในอัตราที่เก็บเท่าเดิม คือ ปีละ ๖ บาท จากอายุ ๑๔ ปีถึง ๖๐ ปี ชาวต่างประเทศที่อยู่ในเมืองไทยส่วนมากเป็นชาวจีนก็ต้องใช้แรงหรือใช้ส่วยเช่นกัน โดยกำหนดให้ ๓ ปี เรียกว่าส่วย ๑ ครั้ง เรียกว่าการผูกปี พวกส่วยสิ่งของที่ต้องนำมาส่งนั้น ถ้าหาไม่ได้ต้องจ่ายเป็นเงินชดใช้

๒. ฤชา คือเงินค่าธรรมเนียมต่างๆ ที่เรียกเก็บเอาจากราษฎรในที่กิจการต่างๆ ที่ประชาชนใช้บริการ เช่น ค่าธรรมเนียมในโรงศาล ผู้ที่แพ้ความต้องเสียค่าปรับมาให้แก่ฝ่ายชนะ รัฐก็จะแบ่งเอาเป็นพินัยหลวงเสียครึ่งหนึ่งเป็นค่าธรรมเนียม เช่น ค่ารับสั่ง ค่าเชิงประกัน ค่าชั้นสูตร ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าธรรมเนียมหรือฤชาของรัฐบาลนั้น กรมท่า มีหน้าที่เกี่ยวกับการค้าขาย ก็สามารถกำหนดค่าธรรมเนียมต่างๆ ได้ ส่วนกรมนา นั้นก็เรียกธรรมเนียมในการออกไปไฉนดนาไฉนดสวนออกไปจอบ

๓. จังกอบ คือ การเก็บซีกส่วนสินค้า เมื่อจะขนเข้าออกหรือเมื่อทำการขาย จังกอบจะเก็บทั้งทางบกและทางน้ำ ไม่ว่าตอนผู้สัตว์ไปขายหรือนำสินค้าส่งเรือสำเภา ลักษณะการเก็บจังกอบคือ สิบหยิบหนึ่งหรือร้อยละสิบ การเก็บจังกอบอีกวิธีหนึ่ง คือ การเก็บเป็นเงินตราตามขนาดของยานพาหนะที่ขนสินค้า เช่น สมัยพระนารายณ์เก็บจังกอบตามขนาดเรือคือ วัดความยาววาละ ๑ บาท และได้เพิ่มขึ้นอีกด้วยว่าถ้าเรือลำใดปากกว้าง ๖ คอกถึงแม้จะยาวไม่ถึง ๖ วาก็เก็บจังกอบ ๖ บาท อัตราการเก็บขาเข้าไม่เท่ากับขาออกและมีอัตราไม่เท่ากัน ในสมัยรัชกาลที่ ๓ เก็บร้อยละ ๔ จากราคาสินค้าที่นำเข้ามา ส่วนภาษีปากเรือเก็บอัตราต่างๆ กันแล้วแต่เป็นของชาติใดและจะไปเมืองใด

๔. อากร หมายถึง การเก็บซีกส่วนผลประโยชน์ที่ราษฎรทำมาหาได้จากการทำงานต่างๆ เช่น ทำนา ทำไร่ ทำสวน เช่น การเก็บของป่า จับ

ปลาในน้ำ ตั้งบ่อนเบี้ย ตั้งโรงโสเภณี

อากรค่านา คือการเก็บจากชาวนาโดยตรง การเก็บอากรค่านานั้น เดิมทีเดียวเรียกเก็บเป็นข้าวเปลือก ประชาชนต้องส่งข้าวเข้าฉางหลวงทุกปี ข้าวที่เก็บนี้เรียกกันว่าหางข้าว หางข้าวก็จะเก็บขึ้นฉางหลวง เดิมทีเดียวนั้นเก็บเฉพาะที่นาที่ได้ทำนามีผลประโยชน์ ต่อมาจึงมีการออกเดินนา คือออกสำรวจลงบัญชีแน่นอนว่า รายได้มีที่นาจำนวนเท่าใด หรือเรียกว่า รั้งวัดนา หรือว่าประเมินนา เจ้าพนักงานในกรมนาจะออกสำรวจหรือเดินนาทุกๆ ปี ก่อนจะเก็บอากรค่านาก่อนนั้นนอกจากจะเก็บอากรหางข้าวขึ้นฉางหลวงไร่ละ ๒ ถังแล้ว ยังบังคับซื้อ ๒ ถัง โดยให้ราคาถังละ ๖ สตางค์ จนมายกเลิกในสมัยรัชกาลที่ ๓ สมัยรัชกาลที่ ๔ มีการเก็บอากรไร่ละสลึงเพื่อองและต่อมาเมื่อปี ๒๓๙๔ ได้ลดลงเหลือไร่ละสลึง

อากรสวน อันหมายถึง สวนผลไม้ พนักงานข้าหลวงออกไปสำรวจสวนต่างๆ เรียกว่าการเดินสวน หน้าที่ตกอยู่กับกรมพระคลังสวน การออกเดินสวนนั้นทำเช่นต้นรัชกาลและจะใช้ไปตลอดรัชกาลนั้นๆ แต่ในรัชกาลที่ ๕ นั้น มีการเดินสวน ๒-๓ ครั้ง

อากรน้ำ คือการเก็บจากการจับปลาในแม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึงและทะเล มีทั้งอากรน้ำจืดและน้ำเค็ม วิธีเก็บค่าอากรน้ำนี้มักใช้วิธีให้คนผูกขาดเก็บภาษีรับไปทำ เช่น โพงพางน้ำจืด โพงพางละ ๑๒ บาท เรือแหพาน ลำละ ๑๐ บาท เรือโปงลำละ ๖ บาท โดยแหทอดลำละ ๑ บาท สลึงปลาคนละ ๑๒ สตางค์ ฉมวกคนละ ๑๒ สตางค์ เบ็ดราวคนละ ๕๐ สตางค์ เบ็ดธรรมดา ๑๐๐ คัน ๕๐ สตางค์ ในสมัยรัชกาลที่ ๓ การเก็บอากรค่าน้ำโดยผูกขาดมีรายได้ปีละ ๗๐๐ ชั่ง

อากรสุรา การเก็บอากรสุรานั้น ในสมัยพระนารายณ์เก็บทะเล ๑ บาท ถ้าเมืองใดไม่มีเตาต้มกลั่นเหล้าผูกขาดภาษี ประชาชนก็ต้องต้มกันเองตามอำเภอใจ รัฐจึงเก็บอากรสุราเรียงตัวคนคนละ ๑ บาท

อากรโสเภณี เริ่มขึ้นเมื่อครั้งพระนารายณ์ก็คือ

อาคารโสเภณี อนุญาตให้ออกญาแบนตั้ง โรงหญิงนครโสเภณีขึ้น โสเภณีที่กล่าวถึงเดิมคงมี อยู่แล้ว แต่ไม่ได้เก็บภาษี ลูกค้ามากจึงคิดเก็บ อาคารตั้งโรงโสเภณีผูกขาดประเภทหนึ่ง

อาคารฝิ่น เป็นอาคารชนิดใหม่ ซึ่งผูกขาดจาก เจ้าภาษีปีหนึ่งเป็นเงินประมาณ ๒,๐๐๐ ชั่ง ใน สมัยรัชกาลที่ ๔ เก็บได้เพิ่มสูงขึ้นถึง ๔๐๐,๐๐๐ บาท เดิมทีเดียวไทยห้ามสูบฝิ่นเด็ดขาด ในสมัยรัชกาล ที่ ๒ เคยประกาศห้ามสูบฝิ่น ในสมัยรัชกาล ๔ รัฐบาลต้องการเงิน จึงอนุญาตให้มีการตั้งโรงฝิ่น และมีเจ้าภาษีฝิ่นผูกขาดขึ้น ในที่สุดได้ตั้งเป็น กรมดำเนินการโดยรัฐในสมัยรัชกาลที่ ๕

อาคารบ่อนเบี้ย อาคารนี้มีมาแต่โบราณ ตั้งตาม หัวเมืองต่างๆ เปิดให้ประชาชนเล่นการพนันได้ อย่างเสรี ผู้ผูกขาดทำภาษีเปิดบ่อนเบี้ยได้รับ ตำแหน่งเป็นขุนพัฒนสมบัติ การพนันในบ่อนมีอยู่ ๓ อย่างคือ ถั่วหนึ่ง กำตัดหนึ่ง โฟงาหนึ่ง ต่อมา ได้เปลี่ยนเป็นถั่วโปก่าและโปป่น การเล่นเบี้ย ทำให้รัฐบาลแก้ไขการไม่มั่งบประมาณเพียงพอได้ เพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น แต่ปัญหาขึ้นพื้นฐาน ทางเศรษฐกิจหาได้ดีขึ้นไม่ ได้มีการเปิดบ่อนขึ้น ทั่วประเทศ ปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๔๔๑ นั้น มณฑลกรุงเก่าอยุธยา มีบ่อนทั้งหมด ๓๑ ตำบล มณฑลปราจีนบุรี มี ๓๓ ตำบล มณฑลนครราชสีมา มี ๑๑ ตำบล มณฑลจันทบุรี มี ๒๖ ตำบล ส่วนมณฑลนครศรีธรรมราช มณฑลชุมพร มณฑลราชบุรี มณฑลภูเก็ต และมณฑลบูรพา (เขมร) และมณฑลอุดรไม่ได้เก็บสถิติไว้

อาคารหวย กข เริ่มเมื่อรัชกาลที่ ๓ พ.ศ. ๒๓๗๔ สาเหตุที่ตั้งการเล่นหวย กข เนื่องจากเกิดเหตุอุทก ภัย ๒ ปีซ้อน น้ำท่วมเข้านาล่ม รัฐบาลไม่มีเงิน จึงเปิดให้มีการเล่นหวย กข ขึ้น ปีแรกได้อากร ๒๐,๐๐๐ บาท ทำให้ประชาชนต่างตกทุกข์ได้ยาก มีผู้ตั้งตนเป็นอาจารย์บอกใบ้ให้หวยจำนวนมาก ประชาชนแทงกันทุกวัน คนละเฟื้อง คนละสลึง แต่ยังคงลงทุกวัน พระสงฆ์ที่ทำตัวไม่ถูกต้องก็ ฉวยโอกาสมอมเมาเป่าเศกบอกหวยจนประชาชน ได้รับความเดือดร้อนไปตามกัน เมื่อถึงเวลาวัน

หวยออกจะมีประชาชนจำนวนมากเดินทางเข้ามา ในกรุงเทพมหานคร และจะหนาแน่นบริเวณ ท้องถนนหน้าโรงหวย เพราะการมีโรงหย่นั้นมี แต่ในมณฑลกรุงเทพรวมทั้งสิ้น ๓๔ แขวง ซึ่ง เคยออกไปตั้งที่เพชรบุรีและอยุธยา แต่ภายหลัง ได้ยกเลิก รัฐได้รายได้จำนวนมากจากหวย กข จนถึงสมัยรัชกาลที่ ๔ ได้ปีละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ใน รัชกาลที่ ๕ เงินหวยและอากรบ่อนเบี้ยรวมกันได้ ถึงปีละประมาณ ๙๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นแม้ จะเรียกบ่อนเบี้ยไปแล้ว อากรทั้งสองก็รวมกัน เป็นเงินถึง ๖๐๐,๐๐๐ บาท เฉพาะหวย กข อย่างเดียวในปีสุดท้ายก่อนเลิกยังได้ถึง ๓๐๐,๐๐๐ กว่าบาท

การผูกขาดภาษีนี้ทำให้ประชาชนเดือดร้อนมาก เพราะผู้ผูกขาดใช้เล่ห์เหลี่ยมขูดรีดหลายวิธีการ บางครั้งเจ้าภาษีให้คนอื่นไปเก็บต่อ ทำให้มีการ ขูดรีด ประชาชนได้รับความเดือดร้อนและถูก กลั่นแกล้งเพราะเจ้าภาษีต่างก็หวังจะได้กำไรมากๆ จากการผูกขาดภาษีมีการดำเนินการตามอำเภอใจ เจ้าภาษีซึ่งกลายเป็นนายทุน นายหน้าผูกขาด สุดท้ายต้องยกเลิกให้จัดเก็บภาษีโดยตรงเช่นทุก วันนี้แทน

ขณะนี้แต่ละพรรคการเมืองได้เสนอนโยบาย ประชาชนนิยมจะทำโน่นทำนี่แจกโน่นแจกนี้เต็มไปหมดและเชื่อได้ว่าคงไม่ใช่เงินของพรรคการเมือง หรือกรรมการบริหารของพรรคการเมือง แต่คง เป็นเงินภาษีอากรของประชาชน ถ้าพรรคใดมี โครงการแจกมากก็ต้องใช้ภาษีมาก เมื่อใช้ภาษี มากก็ต้องเรียกเก็บมาก เมื่อเรียกเก็บมากก็จะ ก่อความเดือดร้อนมากเป็นธรรมดา เรา ประชาชนธรรมดาต้องตรวจสอบนโยบายของ พรรคต่างๆ ให้แน่ใจว่าเป็นไปได้ไหม ใช้เงินมาก ไหม เอาเงินมาจากไหน คุ่มค่าไหม ใครได้ ประโยชน์ ยั่งยืนไหม เป็นธรรมไหม เหมาะสมไหม กระทบอะไรบ้าง ปัญหาดังกล่าวมีวิธีอื่นที่จะแก้ไข ได้ดีกว่าหรือไม่ แล้วช่วยการเผยแพร่สิ่ง ที่ดี ๆ ที่ได้ตรวจสอบแล้วให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งทราบ เพื่อตัดสินใจในการเลือกตั้ง **๗**

สนองพระมหากรุณาธิคุณ

สิทธิเลือกตั้งคือเอกสิทธิ์ประกาศิต
ชีวิตชีวิตประชาชาติ
หนึ่งคะแนนกาบัตรย่อมชี้ขาด
จะเป็นทาสหรือเป็นไท...ธำรงไทย
ยี่สิบสามธันวาคมปีห้าศูนย์
กรองข้อมูลให้มั่นวันยิ่งใหญ่
นักการเมืองนักกินเมือง...จะเลือกใคร
ตรองให้ชัดตัดสินใจให้จงดี
หากพลาดย่ำชาติแย่เหลือแต่ซาก
นักกินเมืองมักมากกินปันปี
จงป้อนชาติศาสน์กษัตริย์ปฐพี
ค่าศักดิ์ศรีมนุษย์สุดประเมิน
แปดสิบปีเฉลิมฉลองวโรกาส
ไช้ทวยราษฎร์เพียงแซ่ซ้องสรรเสริญ
ลีลมพูนีเหลือกลิ่นราชดำเนิน
ต้องหน้าเดิน...พิทักษ์รักษาแผ่นดิน
หากพร้อมพร้อมรักภักดีราช
ร่วมกำจัดเหล่าโกงชาติให้หมดสิ้น
ชูเศรษฐกิจพอเพียงพอยู่กิน
สืบปณิธานพระภูมิินทร์ให้เป็นจริง

เส้นทางสู่สภาเลือกตั้ง 50

ปิดท้าย
พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์